

Νεοσολα

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 47
2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1939 Δ'.

Ἡ Νεοπαίδια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὁροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 47 — 2 Σεπτεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Ἀπρ. 1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939) » 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΙΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἅγιος Νικόλαος (Κρήτης)	Γρεβενά	Καρλόβασι	Λήμνος	Ποταμός
Ἀγρίνιον	Γύθειον	(Σάμου)	Λιμὴν Βαθέος	(Κυθήρων)
Ἀγυιά (Λάρισα)	Δημητσάνα	Καρπενήσιον	(Σάμου)	Πρέβεζα
Ἀθήναι:	Διδυμότειχον	Καρυαί	Μεγαλόπολις	Πύλος
Ἀθήναι, Μητροπόλεως 9	Δράμα	(Ἅγιον Ὅρος)	Μεσολόγγιον	Πύργος
Καλλιθέα	Ἐδεσσα	Καστοριά	Μεσσήνη	Ρεθύμνη
Νέα Ἰωνία	Ἐλασσάν	Κατερίνη	Μυτιλήνη	Σέρραι
Παγκράτιον	Ἐλευθερούπολις	Κέρκυρα	Ναύπακτος	Σητεία
Αἴγιον	Ζάκυνθος	Κιάτον	Ναύπλιον	Σκιάθος
Ἀλεξανδρούπολις	Ἡράκλειον (Κρήτης)	Κιλκίς	Νιγρίτα	(Βόλου)
Ἀλμυρός	Θήβαι	Κοζάνη	Ξάνθη	Σουφλίου
Ἀμαλιάς	Θεσσαλονίκη	Κομοτινή	Ὀρεστιάς	Σπάρτη
Ἀμύνταιον	Θήρα	Κόρινθος	Παζοί	Σύρος
Ἀμφίκλεια (Λεβαδείας)	Ἰθάκη	Κύθηρα	Παπάδος	Τρίκαλα
Ἀμφισσα	Ἰστιαία	Κύμη	(Μυτιλήνης)	Τρίπολις
Ἀνδρός	Ἰωάννινα	Κυπαρισσία	Πάτραι	Φάρσαλα
Ἀργασόλιον	Καβάλλα	Λαγκαδάς	Πειραιεύς	Φλώρινα
Ἄρτα	Καλάβρυτα	Λαμία	Πλωμάριον	Χαλκίς
Ἀταλάντη	Καλάμαι	Λάρισα	(Μυτιλήνης)	Χανιά
Βέρροια	Καλαμπάκα	Λεβάδεια	Πόρος	Χίος
Βόλος	Καρδίτσα	Λευκάς		

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ.
Πάσης φύσεως τραπεζικαὶ ἐργασίαι ὑπὸ συμφερωτάτους ὄρους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΙΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΕΡΙΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΕΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ *24-10-81*

ΗΜΕΡΟΜ. *24-10-81*

ΑΡΙΘ. *30354*

Ἡ Νεοπαίδια

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΜΟΙΡΑΙΑΙ ΩΡΑΙ

Τὴν στιγμὴν ποὺ γράφονται αὐταὶ αἱ γραμμαὶ ἡ
ὑπότροπή τῆς εὐρωπαϊκῆς κρίσεως, τρίτη ἐντὸς τοῦ
ἔτους, εὐρίσκεται εἰς δέξυτάον σημείον. Αἱ πρωταγω-
νιστοῦσαι Δυνάμεις συνεπλήρωσαν ἢ συμπληρώνουν τὴν
ἐπιστράτευσίν των. Εἰς τὰ ἐπισεσημασμένα σημεία τῶν
συνόρων, ποὺ προορίζονται ν' ἀποτελέσουν τὰ πεδία τῶν
μελετωμένων συγκρούσεων, στρατοὶ φοβεροὶ κατὰ τὸν
ἀριθμὸν καὶ φοβερώτεροι κατὰ τὸν ὄπλισμόν, μυρμη-
κιοὶ σιδηροφράκτων ἀνθρώπων ἀναμένουν τὸ σύνθημα
τῆς ἀπηνόους συγκρούσεως. Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ εἰς τὰς
θαλάσσας ἡ ἔτοιμη καθ' ὅλα νὰ ἐκραγῇ καταγίγεις ἑκα-
μεν αἰσθητὴν τὴν προσέγγισίν της με τὰς ἐσπευσμένας
ἀνακλήσεις τῶν ἀτμοπλοικῶν ταξιδίων. Ὁ εἰρηνικός
πληθυσμός, ποὺ ἔδιδε ζωὴν καὶ χάριν καὶ ὠραιότητα
εἰς τὰ ἀπέραντα πλάτη τῶν ὠκεανῶν, οἱ ἄνθρωποι ποὺ
ἐταξίδευαν διὰ νὰ σπουδάζουν τοὺς μακρινοὺς ὁμοίους
των, ν' ἀνταλλάσσουν μαζί των τοὺς καρποὺς τῆς ἐρ-
γασίας των, παρουσιάξουν εἰς ὅλους τοὺς λιμένας
τὴν εἰκόνα πωλιῶν, ποὺ τὰ διώχνει ξαφνικὴ θύελλα.
Ὅπως εἰς λησμονημένας ἐποχὰς λοιμῶν, ποὺ ἱστορί-
ζουν παλαιὰ χρονικά, κάτω ἀπὸ τὸ στεγνὸ μάτι τοῦ φῶ-
θου, οἱ ἄνθρωποι ἔκλειναν τὰς θύρας των κατὰ πρό-
σωπον τῶν ὁμοίων των, με τοὺς ὁποίους ὀλίγον πρὶν ἐν-
σκήψῃ ἡ θεομηνία τοὺς συνέδεον γνωριμαὶ καὶ φίλοι
καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα, ἔτσι καὶ τώρα οἱ λαοὶ κλεί-
νουν με βίαν καὶ με σπουδὴν ὁ ἕνας κατὰ πρόσωπον τοῦ
ἄλλου τὰς θύρας τῶν συνόρων του καὶ παρατάσσονται
διὰ μίαν πείσμονα καὶ θηριώδη ἀλληλοσφαγὴν. Καὶ
ἐνῶ αὐτὰ γίνονται εἰς τὰ ἄκρα τῶν Κρατῶν, εἰς τὰ κέν-

τρα, ὅπου ἄλλοτε, εἰς παρομοίας στιγμὰς μία ἦτο ἡ κυ-
ριαρχοῦσα ἀνησυχία, ἡ ἀνησυχία διὰ τοὺς ἄνδρας, ποὺ
ἔφερον μόνοι ὀλόκληρον τὴν τιμὴν καὶ τὸ βάρος τῆς
προσπίσεως τῶν συνόρων, ἡ ἀγωνία εἶναι διπλή. Ἀ-
γωνία διὰ τὰ σύνορα καὶ ἀγωνία διὰ τὰς πόλεις, διὰ
τὸ ἄμαχον πλῆθος, διὰ τοὺς γέροντας, διὰ τὰς γυναῖ-
κας καὶ τὰ παιδιά, διὰ τὸ πλήρωμα τῶν εἰρηνικῶν
ἐστιῶν, τὸ ὁποῖον ἀπειλοῦν τὰ νέα μέσα τῶν ἀπὸ ἀέρος
ἐπιδρομῶν. Ἀπειλὴ δλέρου ἀπὸ γῆς, ἀπὸ θαλάσσης
καὶ ἀπὸ ἀέρος αἰωρεῖται παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ γεωγρα-
φικὰ πλάτη, ἐκεῖ ὅπου διασταυροῦνται ἀπαιτήσεις καὶ
διεκδικήσεις ἀντίμαχοι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου κα-
νεῖς δὲν ἐσκέφθη ν' ἀπαιτήσῃ ἢ νὰ διεκδικήσῃ τίποτε.
Εἰς τὰς μικρὰς Χώρας καὶ τὰ μικρὰ Κράτη, τῶν ὁποίων
οἱ λαοὶ, ἀφωσιωμένοι ἀπολύτως καὶ ἐντίμως εἰς τὰ εἰ-
ρηνικά ἔργα των, δὲν ἔχουν οὔτε θέλουν νὰ ἔχουν ἐχ-
θρούς, δὲν ἔχουν οὔτε θέλουν νὰ μοιράσων τίποτε με
τοὺς γειτονικοὺς ἢ με τοὺς μεμακρυσμένους λαοὺς, δὲν
ὀνειρεύονται καμμίαν κατάκτησιν καὶ καμμίαν κυριαρ-
χίαν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἢ ἐπὶ τοῦ Κόσμου καὶ ἡ μόνη των
ἐπιθυμία εἶναι νὰ ζοῦν ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εἰρήνῃ με ὅλους
τοὺς ἄλλους. Καὶ εἶναι ἰδιαζόντως τραγικὴ ἡ θέσις αὐ-
τῶν ἀκριβῶς τῶν λαῶν οἱ ὅποιοι, χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ἐπι-
βάλλῃ κανεὶς ἰδικὸς των λόγος, χωρὶς νὰ τὸ ἀπαιτῇ
κανὲν ἰδικόν των συμφέρον, εὐρίσκονται ἐν τούτοις εἰς
τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν εὐλογημένην εἰρη-
νικὴν των ἐργασίαν, νὰ ὀπλιζόνται καὶ ν' ἀγρυπνοῦν
ἐνοπλοὶ, διότι γνωρίζουν ὅτι ἡ σύγκρουσις τῶν κολοσ-
σῶν ποὺ ἐπιτελεῖται θά εἶναι τόσο βία καὶ τόσο τυ-

φλή, ώστε να μην απομένη δι' αυτούς καμμία έγγυσις ασφαλείας άλλη από την ένοπλον άγρυπνίαν των, μ' όλο που και αύτης ή άποτελεσματικότης είναι τόσοσ προ-βληματική.

Αύτη είναι ή εικών του Κόσμου, χωρίς καμμίαν ύπερβολήν, με θαμπά μάλλον και άτονα χρώματα, διότι εις την πραγματικότητα είναι άπείρως φοβερω-τέρα. Τόσον ώστε, διά να την περιγράψη κανείς έπαρ-κώς, θα έπρεπε να έχη και μάτι και γραφίδα άποκα-λυπτού.

Ζώμεν εις τās παραμονάς μοιραίων ώρων. Υποψία και άδικία, πρό παντός όμως άσυνενοησία άθέλητος ή και έσκεμμένη και παρآنόησις την όποιαν συνδου-λίζουν και συντηρούν δαιμονικά δυνάμεις έχουν συσ-σωρευθί. Ό κίνδυνος της αύτομάτου άναφλέξεως, την όποιαν κατ' ιδίαν τρέμουν και άπεύχονται όλα τά Έθνη, αλλά την όποιαν από στιγμής εις στιγμήν δεν θά είναι ίσως έλεύθεροι να κατευθύνουν ή να προλάβουν ούτε οι θαρραλέωτεροι και οι κυριαρχικώτεροι των ύπευθύνων άνδρών, έχει διαχυθί και άπλωθί παντού και κανείς δεν ήμπορεί να είναι βέβαιος ότι ή καταστροφή δεν θά ξεσπάση εκεί όπου ολιγώτερον την περιμένει ο Κόσμος. Και ίσως αύτός ο κίνδυνος της τυφλής έκρήξεως είναι μεγαλύτερος από κάθε προμελετημένη και προπαρε-σκευασμένη πρόκλησιν. Πρέπει λοιπόν να έτοιμαζώ-μεθα και ν' άναμένωμεν την συμφοράν ως κάτι τι το προκαθορισμένον και άναπόφευκτον; Αυτό είναι το άγωνιώδες έρώτημα που τίθεται διά την Εύρώπην και διά τόν Κόσμον τās ώρας αύτάς. Η δύναμις της λογι-κής και του αίσθήματος μας, ή δύναμις της λογικής και του αίσθήματος όλων των Έθνών το άποκρούει επίμονα και επίμονα άνθίσταται εις αύτό το ένδεχόμε-νον. Κανείς Κυβερνήτης, μεταξύ όλων των Κυβερνητών που όργανώνουν αύτάς τās ήμέρας και συγκαλούν και συγκεντρώνουν δυνάμεις και προβαίνουν εις σύντονον κινητοποίησιν των πολεμικών των μέσων, δι' ήποτε και άν φρονή και σκέπτεται ένδομύχως, δεν άποτολμā να διακηρύξη δημοσίως ένώπιον του λαού του και ένώ-πιον του Κόσμου ότι έπιχειρεί πόλεμον.

Εις τās στόματα όλων, εις τούς λόγους, εις τās δια-θεβαιώσεις των ή προσήλωσις προς την ειρήνην έπα-ναλαμβάνεται έπιμόνως και το γεγονός αύτό που φαί-νεται, τόσοσ άντιφατικών και τόσοσ άσύνητες, το δέος δηλαδή της ευθύνης ή ακριβέστερον ο τρόμος μήπως μία άμελέτητος φράσις ή μία άπερίσκεπτος ένέργεια έπισύρει επί του ίδιου και επί της Χώρας του την ύπαι-τιότητα της καταστροφής, άποτελεί την μόνην ύπολει-φθεϊσαν έλπίδα και την μόνην ύπόσχεσιν διαφυγής του κινδύνου.

Δεν είναι δέ καθόλου τυχαίος ο φόβος αύτός. Τά Έθνη άποκρούουν την ιδέαν του πολέμου με όλην την δύναμιν της λογικής των και με όλην την δύναμιν του ένστίκτου των, που είναι σοφώτερον από την логи-κήν των. Τά Έθνη δεν μαντεύουν μόνον αλλά και γνω-ρίζουν ότι ο πόλεμος θα είναι κοινή συμφορά και κοι-νόν πένθος δι' όλους, διά την Εύρώπην έν τῷ συνόλῳ της και διά τόν Κόσμον. Τά Έθνη δεν δελεάζονται με την

άπατηλήν ιδέαν καμμιās ήγεμονίας, καμμιās έναλλά-γής ήγεμονίας επί του Κόσμου. Εις την συνείδησιν όλων των λαών της Εύρώπης έχει ώριμάσει ή πεποίθησις, ότι δεν ύπάρχει Έθνος μεταξύ των λεγομένων ισχυρών και μεγάλων, όποιοσδήποτε και άν είναι ο άριθμητικός του όγκος και ή γεωγραφική του έκτασις, ούτε εις την Εύ-ρώπην ούτε και έκτός αύτης, το όποιον θα ήτο ικανόν να ύποτάξη εις την μονοκρατορικήν του θέλησιν όλα τά άλλα. Ούτε έξαπατā την συνείδησιν κανενός λαού ή έλ-πας μιάς δικαιοτέρας ρυθμίσεως των πραγμάτων του Κόσμου διά του πολέμου. Έξ ιδίας πείρας έκαστος και έκ της πείρας των άλλων λαών, έκ της ιστορίας της Ηπείρου, της προσφάτου και της παλαιότερας, έδιδά-χθησαν οι λαοί, ότι ο πόλεμος άνεξαρτήτως έκβάσεως δεν λύει και δεν διευθετεί αλλά μεταθέτει μόνον τās παλαιάς άδικίας και συσσωρεύει νέας. Όπως γνωρίζει επίσης ότι αί μετατιθέμεναι άδικίας μεταθέτουν άπλώς τās άπαιτήσεις έπανορθώσεων και συσσωρευόμεναι προκαλούν νέας έξεγέρσεις και νέας συμφοράς. Γνωρί-ζουν με λίγα λόγια άπλā οι λαοί, ότι κανένα από τās προβλήματα που δεν έστάθη δυνατόν να διευθετήση ο άμοιβαίος σεβασμός και ή άμοιβαία κατανόησις διά των μέσων της ειρήνης, δεν είναι δυνατόν να λυθί με τās μέσα του πολέμου. Αλλά είναι και κάτι άλλο που κα-νείς δεν δικαιούται να τὸ άγνοή, κανείς, έφ' όσον είναι ύπεύθυνος ήγέτης λαού κύριος και όχι δοῦλος της άπο-στολής του, που άπαγορεύει σήμερα τόν πόλεμον εις την Εύρώπην. Η κοινή της και άδιαίρετος μοίρα και ο κοινός της κίνδυνος, ο κίνδυνος που διατρέχει άφεύκτως να έκπέση συνεπεία ενός νέου πολέμου και νā έλατ-τωθί εις ύλικήν και ήθικήν δύναμιν τόσοσ, ώστε να χάση όριστικώς την κατακτηθεϊσαν διά προσπαθειών αίωνων διέπουσαν θέσιν της επί του Κόσμου και της όλης άν-θρωπότητος.

Η συναίσθησις του τελευταίου αύτου κινδύνου, πε-ρισσότερον από κάθε τι άλλο, ήμπορεί άκόμη να συγ-κρατήση την έσχάτην ώραν τās Κυβερνήσεις και να άποσοβήση την καταστροφήν. Γνωρίζομεν ότι τόν τε-λευταίον καιρόν μεθοδικά και συστηματικά καλλιερ-γείται μία όλεθρία πλάνη εις ώρισμένα εύρωπαϊκά Κράτη. Η πλάνη περι νέων και γηραιών Έθνών. Η ήλικία της Εύρώπης και των λαών της, όλων των λαών της, αύτών που έχουν προηγηθί ιστορικώς είναι μία και μία και κοινή είναι και ή μοίρα των. Ό,τι ήκούε-ται και λέγεται αντίθετον είναι παραλήρημα γήρατος παροῦσαι κρίσιμοι ώραι. "Αν ύπάρχη άκόμη υγεία και άρκετό θάρρος ζωής εις την Εύρώπην, ώστε να αισθανθοῦν οι λαοί της την κοινότητα των πεπρωμέ-σων, να ύπερνικήσουν και να προλάβουν την κατα-στροφήν που έπέρχεται και ή όποία δεν θα φεισθί κα-πολὺ ώστε ν' απέλιπε κάθε δύναμις άντιστάσεως και

Κδς.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΥΠΟΘΗ- ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

«Ο Θεός μοιράζει τὸ πνεῦμα και την δύναμιν άδιακρίτως της τάξεως εις την όποιαν ανήκει τὸ κάθε άτομον. Φροντίς μας πρέπει να είναι να καλ-λιεργήσωμεν αύτὸ τὸ δῶρον, τὸ όποιον ο Θεός μās δίδει διά να χρησιμεύση εις τὸ μέλλον κατὰ τὸν έπωφελέστερον τρόπον».

«Οδηγοί σας θα σās είναι και οι πνευματικῶς υπερέχοντες Έλληνες, οι διδάσκαλοί σας, οι κα-θηγηταί σας, ὅλοι εκείνοι τούς όποίους ή τύχη ευ-νόησε ή ή αξιότης των τούς έφερεν εις ανωτέραν πνευματικήν ανάπτυξιν και οι όποιοι από όπου και άν είναι εύχομαι να ακούσουν την φωνήν μου. Δεν πρέπει να συλλογισθοῦν τὸ πῶς θα καταπλή-ξουν με παραδοξότηας τόν κόσμον, ούτε πῶς θα εισαγάγουν εις την Ελλάδα τὰ ξένα ανισόρροπα συστήματα, αλλά πῶς θα δημιουργήσουν μέσα από την Έλληνικήν των ψυχὴν εκείνο τὸ όποιον αρμόζει εις τόν Έλληνικόν Λαόν».

«Η Έλλάς δεν είναι τίποτε ξένον από σās, κατοικεῖ μέσα σας, μέσα στὸν καθένα από σās, μέσα στην κάθε μία από σās. Είναι ένα πράγμα τὸ όποιον δεν ήμπορείτε να τὸ αφαιρέσητε από μέσα σας ποτέ, ούτε να τὸ αποχωρισθίτε ποτέ εις όλην σας την ζωήν. Δεν ήμπορείτε να εἰσθε

τίποτε άλλο παρὰ Έλληνες και Έλληνίδες εις όλην σας την ζωήν και εις κάθε περίστασιν, ευτυχί και δυστυχί, θα εἰσθε πάντοτε Έλληνες και Έλληνίδες».

«Και ή ψυχή σας είναι ελληνική και μέσα σ' αύτή την ψυχή σας περικλείονται τὰ όνειρα και οι πόθοι και τὰ ιδανικά αναριθμητῶν γενεῶν ελληνικῶν. Έτσι θα εξασφαλίσουμε τὸ μέλλον μας».

«Η Έλληνική Νεολαία είναι πλασμένη κατὰ τρόπον που τὰ ιδανικά που της προσφέρουμε να εύρίσκουν μέσα εις αύτήν τὸ κατάλληλον ἔδα-φος, επάνω εις τὸ όποιον τὰ ιδανικά ταῦτα θα αναπτυχθοῦν και θα φέρουν καλούς καρπούς. Γι' αύτὸ ο ένθουσιασμός μας είναι και ιδικός σας ένθουσιασμός, ή πίστις μας έγινε και ιδική σας πίστις. Γι' αύτὸ και τὸ κήρυγμά μου και ο άγών μου να σās κάμω να άποκτήσετε έμπιστοσύνην εις τόν έαυτόν σας είχε τόσοσ γοργά τὰ άπο-τελέσματά του, να άποκτήσετε την έμπιστοσύνην εις τόν έαυτόν σας».

Μιχαήλ

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑμῶς : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Ποιὸς εἶσαι, παιδί μου, πές μου... Μὴ φοβάσαι, ἡ καρδιά μου βαστάει ν' ἀκούσῃ τὸ κάθε τί... "Ἄν στὰ γερατειά μου τώρα τὰ μαῦρα κ' ἔρῃμα, μοῦ στέλνει ὁ "Ἀν Δημήτρης ἕνα τέτοιο χάρισμα... μεγάλη ἢ χάρη Του... ν' ἀνάψω λαμπάδα, σάν τὸ μπόι σου, καὶ νὰ μείνω ἕνα μερόνυχτο ὁλόκληρο γονατιστὴ μπροστὰ στὴ σεπτὴ του εἰκόνα...

— Τότε πού... οἱ καταραμένοι σκύλοι δὲν ἔσταναν μονάχα στὴ σκλαβιά τῶν γονιού σου... Στὴν ἀγκαλιά τους ἡ μητριὰ σου κρατοῦσε κ' ἕνα μωρό... Τὸ θυμάσαι;

— Ναι, δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τοὺς ἔξι μῆνες...

— Τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ βάσανα τῆς σκλαβιάς... "Ὡς τόσο δὲ στάθηκε κ' ὁλότρελα ἄτυχος... Τὴ μάνα του τὴν ἀγόρασε ἕνας γέρος σπλαχνικός ἀφέντης ἀπὸ τὴ Μπαρμπάρια, πού τὴν εἶχε σάν κόρη του, γιατί τὴ βρῆκε πιστὴ καὶ πονετικὴ στὰ γερατειά του... Τὸ παιδί της, μὲ τὸ νὰ εἶναι μικρό, δὲν τὸ χάρισαν... "Ἐτσι τ' ἀνάθρεψε στὸν κόρφο της, μὲ τὸ γάλα της καὶ τῷμαθε κρυφὰ τὴν ἀληθινὴ πίστη... "Ἐγινε σωστός Χριστιανός... κ' ἄς παρυσιαζότανε σάν Μουσουλμάνος...

Πέρασαν χρόνια καὶ καιροί... καὶ ἡ ἱστορία, γιὰ νὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ κατὰ λεπτῶς, εἶναι κ' αὐτὴ πολλὴ σάν τὰ χρόνια πού πέρασαν... Τὸ παιδί σάν ἔγινε εἰκόσι χρονῶν κατάφερε νὰ λευτερωθῇ... Πῆγε στὴν Πέργαμο... παντρεύτηκε... ἀπόκτησε παιδιά... Πάντα εἶχε σκοπὸ νάρθῃ ἐδῶ νὰ ζήτῃ τὸν δικό σου... πόσοι ζοῦν... ποιοὶ πέθαναν... μὰ οἱ περιστάσεις δὲν τὸν βοήθησαν... Φτωχὸς δουλεύει τὴν μάθε, μεροδούλι μεροφαί... Τώρα στέλνει ἐμένα, τὸ γιό τοῦ...

«Γύρισε, ἔτασε...», μοῦ εἶπε. «Μπορεῖ νὰ ζῇ κάποιος ἀπὸ τὸ σπιτικό μας. Δὸς τοῦ κ' αὐτὸ τὸ πιτάκι ἀπὸ μέρους μου, ὅποιοι καὶ νᾶναι, θεῖος σου ἢ πρωτοξάδερφός σου, γιὰ νὰ σὲ πιστέψῃ... "Ἄν βρῆς ὑποστήριξη ἐκεῖ πέρα, μέινει... Στὶς μεγάλες πολιτείες πορεύεται κανεὶς καλύτερα».

Ἐδῶ ἡ τύχη ἔχει μακριὰ μαλλιά καὶ μπορεῖ κανεὶς ἕκολα νὰ τὴν ἀρπάξῃ καὶ νὰ περνᾷ διπλὰ του... Δὲν εἶν' ἐτσι, θεῖά;

Ἡ λέξη αὐτὴ «θεῖα» ἐύνησε θαρρεῖς τὴν κυρὰ Σταύραινα... Πῆγε κοντὰ τοῦ τρέμοντος... Στὰ τσίνοῦρά της κρέμουνταν χοντρά δάκρυα... Τοῦ πιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυὸ χέρια... τὸν κοίταξε ἀπὸ δῶ, τὸν κοίταξε ἀπὸ ἐκεῖ... καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνηση...

— Ποιὸς νὰ μοῦ τῶλεγε; Ποιὸς νὰ μοῦ τῶλεγε; Καὶ γὼ θαρροῦσα πὼς ἀπόμεινα παντέρμη στὸν κόσμο... κατὰφερε νὰ πῇ στὸ τέλος.

— Καὶ τ' ὄνομά σου γιέ μου; ρώτησε μὲ τρυφερότητα.

— Πέτρος...

— "Ὁ Πέτρος... "Ὁ Πέτρος!

"Ἐλεγε καὶ ξανάλεγε τ' ὄνομα ἡ κυρὰ Σταύραινα σὰ νάθελε νὰ τὸ συνηθίσῃ...

— Πέτρος Καλυθίτης τὸ λοιπόν... Καλυθίτης... "Ἐτσι ἦταν τὸ πατρικὸ παρανόμι μου... Ἐδῶ θὰ μείνῃς πιά κοντὰ μου... γιός μου καὶ καμάρι μου...

Καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ μεγάλη ἡ χαρὰ καὶ δὲν τὴ χωροῦσε ἡ καρδιά της, μῆνυσε στὶς γειτόνισσες νάρθουν, μῆνυσε στὸ Γρηγόρη πού βρισκόταν στὸ σπῖτι τοῦ Πρωτοσπαθάρη καὶ στὸν "Αθανάσιο πού ἀξημέρωτα εἶχε ἀνοίξει τὸ «κρησπορατεῖο» του. "Ὡς τόσο οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἦρθαν... Γιατὶ ὁ πρῶτος ἐτοιμαζόταν γιὰ τὴ μεγάλη λιτανεῖα πού θάρχιζε ὑστερὰ ἀπὸ τὸν ἑσπερινὸ καὶ θὰ κρατοῦσε ὡς τὸ μεσονύχτι καὶ εἶχε βγῇ μὲ τοὺς φίλους του καὶ ὁ δεύτερος γιὰ τὴν ἴδια ἀφορμὴ εἶχε τὴν πελατεῖα πού τοῦ ἦταν ἀδύνατο καὶ μιά στιγμὴ ἀκόμα νὰ λείψῃ...

Νὰ γυρίσῃ ξαφνικὰ ἕνας συγγενής, πού τὸν θαρροῦσαν χαμένο μιά κ' ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Σαρακηνῶν, δὲν ἦταν σπάνιο πρᾶμα τὴν ἐποχὴ τούτη... Μὰ ὑστερὰ ἀπὸ πενήντα πέντε χρόνια νὰ δώσῃ σημάδι ζωῆς;... Αὐτὸ ἀλήθεια οὔτε ἡ κυρὰ Σταύραινα οὔτε οἱ γειτόνισσες, πού ἔτρεξαν μόλις ἀκούσαν τὸ περιστάτικό, τὸ εἶχαν ξανακούσει. "Ἐτσι δὲν εἶχαν πιά τελειωμό... Ἡ κάθε μιά ρωτοῦσε κ' ἀπὸ κάτι κ' ὁ

Καθ' ἄλλοις τὸ μαῦρο τοῦ ἀλογο...

λες μαζί λέγοντας τὰ συχαρίκια τους στὴ νοικοκυρὰ, πρόσθεταν:

— Διπλὴ χαρὰ, διπλὴ γιορτὴ στὸ σπιτικό σου σήμερα...

— Εἶσαι καλὴ γυναῖκα καὶ νὰ πῶς σ' ἀνταμείβει ὁ Θεός...

— Ποιὸς τὴ χάρη σου! Χωρὶς νὰ κοιλοπονέσῃς, χωρὶς ν' ἀναθρέψῃς... ἀπὸ χησες τέτοιο γιό... ἀποκοῦμπι καὶ συντροφιά στὰ γερατειά σου...

— Καλλίτερα παρὰ νᾶθρῃσκες λογάρι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΖ'

Μυστήρια I

Οἱ γιορτὲς κεῖνο τὸ χρόνο πῆραν μεγαλύτερη ἐπισημότητα μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Δομῆστικου τῆς Δύσης στὴ Θεσσαλονίκη... Φαίνεται ἀλήθεια πὼς στὴν ἀρχὴ ὁ Λέων Φωκάς εἶχε σκοπὸ νὰ κρατήσῃ μυστικὸ τὸ πέρασμα τοῦ ἀπὸ τὴν πόλη, γιατί τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας πῆγε στὸ Ἐπαρχεῖο ὅπου κόνεψε καὶ τὴν ἄλλη μέρα δὲν παρουσιάσθηκε πούθεν. Μὰ θὲς ἢ συνάντησέ τοῦ μὲ τοὺς πραγματευτὰδες πού ἀπὸ στόμα σὲ στόμα μαθεύτηκε σ' ὁλόκληρο τὸ μαζεμένο πλῆθος ἀνάμεσα "Ἀξιοῦ καὶ Χρυσῆς Πύλης, θὲς ὅτι ἕνα τόσο σημαντικὸ καὶ γνωστὸ πρόσωπο δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀπαρτήρητο, ἴσως καὶ γιὰ καμμιὰ ἄλλη αἰτία, ἀποφάσισε νὰ παρουσιασθῇ ἐπίσημα στὴν μεγάλη λιτανεῖα πρῶτος καὶ καλύτερος ἀνάμεσά στὴ χρυσοστολισμένη ἀρχοντολόγι.

Καθ' ἄλλοις τὸ μαῦρο τοῦ ἀλογο... τὰ πλατεῖα τοῦ στήθῃ ξεχώριζαν καὶ καθὼς καθόταν ἀνετα καὶ στέρια πάνω στὴ σέλλα, θαρροῦσε πὼς ἄνθρωπος καὶ ζῶο ἦταν ἕνα πρᾶμα, ἱποκένταυρος νὰ ποῦμε... Πάνω ἀπὸ τὰ λογίσιο ἄγριο κορμὶ φῦτρωνε ἕνα κεφάλι ἀνθρώπινο ὅλο γνώση... Τὰ μικρά του μάτια μισόκλειστα γυρίζαν ὁλοῦθε καὶ δὲν τοῦ ἐξέφυγε τίποτα...

Οἱ τρεῖς μας φίλοι, πού ἀκολούθησαν καὶ κείνοι τὴ λιτανεῖα καθ' ἄλλα σ' ἄλογα τοῦ Πρωτοσπαθάρη, σηκώονταν κάθε τόσο ἀπάνω στὶς ἀναβάθρες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διακρίνουν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους τὸ Δομῆστικο... μακάρι καὶ τὴν πλάτη τοῦ μονάχα...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού μάθανε τὸν ξαφνικὸ ἐρχομὸ τοῦ στῆ Θεσσαλονίκη βρῆσκονταν σὲ κίνηση... Ἐφερναν βόλτες ἔξω ἀπὸ τὸ Ἐπαρχεῖο, χάζευναν στὴν Ἐγνατία μὲ τὴν ἰδέα πὼς μποροῦσε νὰ περάσῃ ἐκεῖθε... προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν ἀπὸ τοὺς στρατιώτες πληροφορίες... πού βρίσκεται, πού θὰ πάῃ, πόσον καιρὸ θὰ μείνῃ; Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τοὺς ἀπασχολοῦσε πολὺ, γιατί ὑστερὰ ἀπὸ μιά σύσκεψη πού ἔκαναν κάτω ἀπὸ τὸ γνωστὸ μας πλάτανι στὸ περιβόλι τοῦ κυρὸ Γρηγορά, καταστρώσανε ὁλόκληρο σχέδιο καὶ τώρα περίμεναν τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ τὸ βάλουν μπροστά. "Ἐπρεπε ὅπως ὅπως νὰ πλησιάσουν τὸ Δομῆστικο.

Οἱ ἄλλοι δὲν εἶχαν βέβαια καμμιὰ πρόφαση, μὰ ὁ Γρηγόρης εἶχε καὶ ἀξιόλογη μάλιστα...

«Ἐνδοξότετε, θὰ τοῦλεγε: «Εἰμαι ἕνα ἀκριτόπουλο ἀπὸ τὴν πολυπάθη Καππαδοκία πούνα καὶ δική σου πατρίδα... Τὸν πατέρα μου τὸν σκότωσαν μ' ἐπιβουλὴ οἱ Σαρακηνοί... Βοήθησέ με νὰ τὸν ἐκδικηθῶ... νὰ ξαναχτίσω τὸν πύργο μας καὶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἔργο του...».

Λίγα λόγια μετρημένα, μὰ γεμάτα οὐσία... Κ' ἂν τὸν ἐπείρνε στὴν ἀκολουθία τοῦ ὁ Λέων ἢ τὸν σύστανε στὸν ἀδερφὸ τοῦ τὸ Νικηφόρο, πού καθὼς λέγανε ἐτοιμαζε ἐκστρατεῖα στὴν Ἀνατολή, αὐτὸς πιά θάθανε τὰ δυνατὰ του γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνωτέρων του κ' ἔτσι θάθρῃσκε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ τοῦ φίλους...

Μὲ τέτοιες σκέψεις ἀκολουθοῦσαν τὴ λιτανεῖα καὶ δὲν ἔδιναν καμμιὰ προσοχὴ στὸ χορὸ πού ἔψαλλε... Κ' ἔψαλλε τόσο γλυκὰ πού χαίρουσαν ἀλήθεια γιατί βρῆσκεισιν στὸν κόσμο τοῦτο κ' ἔχεις αὐτὰ κ' ἀκούς... "Ἦταν οἱ συνταριασμένες αὐτὲς φωνὲς ἀνάνυσμα ἀπὸ πετράδια μὲ λάμψεις πολυχρώμες πού ὡς τόσο σμίγανε ὅλες σ' ἕνα φῶς γλυκόθωρο... "Ἦταν νὰ πῇς ἕνας ἄλλος γαλαξίας πού ξεκινούσε ἀπὸ τὴ γῆ κ' ἔφτανε ὡς τὸ σκοτεινὸ θόλο τ' οὐρανοῦ... "Ἐνα γιοφύρι πού περνοῦσαν οἱ πονεμένες καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ παρουσιασθοῦν μπροστὰ στὸ Θεὸ τοῦς...

Ὁ Μιχαῖλ, πού πῆγαινε λίγο πιὸ μπροστὰ κ' ἦταν κάπως ψηλότερος, στράφηκε ξαφνικὰ καὶ ψιθύρισε στοὺς ἄλλους δυὸ:

— Ὁ Δομῆστικος μιλά μὲ τὸ θεῖο Γρηγόρη... κοιτάξετε...

Ἀνασηκώθηκαν ὅσο μποροῦσαν πάνω στὶς σέλλες τους.

Πραγματικὰ ὁ Πρωτοσπαθάρης κλινόνας λίγο τὸ κορμὶ μιλοῦσε στὸν Φωκά πού πῆγαινε διπλὰ του... κ' ἔκρινε τὸν ἄκουε σκύβοντας τὸ κεφάλι... Ὑστερὰ ξαφνικὰ γύρισε χαμογελώντας κατ' αὐτὸν σὰ νὰ τὸν εὐχαριστοῦσε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ τρεῖς μας φίλοι ἀκούσαν διπλὰ τοὺς τὸν ἀκόλουθο διάλογο.

«Ἐνας γέρος ἀρχοντας ἔλεγε σὲ κάποιον ἄλλο νεώτερό του:

— Βάζω στοίχημα πὼς τὸν κάλεσε σὲ δεῖν...

— Πολὺ κουτὸς πρέπει νᾶναι κείνος πού θὰ δεχθῇ τὸ στοίχημά σου... Γιατὶ εἶναι φῶς φανερό κάτι τέτοιο συμβαίνει.

— Πὼς τὸ ξέρεις; ρώτησε ἕνας τρίτος.

— Οἱ Φωκάδες εἶναι οἱ πιὸ δυνατοὶ ἄνθρωποι τῆς αυτοκρατορίας...

— Ἄλλοι λένε πὼς εἶναι ὁ Βρίγγας.

— Μπορεῖ, ἀπάντησε ὁ πρῶτος, μὰ αὐτοὶ κρατᾶνε τὸ στρατὸ στὸ χέρι... Κ' ἂν εἶν' ἀλήθεια πὼς ὁ Βασιλεὺς βρίσκεται στὰ στερνὰ του ὁ διάδοχος Ρωμανὸς πάνω σ' αὐτοὺς θὰ στηριχθῇ γιὰ ν' ἀσφαλίσῃ τὸ θρόνο του...

— "Ἀ! τὴν ἀλεπού! Μυρίζεται ἀπὸ δέκα μίλλια μακριὰ τὸ κοτέτσι!

— Γιὰ ποῖον μιλάς; ρώτησε πάλι ὁ τρίτος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐπὶ τὸν Κύριον αὐτὴν τὴν παραβολὴν. Ἐξωμοιώθηκε ἡ βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν μὲ ἄνθρωπον βασιλῆα πού ἔκανε τοὺς γάμους τοῦ γιου τοῦ.

λάθουν μέρος σ' αὐτόν. Λοιπὸν πηγαίνετε στοὺς δρόμους κ' ὅποιον κ' ἂν συναντήσετε πέστε τοῦ νάρθῃ στοὺς γάμους. Κ' ἐκεῖνοι πρᾶγματι ἀπὸ ἔφυγαν ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ ἀφεντικοῦ ἐκάλεσαν ὅποιον ἤθραν στὸ δρόμο εἴτε καλὸ εἴτε κακὸ. Κ' ἔτσι βρέθηκαν στὸ τραπέζι τοῦ γάμου πάρα πολλοί. Ἀπὸ δὲ μῆπκε ὁ βασιλεὺς στὴν τραπεζαρία εἰδὲν ὅλους ἐκείνους ποῦτρωγαν, ἀλλὰ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτοὺς εἶδε καὶ κάποιον πού δὲν ἦταν ντυμένος μὲ ἐνδύματα πού ταιριάζουν στὸ γάμο. Καὶ τοῦ λέγει: "Ἐ φίλε, πὼς ἦρθες ἐδῶ δίχως νὰ φορῆς ροῦχα γιὰ γάμο; Ἐκεῖνος δὲ δὲν ἤξερε τί ἀπάντησι νὰ δώσῃ. Τότε ὁ βασιλεὺς εἶπε στοὺς ὑπηρέτες: "Ἀφοῦ τοῦ δέσετε χεῖρα καὶ πόδια ρίξτε τον ἔξω στὸ σκοτάδι τοῦ ἐξώτερου διότι αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις πού τοῦ ταιριάζει καὶ κεῖ θὰ ὑποφέρῃ πολλὰ βασανιστήρια. Βέβαια πολλοὺς εἶχα καλέσει στὸ γάμο τοῦ παιδιοῦ μου, ἀλλὰ ἀσφαλῶς πάρα πολλοὶ ὄλγοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπαξίως ἠδυνήθησαν νὰ προσέλθουν εἰς αὐτόν.

Ἐπὶ τὸν Κύριον τὴν παραβολὴν ταύτην: ὡμοιώθη ἡ βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν ἄνθρωπον βασιλῆα, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλεῖσαι τοὺς κεκλημένους εἰς τοὺς γάμους, καὶ οὐκ ἤθελον ἔλθειν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους λέγων: εἰπατε τοῖς κεκλημένοις: ἰδοὺ ὁ καιρὸς ἔτοιμα, καὶ τὰ δοῦρα μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἔτοιμα: δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Οἱ δὲ ἀμελησαντες ἀπῆλθον, ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ ὕψισαν καὶ ἀπέκτειναν. Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὡργίσθη, καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἀπέστειλε τοὺς φονεῖς ἐκείνους καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπηρε. Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ: ὁ μὲν γάμος ἔτοιμος ἐστίν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι: πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεόδους τῶν δδων, καὶ ὅσους ἂν εὕρητε καλέσατε εἰς τοὺς γάμους. Καὶ ἐξελθόντες οἱ δούλοι ἐκείνοι εἰς τὰς δόδους συναγαγόντες πάντας ὅσους εὗρον, πονηροὺς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων. Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεασάμενος τοὺς ἀνακειμένους εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυμένον ἐνδυμα γάμου, καὶ λέγει αὐτῷ: ἔταίρε, πὼς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου; ὁ δὲ ἐμωλύθη. Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις: ῥήσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας ἀράτε αὐτόν καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκοτὸς τὸ ἐξώτερον: ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμός καὶ ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων. Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἀπὸ τὴν παραβολὴ τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου διδασκόμεθα ὅτι τότε μόνον θὰ ἐπιτύχωμε στὴν μέλλουσα ζωὴ τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου, ὅταν στὴν παρούσά μας ζωὴ φροντίσουμε μὲ τὰ ἔργα καὶ τὴν καθόλου συμπεριφορὰ μας νὰ γίνωμεν ἄξιοι αὐτῶν.

Στὴν παραβολὴ τοῦ Εὐαγγελίου βασιλεὺς εἶναι ὁ ἐπουράνιος Θεὸς καὶ οἱ καλεσμένοι στὸ γάμο τοῦ γιου τοῦ εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὅπως ἔκαμε στὴν παραβολὴ ὁ Βασιλεὺς ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ στοὺς ἄνθρωπους. Στὴν ἀρχὴ βέβαια ὁ Θεὸς εἶχε ἐκλεκτὸ τοῦ λαοῦ τοὺς Ἰσραηλῆτες καὶ σ' αὐτοὺς ἔστειλε τοὺς θεοπνευματοῦς ἄνθρωπους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὅταν εἶδε ὅτι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἄξιοι γιὰ νὰ κληρονομήσουν τὸν Παράδεισο, γιὰτὶ ἦσαν γεμάτοι ἀμαρτίες καὶ δὲν ἐσωφρονίζονταν, τότε κάλεσε μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ γιου τοῦ καὶ τῶν ἀ-

γίων ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας μας δούλους γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀπολαύσουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπουρανίου ζωῆς. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἐπομένως γίνουν ἄξιοι γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν αἰώνιαν εὐτυχίαν δὲν πρέπει ν' ἀρκεσθοῦν στὸ ὅτι μὲ τὴ διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι καλεσμένοι στὸν Παράδεισο, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ γίνουν ἄξιοι αὐτοῦ. Πρέπει νὰ μὴ βροθεθοῦν δίχως ἐνδυμα γάμου, ὅπως αὐτὸς τῆς παραβολῆς. Διότι ἂν παρουσιασθοῦν μπροστὰ στὸ Θεὸ δίχως ἐνδυμα γάμου, δηλαδὴ μὲ τίς κακίαι καὶ τὰς ἀμαρτίαις τῶν, ἀμετανόητοι, τότε θὰ πάθουν ὅτι κ' ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς. Θὰ ριχθοῦν στὴν αἰωνία κόλασι, ὅπου αἰώνια θὰ βασανίζονται. Καὶ καμμιὰ πλέον ἐλπίδα δὲν θάχουν ὅτι ἡ κατάστασις τους θὰ καλλιτερεύσῃ.

ΑΝΤΙΚΡΥ ΣΤΟ ΓΙΑΛΟ

Η θάλασσα έγινε πρώτα για τους μικρούς και ύστερα για τους μεγάλους.

Τώρα το καλοκαίρι η κυριαρχία των παιδιών επί της θαλάσσης είναι πλήρης. Υπάρχουν παιδιά όκτω μέχρι δεκαπέντε χρόνων που δεν βγαίνουν σχεδόν από το νερό. Δηλαδή βγαίνουν για να ξαναμπούν. Μεταφέρουν δε και το τραπέζι των στο κύμα. Τρώνε κολυμπώντας. Οι μεγάλοι κινδυνεύουν πολύ να πέσουν στην θάλασσα με γεμάτο στομάχι. Οι μικροί τρώνουν και ρίχνονται εις το νερό, παρά τας φωνάς και τας συμβουλές των μεγάλων. Πρέπει όμως και τα παιδιά να προσέχουν αυτά τα πράγματα. Να μη κολυμπούν με γεμάτο το στομάχι.

Ένας μεγάλος κολυμπά, κάνει λίγη ήλιοθεραπεία, ντύνεται και φεύγει. Ο μικρός συνεχίζει την ίδιαν ημέρα εις το άπειρον τὰ μπάνια του και τὰ παιχνίδια με την θάλασσα. Άπειρα δὲ τὰ παιχνίδια.

Τὰ παιδιά που είναι ενός μέχρι δύο χρόνων σκαλίζουν την άμμο. Δεν κουράζονται να σκαλίζουν όλην την ημέρα. Από δυο χρόνων αρχίζει η οικοδομική και η αρχιτεκτονική. Κτίρια εις την άμμο.

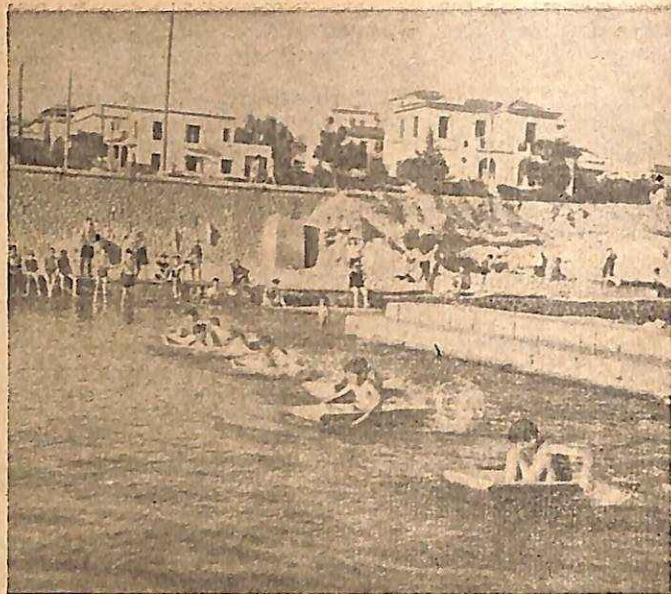
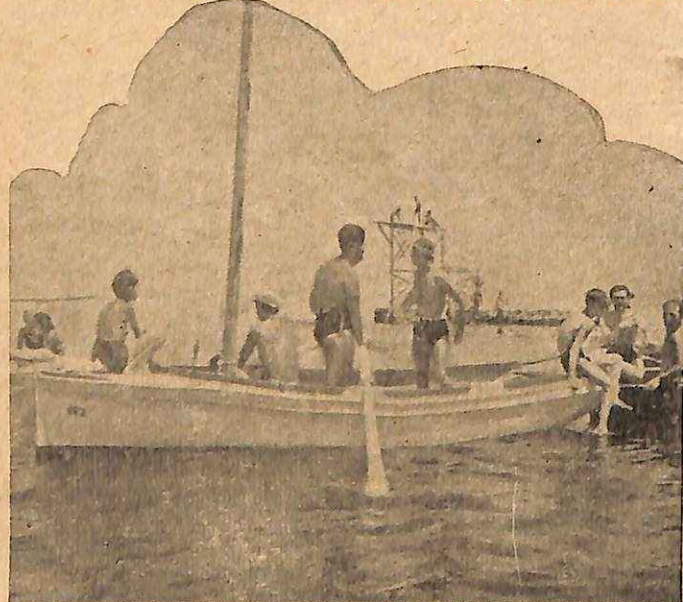
Ανοίγουν πηγαδάκια που συνεχονται το ένα με το άλλο δι' ύπογειων στοδών. Σηκώνουν μάνδρες στην άμμο. Φτιάχνουν φουρνάκια. Το κύμα ξερχεται και παίρνει τὰ έργα αυτά. Ο μεγάλος θά άπεγοητευέτο. Οι μικροί τεχνίται ξαναρχίζουν. Ταξιδεύουν ύστερα με την φαντασία των. Όλα τὰ πράγματα που είναι ελαφρότερα από το νερό γίνονται καράδια.

Κουτιά των σπέρτων ή των τσιγάρων, καρυδότσοφλα, φελλοί, ξύλα, καλάμια, χαρτιά, κουτιά τενεκεδένια. Καμιά φορά και τὰ κολοκύθια γίνονται καράδια. Βγάζουν την ψίχα και αφήνουν το φλούδι. Μεγάλα δὲ πλοία είναι τὰ κολοκυθένια. Υπερωκεάνεια και ντρέντνωτ. Και τὰ παλιά είναι ή χαρτιά ή φύλλα, ιδίως καλαμόφυλλα. Τὰ φυσά ό άέρας και τραθούν, πολλές φορές άναποδογυρίζουν. Η άντικατάστασις των όμως είναι εύκολη.

Όσο μεγαλώνει ή ηλικία μεγαλώνουν και αί αξιώσεις. Τότε χρησιμοποιούνται ως βάρκες οι σκάφες του σπιτιού. Τὰ παιδιά μπαίνουν μέσα και τραθούν κουπί. Κουπιά είναι τὰ ίδια τὰ χέρια των. Όταν γίνουν 7—8 χρόνων προσφέρουν και θετικές βοηθείας. Τραθούν τὰ δίχτυα της τράτας με μεγάλη επιμέλεια. Στο τέλος μαζεύουν καμιά μαρίδα ή καλογρίτσα που εξέφυγε από το δίχτυ της τράτας. Αυτή είναι ή άμοιβή του μόχθου των. Οι παραλιακοί άνθρωποι χρησιμοποιούν μιά λέξι:

«Κατάγιαλα».

Αυτή είναι λέξις που έδημιουργήθη για τους μικρούς. Κατάγιαλα σημαίνει ότι ένα παιδι έφυγεν από το σπίτι

και διημερεύει εις την παραλία και εις την θάλασσα. Ξεχνά και το φαί και τον μεσημεριανό ύπνο.

Επειδή όμως οι μητέρες ανησυχούν και φιλοδωρούν τους μικρούς δραπετάς με ξυλοκόπημα, οι μικροί έχουν βρη μιά μέθοδο μετριοισμού των ένδεχομένων του ξυλοφορώματος. Πηγαίνουν μετά τὰ μπάνια και πλένονται με γλυκό νερό. Η μητέρα γλύφει το χέρι του παιδιού ή την πλάτη του να ιδή αν είναι άλυμυρα... Ο μικρός όμως έχει πλυθή με κρύο νερό και ή μητέρα ξεγελιέται.

Ας είναι στο δάσος ή στο ποτάμι ή στο βουνό ό μικρός. Η μητέρα δεν πολυστενοχωρείται. Μόνο στην θάλασσα να μην είναι.

Άλλά τὰ Έλληνόπουλα είναι συνυφασμένα με την θάλασσα. Η Έλλάς έχει αναλόγως με την έκτασίν της τὰ περισσότερα παράλια. Είναι κράτος παραλιακό. Δεν είναι δὲ μόνον τὰ άπειρα νησιά μας, αλλά και ή στεριά είναι σχισμένη εις κόλπους άπείρους και εις άκρωτήρια. Το γαλάζιο θαλασσινό χρώμα έγινε και είναι από τὰ δύο έθνικά μας χρώματα.

Ετράφησαν δὲ τὰ Έλληνόπουλα με χίλιους θαλασσί-νους θρύλους και χίλιες παραδόσεις. Και πολλοί αρχαιοτάτοι μύθοι μας είναι θαλασσινοί. Ο Ίάσων σκαρώνει ένα καράβι μεγαλείτερο και γρηγορότερο από τὰ καράβια της εποχής. Του έδωσε το όνομα «Αργώ». Μέσα εις την «Αργώ» έμπηκαν οι γενναιότεροι και ένδοξότεροι Έλληνες. Έτσι έγινεν ή άργοναυτική έκστρατεία. Εξεκίνησαν από την Ίωλλό, που είναι σχεδόν ό σημερινός Βόλος και έφθασαν ως τὰ άκρα της Μαύρης Θαλάσσης. Εκεί εις την Κολχίδα ήτο ένα δέντρο με χρυσό μαλλί. Κατώρθωσαν έπειτα από χίλιες περιπέτειες να το πάρουν και ξαναγύρισαν πίσω.

Και ή έκστρατεία κατά της Τροίας που έγινε με χίλια εκατό καράβια είναι δείγμα της θαλασσινης τάσεως των Έλλήνων, και αί άποικίαι αί ελληνικαί ήσαν όλαι σχεδόν παράλιοι. Και αυτό δείχνει την θαλασσινότητα μιάς φυλής.

Και σήμερα και άνέκαθεν την θάλασσα αγαπούμε περισσότερο από την στεριά.

Δεν είναι περίεργο λοιπόν πώς τὰ Έλληνόπουλα αισθάνονται την θάλασσα. Μέσα εις τὰ κύτταρά των, εις το αίμα των ζούν αί παραδόσεις αί ζωνταναί της φυλής. Και αί φιλοδοξίαι μας είναι θαλασσιναί: Να δημιουργήσωμε μεγάλους στόλους πολεμικούς και ναυτικούς, να κυριαρχήση ή σημαία μας εις όλας τας θαλάσσας.

Άλλως τε κυριαρχεί.

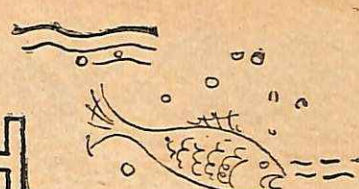
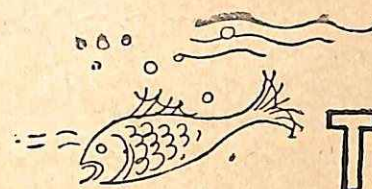
Τὰ ελληνικά φορτηγά διασχίζουν όλους τους ώκεανούς, Έργάζονται τώρα πολύ και εις την Κίνα και εις την Ιαπωνία. Την δὲ Νότιον Άμερική πρό πολλού την έχομεν κατακτήσει με τὰ έμπορικά σκάφη μας. Εις την Άργεντινή έρχόμεθα σχεδόν πρώτοι.

Το ελληνικόν όνειρον είναι ή άπέραντος και άπειρος θάλασσα. Οι μικροί που γυρίζουν «κατάγιαλα» χαρακτηρίζουν την ελληνική φυλή.

Γιατί τους μαλάνομε!

Κ. Φαλταίης

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗ

Κάθε μικρό διαμαντάκι απ' τὰ δημοτικά μας τραγούδια άποτελεί χωρίς υπερβολές, μιά πιστή εικόνα της Έλληνικής ψυχής. Μιά εικόνα της ψυχής αυτής της τόσο ευγενικής και μαζί τόσο ανήσυχης που δὲ ζή παρά για να έχη ώραίους πόθους, και που, αιώνας επί αιώνων, δεν διστάζει να ριχτή και στην πιο μεγάλη περιπέτεια προκειμένου να φτάση σ' ένα σκοπό, προκειμένου να μεγαλουργήση.

Ένα απ' τὰ πιο αντιπροσωπευτικά τραγούδια που μιλούν για τόν ριψοκίνδυνο χαρακτήρα της φυλής μας είναι και «Το τραγούδι του Κολυμβητή», του οποίου το θρύλο θά διηγηθούμε σήμερα και το οποίο για πολλούς αιώνας συγκινούσε τόν Έλληνικό λαό.

Ο θρύλος λοιπόν αυτός δεν είναι δημιούργημα των νεωτέρων χρόνων όπως συνέβαινε με κείνους που σ' άλλα προηγούμενα φύλλα διηγηθήκαμε.

Από διάφορες άρχαιες πηγές και προπάντων από μιά σύντομη διήγησι ενός Ρωμαίου μυθογράφου, από κάποια άγγειογραφία του Εϋφρονίου, από μιά λιγύλογη περιγραφή του Πανσανία και μιά ζωγραφική του άρχαίου ζωγράφου Μύκωνος που ύπηρχε μέσα στο Θησείο της Αθήνας, μαθαίνουμε ότι οι άρχαιοι μιλούσαν για ένα κατόρθωμα του Θησέα στην Κρήτη, πριν αυτός να σκοτώση το Μινώταυρο και πριν ν' άπελευθερώση τους δεκατέσσερες νέους και νέες της Αθήνας, που κάθε χρόνο— όπως ξέρουμε — προσφέρονταν ως λεία στο φοβερό θηρίο του Λαβυρίνθου.

Ο μύθος αυτός διηγείται τὰ έξης: Κάποτε ο Θησέας άμφισβήτησε την έκ του Διός καταγωγήν του Μίνωος, του βασιληά της Κρήτης. Εκείνος τότε, άργισμένος γι' αυτήν την προσβολή άποφάσισε να έξοντώση τόν ύβριστή του. Έρριξε λοιπόν το χρυσό του δαχτυλίδι μέσα στη θάλασσα κι' ύστερα έκάλεσε το Θησέα και τόν διέταξε να ριχτή στη θάλασσα και να του το φέρη. Ο ήρωας μας χωρίς να διστάση ρίχτηκε άφοβα στους βυθούς, όπου, καθώς λέει ο μύθος, τόν δεξιόθηκε εκεί στα ύποβρύχια άνάκτορα του Ποσειδώνος, ή ώραία Άμφιρίτη, ή οποία τουδωσε το δαχτυλίδι του Μίνωος και τόν βοήθησε κιόλας ν' ανέβη στην επιφάνεια σώρας.

Αυτός ο μύθος άποτελεί την άφετηρία όλων των κατοπινών παραλλαγών τις οποίες τραγούδησε τόσο ο Έλληνικός λαός, όσο κι' άλλοι λαοί της Εϋρώπης.

Το έπεισόδιο αυτό του γενναίου κολυμβητή, που πέφτει στη θάλασσα για να άνασύρη ένα δαχτυλίδι ή «ένα χρυσό ποτήρι» όπως το θέλουν οι θρύλοι κι' οι παραδόσεις της Ιταλίας, έντελώς διαφορετικά το διηγείται το έπικρατέτερο σχετικό Έλληνικό τραγούδι.

Ας δούμε, λοιπόν, πώς παρεδέχθη και πώς τροποποίησε τόν παλινόν αυτόν θρύλο ή μεσαιωνική Έλλάδα— γιατί τότε δημιουργήθηκε το τραγούδι που προαναφέραμε.

Ο Κωσταντής (το όνομα «Κωσταντής» πολύ συχνά το συναντάμε ως όνομα του ήρωος ενός έπεισοδίου, στα δημοτικά τραγούδια), συντροφιά με τους άρχοντες και το βασιληά έκάθονται και πίνουν και γλυκοχαιρετιούνται. Κατά τη διάρκεια όμως του γεύματος ο Κω-

σταντής, που ήταν ο νεώτερος απ' όλους τους συνδαιτημόνες, καυχήθηκε μπροστά στους «άφεντάδες» — στους άνωτέρους του, μ' άλλα λόγια—τι:

«Έσείς μικρόν με βλέπετε μικρόν και με θαρρείτε κι' εγώ τη μαύρη θάλασσα να πλέξω να περάσω...»

(το «Μαύρη» θάλασσα δεν είναι γνωστό αν είναι το λαϊκό όνομα του Εϋξεινου Πόντου ή απλό έπιθετο της θαλάσσης).

Σαν άκουσε ο βασιληάς τόν κομπασμό, την περιαιτολογία αυτή του Κωσταντή του λέγει:

«Αν την περάσης Κωσταντή γαμπρό θέ να σε κάνω θέλεις στην πρώτη μου άδερφή θέλεις στη δεύτερη της θέλεις τη θυγατέρα μου τη λαμπρογεννημένη όπου γεννήθη τη Λαμπρή κι' έλαμψε ο κόσμος όλος.

Το έπαθλο ήταν περισσότερο από μεγάλο για τόν νεαρό Κωσταντή, ο οποίος άγαπούσε κρυφά, την κόρη του βασιληά. Ηδη του δινόταν ή εύκαιρία, έκτελώντας το τόλμημα για το οποίο καυχήθηκε, να κάμη γυναικά του την περιφημή βασιλοπούλα,

«όπου γεννήθη τη Λαμπρή κι' έλαμψε ο κόσμος όλος».

Έβγαλε, λοιπόν, τ' άρματά του, έβγαλε τὰ ρούχα του κι' έπεσε στη θάλασσα. Άλλά για να δούμε το έμμορφο αυτό Έλληνικό τραγούδι πώς διηγείται την περιπέτεια του όταν ο ήρωικός κι' έγωιστής νέος βρέθηκε μεταξύ των κυμάτων:

Δώδεκα μίλια πέρασε με γέλια με τραγούδια κι' άλλα δώδεκα πήγαινε με μαύρα μοιρολόγια

«Θάλασσα μικροθάλασσα και πικροκυματούσα

τόσες φορές σε πέρασα με γέλια με τραγούδια

και τώρα για το στοίχημα βουλήθης να με πνίξης;»

Της θάλασσας τὰ κύματα αυτά μόν' τόν ρωτούσαν:

«Βρέ νέε μου σύ πλέχτηκες, θρέ νέε μου τρελλάθης;»

«Για μιά κόρη λυμπίστηκα, τ' άφέντη θυγατέρα».

Έτσι ο Κωσταντής δεν κατώρθωσε να άποτελειώση τόν έθλο του και τὰ κύματα τόν τύλιξαν για πάντα κρατώντας τον μαζί τους.

Στο μέρος που πνίγηκε ο Κωσταντής — τελειώνει ο θρύλος — έθεμελιώθηκε ένα πελώριο γυάλινο παλάτι στολισμένο:

«με το γυαλί με το ψηφί με το μαργαριτάρι».

Στη κορυφή δὲ του παλατιού κάθισε ή ξανθή ώραία κόρη του βασιληά που κι' αυτή κρυφά αγαπούσε τόν Κωσταντή και:

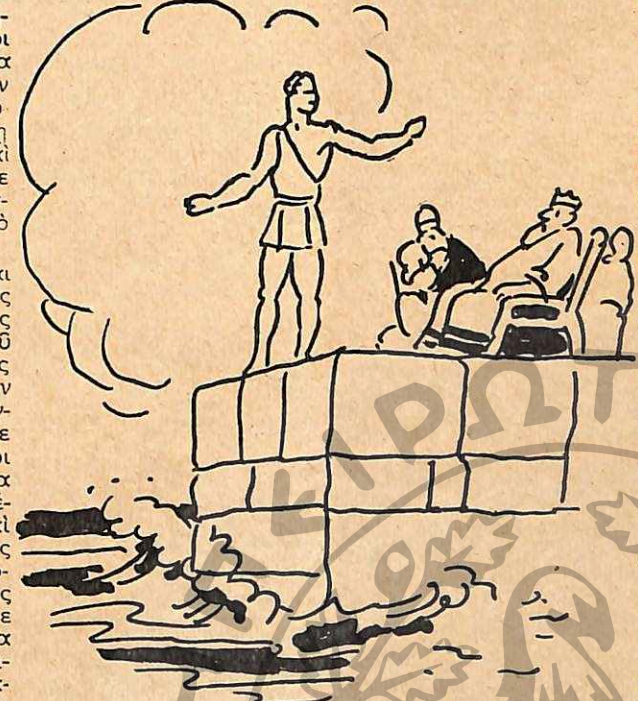
τη θάλασσαν έμάλωνε και τήνε καταρούσε...

Το τραγούδι αυτό θεωρείται ένα απ' τὰ μικρά διαμάντια της δημοτικής μας ποιήσεως:

«με το γυαλί με το ψηφί με το μαργαριτάρι».

Ποιές άλλες λέξεις μπορούσε να μεταχειρισθ ή ένας ποιητής, για να δηλώση τη μεγαλοπρέπεια ενός οικοδομήματος που είναι συγχρόνως και μνημείο αὐτοθυσίας;

Δημήτρης Σιατόπουλος

Τὸ Ἑλληνικὸ Χωριό

Στις εὐγενικές εξορμήσεις σας πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ ὑπαί-
κυρ με τὴν ὁρμὴ τῶν νειάτων καὶ τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ
φυσιολάτρη, τὸ προσκύνημά σας στὴν αἰώνια Ἑλληνικὴ
Φύσι, στὴ δίψα σας γιὰ τὴ γνωριμιὰ τῆς γλυκειᾶς Πατρί-
δας, θὰ διαβῆτε κί ἀπ' τὸ Ἑλληνικὸ χωριό, θὰ φτάσετε
ὡς ἐκεῖ καὶ θὰ πάτε νὰ ζήσετε γιὰ λίγο ἢ πολὺ μαζί του.
Κί ὅ,τι λέω εἶναι γιὰ σᾶς Ἑλληνόπουλα πού ζητε στίς
σκονισμένες καὶ φλογισμένες πολιτείες καὶ πάτε ἐκεῖ νὰ
ἀναπνεύσετε μαζί με τὸν ἀγνὸν καὶ καθάριον ἀγέρα τῶν
ἀνοιχτῶν τόπων καὶ τὸν ἀγέρα τὸν ψυχικὸ μῖας ἄλλης
ζωῆς ἀπλῆς κί ἀπέριτης, ἀφτιασίδωτης, εἰρηνικῆς, τὸν
ἀγέρα τῆς νεοελληνικῆς παράδοσης. Τὸ Ἑλληνικὸ χωριό
θὰ τ' ἀνταμώσετε σ' ὅλες τῖς στράτες σας καὶ σ' ὅλα τὰ
μονοπάτια πού θὰ γυρίσετε, θὰ τ' ἀγναντέψετε ἀπ' ὅποια
κορפוῦλα ἂν ἀνεβῆτε. Σπαρμένα εἶναι τὰ ἑλληνικὰ χω-
ριά ἐκεῖ πού ὠδήγησε τὸν Ἕλληνα ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς,
ἡ ἀσφάλεια, ἡ ἀγάπη κί ἡ προτίμησι. Ἐδαφολογικοί, οἰ-
κονομικοὶ καὶ ψυχολογικοὶ λόγοι ρίζωσαν τὰ χωριά
στοὺς τόπους τῶν, στοὺς βαθιοὺς κί ἀπλόχωρους κάμ-
πους, στὰ περήφανα βουνά, στὰ δαντελλωτὰ ἀκρογιάλια,
στὰ ἄσπρα νησιά. Κανένα δὲ μοιάζει με τ' ἄλλο, καθένα
ἔχει τὴν ἰδιοτυπία του, καθὼς οἱ ζωντανοὶ ὄργανισμοὶ δὲν
μοιάζουν ποτὲ μεταξύ τους γιὰτὶ ἔχουνε ψυχὴ. Καὶ τὰ
χωριά ἔχουνε τὴν ψυχὴ τους πού χαίρεται, λαχταρᾷ,
πονᾷ καὶ δημιουργεῖ τὴ λαϊκὴ ψυχὴ.

Νὰ τὸ χωριὸ τοῦ βουνοῦ πού σκαρφαλώνει στὸ πλάγι
καὶ δένεται ἐκεῖ σὰν ἓνα ἀνηφορισμένο κοπάδι πού βγήκε
ἀπ' τὸ σκάρο. Ἄλλα λουφάζουν στὰ ριζὰ τῶν βουνῶν
καὶ κοιμῶνται σὰ μικρὰ παιδιὰ στὰ πόδια τῶν γιγάντων.
Ἄλλα κρέμονται ἀπ' τῖς ψηλές ράχες σὰ φωλῆδες πουλιῶν
ἢ ξεπροβάλλουν τὰ σπιτία τους ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα
σὰ γουρμασμένοι καρποί. Τὸ χωριὸ τοῦ βουνοῦ ἀγναν-
τεύει μιὰ γαλανὴ θάλασσα κί ἓνα βαθὺ κάμπο. Γύρω
λόφοι πλαστικοί, κορφές περήφανες τὸ παραστέκουν αἰώ-
νιες. Ὑγρά φαράγγια καὶ ρεματιᾶς βουερές τοῦ στέλνουν
τῖς δροσερές ἀνάσες τους. Δάση πυκνά, σγουρά καὶ βα-
θυπράσινα, πού σκεπάζουν τῖς ράχες πέρα, κουνᾶνε τῖς
ἀμέτρητες βεντάγιες τους καὶ τὸ δροσολογοῦνε. Κάπου
κάπου τὴ νύχτα τοῦ στέλνει τὸ βαθὺ βουητὸ στὸ πέρασμα
τ' ἀφηνιασμένου τοῦ ἀγέρα, τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ λύκου καὶ
τὸ τσακαλιῶ. Τότε τὸ χωριὸ κλείνεται ἐκεῖ στὴν πλαγιά.

Μὰ ἔρχονται νύ-
χτες γαλήνιες κί
εἰρηνικές σὰν τὸ
λάδι καὶ τὸ φῶς
τοῦ δαδιοῦ. Ὁ ὕ-
πνος ἔρχεται ἀνά-
λαφρος χωρὶς ἄν-
δνειρα μετ' οὐ-
ρουπο. Κί ὁ εὐ-
πνος φτάνει στὸ
γλυκοχάραμα. Θὰ
διαβῆτε τὸ βουνί-
σιο χωριὸ καὶ θὰ
κουδουνίσουνε τὰ
καλντερίμια στὸ
γερό νεανικὸ βή-
μα σας. Γύρω σας
λάμπει ἡ πάστρα
καὶ μοσχοβολᾷ ἀπ'
τὰ παραθύρια ὁ
βασιλικός. Ἐνὰ
χέρι δυνατὸ ροζια-
σμένο θὰ σᾶς σφί-
ξη καλοσωρίζον-
τας κί ἓνα περσοῦ-
λι κάτω ἀπ' τὸ γε-
ροπλάτανο τοῦ με-
σοχωριοῦ θὰ σᾶς
δεχτῇ γιὰ ξεπο-
στασμό. Ὁ ντὰς
βυθίζει ὁ ἥλιος πῖ-
σω ἀπ' τῖς βουνο-

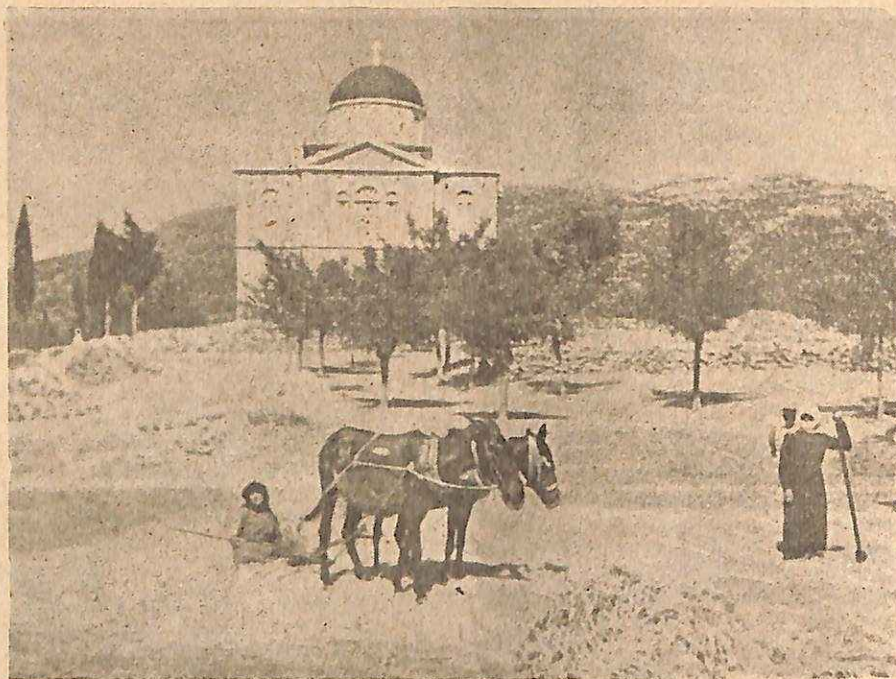
κορφές κί οἱ βραδινοὶ ἱστικοὶ τυλίγουν τὸ χωριὸ θὰ χα-
ρῆτε τὸ γυρισμὸ τῶν ξωτάρηδων καὶ τῶν βοσκῶν καὶ θὰ
φωνάζετε καὶ σείε με τὸν Κρυστάλλη.

Καλότυχοί μου χωριανοὶ ζηλεύω τὴ ζωὴ σας,
τὴν ἀπλοϊκὴν σας τὴ ζωὴ, πόχει περισσείες χάρες.
Μὰ πῶς πολὺ τὸ μαγικὸ ζηλεύω γυρισμὸ σας,
ὄντας ἡ μέρα σῶνεται καὶ βασιλεύει ὁ ἥλιος.

Εἶναι γλυκεῖα αὕτὴ ἡ ὥρα τοῦ βραδινοῦ γυρισμοῦ.
Ἀνοίγουν οἱ αὐλόπορτες, βουίζουν τὰ στενοσόκακα πα-
σίχαρα καὶ γιομίζουν οἱ αὐλές. Φωνές καὶ κουδουνητὰ.
Ἐκεῖ στὸ μαγαζάκι τὸ χαμηλὸ μαζεύονται οἱ χωριανοὶ
γιὰ λίγο νὰ πῶνε τὰ νέα καὶ νὰ ἰδωθοῦνε. Μετ' ὅλα
ῥαμα ὅλοι στὸ πόδι. Ἀρχίζει τὸ ξεκίνημα γιὰ τὴ δου-
λειά. Πολύθουο καὶ χαρούμενο μελίσσι μοιάζει τὸ χωριό.

Μὰ νὰ πάλι ἐσεῖς θὰ κατηφορίσετε ὡς τὰ δαντελ-
λωτὰ καὶ ρόδινα ἀκρογιάλια μας ἢ θὰ ταξιδεύετε ὡς τὰ
ἄσπρα νησιά τῶν γαλάζιων θαλασσῶν μας. Τὸ θάλασ-
σινὸ χωριὸ θ' ἀπλῶν ἀπαλὸ καὶ ἡμερὸ γύρω ἀπὸ
μιὰ φῖνα καμπύλη ἀκρογιαλιοῦ στρωμένη με φιλ-
ντισιὰν βότσαλα ἢ με βελούδινη ἀμμουδιά. Δυὸ τρία
καΐκια, μερικὲς ἀντένες ψηλά. Μὰ νὰ καὶ τὸ ἀνυπόταχτο
θαλασσινὸ χωριὸ τῶν νησιῶν μας πού σκαρφαλώνει στὸ
γυμνὸ βράχο μετ' ὄγκο τῶν κάτασπρων κυβιστικῶν
σπιτιῶν του. Μοιάζουν σὰν τοὺς γλάρους, τὰ πουλιά τῆς
τρικυμίας καὶ τῆς μοναξιάς, πού καταφεύγουνε στὰ βρά-
χια. Κάτασπρα, γυμνά στὸν πλούσιο ἥλιο τὸν ἐκτυφλω-
τικὸ τῆς Μεσογείου, στίς αὔρες καὶ στὰ μπουγάκια, στίς
γαλῆνες καὶ στίς τρικυμίες. Κάτω καθρέφτης ὁ γιालός,
πού στὸ γαλάζιο κόρφο του καθρεφτίζεται τὸ χωριό. Ἐ-
κεῖ ἱριδίζει τὸ φῶς κί ὅλα τὰ χρώματα στὸν κύκλο τῶν
ὠρῶν τῆς ἡμέρας. Τὰ βράχια ἐδῶ κί ἐκεῖ θὰ ἀντικαθίσταν
τὸν ἀγέρα. Ἐξω μανιάνει ἡ θάλασσα, μὰ δῶ ἡ γαλήνη
δὲν ἔφυγε ποτέ. Τὸ χωριὸ στὸ ἔξανατο, ἀσκητικὸ, λιτὸ,
μετ' ὅλα κλασσικὲς γραμμές του, τὰ φιδωτὰ ἀνηφόρια του.
Λάμπει ἡ πάστρα, ἡ καλωσύνη τῆς ζωῆς καὶ τῆς ψυχῆς.
Τὸ χωριὸ ἀγναντεύει τὴν ἄπλα τοῦ γιாலοῦ ἢ σκύβει κάτω
ἀπ' τὸ βράχο τοῦ γεμάτο θυμῆς. Πόσα ὄνειρα, πόσες
ἐλπίδες, πόσες λαχτάρες, πόσους σπαραγμούς δὲν κρύ-
βει αὕτὴ ἡ θάλασσα. Πόσα ξεκινήματα καὶ ξεπροβοδι-
σμοί, προσευχές, τάματα καὶ με ἀγωνία ἀναμονή. Ἐ-
πειτα χαρούμενοι
ἐρχομὸι ἢ μύθρα
μαντάτα. Πόσοι
θρόνοι θαλασσι-
νοί, πόσες ἱστορί-
ες! Ἀτέλειωτα τὰ
ὄσα λέει ὁ γερο-
καπετάνιος τοῦ
γιαλοῦ τὸ μαγαζὶ
μετ' ἄσπρα μαλ-
λιά καὶ τὸ ταμ-
πούκι. Στὸ θα-
λασσινὸ χωριὸ θὰ
ζήσετε τῖς χάρες
τῆς θάλασσας πού-
ναι ἰσάειες μετ' ὅλες
τῖς χάρες τοῦ βουνοῦ.

Καὶ τὸ χωριὸ
τοῦ κάμπου,
ὅσο κί ἂν εἶναι τα-
πεινὸ καὶ τὸ δέ-
ρουν τὰ λιποτύρια
τῶρα τὸ καλοκαί-
ρι, ἔχει κί αὐτὸ τῖς
κρυφές χάρες του,
δὲν εἶναι ἀμοιρο-
ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ
ὁμορφιά. Ἐνὰ πο-
τάμι θὰ κυλᾷ πλαί-
του, θὰ τὸ νανου-
ρίζη, θὰ τοῦ στέλ-
νῃ τὴ δροσερὴ ἀ-

Στὰ γραφικὰ ἀλώνια τῶν Ἑλληνικῶν χωριῶν

Ἐνα δρομάκι τοῦ χωριοῦ

νάσα τῶν ὀχθῶν του. Τὴν Ἀνοιξὶ μοιάζει μετ' ὅταν κα-
ταπράσινο κάμπο γιορτινὸ, πασίχαρο. Τῶρα εἶναι μιὰ
πολύθουο κυψέλη δουλειᾶς. Ἐξω στ' ἀλώνια πυργώνον-
ται ὀλόχρυσες οἱ θημωνιές καὶ στέλνουν θυμίαμα τῆ χρυ-
σόσκονη τ' ἀγανὸ τους στὸ Θεὸ ψηλά.

Τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ γενικὰ τὸ τριγυρίζει ἡ φυσικὴ
ὁμορφία καὶ τὸ τυλίγει μετ' ἀνέρο μαννάδι ὁ θρόλος καὶ
ἡ δόξα. Καὶ σείε Ἑλληνόπουλα πού θὰ πάτε κοντά του
καὶ θ' ἀνοίξετε τὰ στήθη σας στὸν ἀγέρα του, τὰ μάτια
τοῦ θαυμασμοῦ στὴ φύσι του, ἀνοίξετε καὶ τὰ μάτια τῆς
ψυχῆς σας στὴ ζωὴ του, στίς παραδόσεις του, στὸ θρόλο
του. Γιατὶ δὲν πάτε εἴπαμε ἀπλοῖ κυνηγητὲς τῆς ὁμορφιάς,
οὔτε συλλέκτες ἐφήμερων ἐντυπώσεων καὶ εὐχάριστων
ἀπολαύσεων, μόνο πάτε στίς ἀγνές πηγές τοῦ Νεοελλη-
νικοῦ Πολιτισμοῦ. Πάτε νὰ ζήσετε τῖς ΕΘΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑ-
ΔΟΣΕΙΣ, ἀπ' ὅπου θὰ πηγάζει ὁ τρίτος Ἑλληνικὸς Πο-
λιτισμός. Κί ἐπειδὴ πᾶμε «...γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Νέα», ἐκεῖ
θὰ βροῦμε τὰ πρῶτα ὕλικά γιὰ νὰ τὴ θεμελιώσουμε. Οἱ
μεγάλαι πόλεις εἶναι τελευταῖα δημιουργήματα, ἓνα ἀνα-
κάτωμα ξένων πολιτισμῶν, ἡ ζωὴ τους εἶναι χωρὶς χρῶμα.
Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ ξενομανία, ἡ ἀρχαιοπληξία κί
ἓνα σωρὸ ἄλλα κακὰ δημιούργησαν τὸ μωσαϊκὸ τῶν πό-
λεων, τὴ σαλᾶτα τῶν ρυθμῶν, τὰ ξενότροπα ταγκό, τὰ ξένα
φερσίματα. Μὰ τώρα πιά ἡ Νέα Ἑλλάδα θεμελιώνεται
στὴν παράδοσι τὴν Ἑλληνικὴν, τὴ νέα παράδοσι τὴν δημ-
οτική, στὴν παράδοσι τοῦ 21. Γι' αὐτὸ σείε, ἡ Νεολαία, πρέ-
πει νὰ γυρίσετε τὴν Ἑλλάδα τῆς παραδόσης στὴν ὑπαί-
κυρ, στὸ χωριό, στὴν ἐπαρχία. Ζήστε τὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ,
ἀφουγκρασθῆτε τὸν παλμὸ του, κάντε τὸν παλμὸ δικό
σας. Γιὰ ἰδέστε τὸ Ἑλληνικὸ χωριάτικο σπῆτι, μετ' ὅλη
τοῦ λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ τὴ φωτεινὴ ἀπλότητά του.
Οἱ ξένοι θαυμάζουν τὸ χωριάτικο σπῆτι. Στὸ «Voyage
en Grèce», ἓνα ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ περιοδικὰ τοῦ Πα-
ρισιοῦ, ὁ γνωστὸς Γάλλος ποιητὴς κ. Ροζὲ Βιτράν γρά-
φει: «Ἄν ἡ Ρωμαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ βγαίνει ἀπὸ τὴν κα-
τάκτησι καὶ ὁμοιάζει μετ' ὅσα σπαθιά, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς
Ἑλλάδος ἔστησε ἀντιθέτως τὰ ἔργα της μέσα στὸν κόσμον
σὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Καὶ τίποτε δὲν δίνει πληρέστερα
τὸ νόημα τῆς ἐργασίας δεμένο μ' ἐκεῖνο τῆς ἀναπάσεως,
ὅσο τὸ Ἑλληνικὸ σπῆτι. Ἐτσι μεταξύ τοῦ σημερινοῦ χω-
ρικοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἡρώων τῆς «Ἰλιάδος», μόλις
γίνεται αἰσθητὴ ἡ ἀόρατη κλωστή τῆς ἱστορίας. Ἐτσι
βλέπω τὰ ἄσπρα σπιτία τῶν Κυκλάδων ἀκουμπημένα
πάνω στίς γαλανές κολώνες τοῦ ὀρίζοντα...». Ὁ ζωγράφος
Λεζὲ γράφει: «...Στὴν Ἑλλάδα καὶ μέσα στὰ Ἑλλη-
νικὰ χωριά θαρρεῖ κανεὶς πῶς οἱ πέτρες ἀπὸ ἐνοστιχο
συναρμονίζονται μόνες». Ὁ ποιητὴς καὶ μεταφραστὴς τῶν
Ἑλλήνων ποιητῶν κ. Μαριὸ Μενιὲ λέγει: «Εἶθε τὸ χω-
ριάτικο σπῆτι τῆς Ἑλλάδος νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τῖς βάρβα-

ρες φωλῆδες τῶν πολυκατοικιῶν τοῦ καιροῦ μας καὶ νὰ
μᾶς μάθῃ νὰ χτίζουμε σπιτία...».

Τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ δὲν εἶναι μόνο ὁ φύλακας τῆς
ὁμορφιάς τῆς Ἑλληνικῆς Φύσης καὶ τῆς παράδοσης, μὰ
εἶναι καὶ ἡ μάνα τῆς λεδεντιάς. Τὰ παλληκάρια αὐτὰ,
πού βλέπετε μετ' ὅλες πλατεῖες πλάτες, τοὺς τεταγμένους
ὤμους, τὸ περήφανο βλέμμα, τὰ ρόδινα μάγουλα εἶναι οἱ
σοφιστὲς μας, εἶναι τὰ θαλασσοπούλια μας, εἶναι οἱ Φα-
λαγγίτες συνάδελφοί μας. Τὸ χωριὸ εἶναι τὸ λίκνο τῆς
ὁμορφιάς καὶ τῆς γερωσύνης.

Ὁ Μεγάλος Ἀρχηγὸς κί ὁδηγητὴς μας ἔδωσε στὴν
ἐπαρχιακὴ Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ τὴν τιμὴ
πού τοὺς ἄξιζε. Στὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου
ἡ αἰωνία Ἑλλάδα ξαναζῇ στὸ Στάδιο, τελεῖται ἡ μυστα-
γωγία τῆς παράδοσης.

Κ. Κλ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τὴν 30ην Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾷ
τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου, Πατριάρχου Κων/πόλεως, ὁ
ὁποῖος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον διαδεχθεὶς τὸν Ἐπίσκοπον Μητροφάνην
τοῦ Βυζαντίου τῷ 314 μ. Χ. ἐπὶ αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τοῦ
Μεγάλου καὶ ἐπατριάρχουσας μέχρι τοῦ 337 μ. Χ., ὅποτε καὶ ἀπεδή-
μησεν εἰς Κύριον εἰς ἡλικίαν 98 ἐτῶν.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξάνδρος, τὴν μνήμην τοῦ ὁποῖου τιμᾷ καὶ ἡ
Δυτικὴ Ἐκκλησία τὴν 28 ἰδίῳ μηνῶν, «θεοφίλης ἐπερ τῖς μάστιγα
ὦν καὶ ἀποστολικῶν χαρίσμασι λαμπρυνόμενος» εὐρέθῃ σὲ πολὺ δυσχερῇ
θέσει, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος ὁ Μέγας τὸν διετάξε νὰ δεχθῇ
εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τὸν αἰρετικὸν Ἀρείον,
ὁ ὁποῖος, μ' ἄλλο πού εἶχε δώσει ἐγγράφων ὁμολογίαν καὶ διαβεβαίωσιν
εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὅτι ἀπηνήρησεν τὴν αἵρεσιν του, κατὰ βάθος ἐπί-
στευεν εἰς αὐτήν.

Ἀφοῦ ἡρνήθη ἐπιμῶνς εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ δεχθῇ τὸν δῆθεν μετανοή-
σαντα αἰρετικόν, ὁ Ἀλεξάνδρος τελικῶς, πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Αὐτο-
κράτορος, ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ, διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ ἐλευθέρων πεδίων
δράσεως εἰς τὸν καταχθόνιον κληρικόν.

Περὶλυτος ὁμῶς μέχρι θανάτου, παρεκάλει τὸν Ὑψίστον, ὅπως
καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, νὰ παρέλθῃ εἰ δυνατόν τὸ ποτή-
ριον τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ. Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ
ᾤρισεν ὅπως ὁ Ἀρείος γίνῃ δεκτός εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Ἐκκλη-
σίας, ὁ ἕνθεος Ἱεράρχης μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης.
ἔπεσε πρηνὴς κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ μετ' ὅλα δάκρυα εἰς
τὰ μάτια προσηύχθη εἰς τὸν Θεόν καὶ τὸν παρεκάλεισεν ἵνα προφυλάξῃ
τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῶν ἀπειλοῦντων αὐτὴν κινδύνων.

Καὶ ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἁγίου Ἱεράρχου καὶ πύδοκσε
νὰ τὸν δικαιώσῃ. Ὁ αἰρετικὸς Ἀρείος εὗρεν οἰκτρὸν θάνατον, ἀξίον
τῆς ἀσεθείας του.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀρείου ἀπέδωκε δικαίως εἰς τὴν Θεῖαν δίκην.
Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξάνδρος συνεκάλεσε τότε τοὺς πιστοὺς εἰς κοι-
νήν προσευχὴν καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὅχι διότι ἔχαρῃ διὰ τὸν θάνατον
τοῦ Ἀρείου, ἀλλὰ διότι διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου Ἐκκλησία ἀπῆλάνθη
ἐνὸς αἰρετικοῦ.

Τὸ θαῦμα τοῦτο, θεωρηθὲν ὡς ἀναγνώρισις τῆς ἀγιωσύνης τοῦ
Πατριάρχου Ἀλεξάνδρου καὶ ἐπιθέσει εἰς τὴν ἀρετὴν του, ἐπηύχεσε
τὸν γόητράν του εἰς τὸν λαόν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν.

Ἡ Ἐκκλησία, τιμῶσα τὸν ἕνθεον Ἱεράρχην, ἀνεκήρυξε τοῦτον
ἅγιον, τὴν μνήμην τοῦ ὁποῖου ἐορτάζει τὴν 30 Αὐγούστου.

Δ.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

ΧΕΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αφού τελείωνε η εποχή των βιολετών, έτοιμάζαμε άλλα φυτά, γιατί κατά κανόνα ποτέ ο κηπουρός δεν πρέπει ν' αφήνει μία θέσι στον κήπο του άδεια. Κι' όλη του η φροντίδα, όλη του η τέχνη είναι νά φέρει τὰ λουλούδια του στην αγορά τῆς στιγμῆς πού μπορεί νά τὰ πουλήσῃ ἀκριβώτερα. Ἡ στιγμή αὐτή εἶναι οἱ μεγάλες γιορτές τοῦ χρόνου, παραδείγματος χάρι—γιά τῇ Γαλλίᾳ—τοῦ Ἀγίου Πέτρου, τῆς Παναγίας, τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου· γιατί πλήθος Γάλλοι καί Γαλλίδες ὀνομάζονται Πέτροι, Πετρίνες, Μάριοι, Μαρίες, Λουδοβίκοι, Λουήδες, Λουίζες κτλ. καί πλήθος γάστρες ἢ μπουκέτα χρειάζονται γι' αὐτές τίς γιορτές. Κάθε παραμονή, βλέπει κανεῖς τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ γεμάτους λουλούδια, κι' ὄχι μόνο στ' ἀνθοπωλεία, παρά καί στὰ πεζοδρόμια, στὰ σταυροδρόμια, στὰ σκαλάνια τῶν σπιτιῶν, παντοῦ.

Ὁ Πέτρος Ἀκέν, ἀφού πούλησε τίς βιολέττες του, ἐργάζονται τώρα γιά τίς μεγάλες γιορτές τοῦ Αὐγούστου (γιατί τὸν Αὐγούστο εἶναι τῆς Παναγίας καί τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου), κι' ἐτοίμαζε μαργαρίτες, φούξιες καί ροδοδάφνες, ὅσες μποροῦσαν νά χωρέσουν στὰ γυαλόσπιτα καί στίς σέρρες μας. Ὅλα αὐτὰ τὰ φυτὰ ἔπρεπε ν' ἀνθίσουν τὴν ὀρισμένη ἡμέρα, οὔτε νωρίτερα, γιά νά μὴ μαραθοῦν, οὔτε ἀργότερα, γιά νά μὴ ξεπέση ἡ τιμὴ.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ ἀπαιτεῖ κάποια τέχνη, γιατί δὲν ἐξουσιάζει κανεῖς οὔτε τὸν ἥλιο, οὔτε τὴ βροχὴ, οὔτε τὸν ἀέρα. Ὁ Πέτρος Ἀκέν ἦταν μάστορας σ' αὐτὴ τὴν τέχνη. Ποτὲ τὰ λουλούδια του δὲν ἀνοίγαν νωρίτερα ἢ ἀργότερα. Μὰ καί πόσες φροντίδες, πόση ἐργασία γι' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα!

ἤμαςτε τώρα στὶς 5 Αὐγούστου καί τὰ φυτὰ μας πῆγαιναν λαμπρά. Στὸ περιθώλι, στὸ ὑπαιθρο, οἱ μαργαρίτες ἔδειχναν τὰ μπουμπουκία τους ἑτοιμα ν' ἀνοίξουν, καί στίς σέρρες ἢ στὰ γυαλόσπιτα, πού τὰ τζάμια τους ἦταν ἀσπριμένα μὲ ἀσβέστη, γιά νά μετριάξεται τὸ φῶς, φούξιες καί ροδοδάφνες ἀρχίζαν ν' ἀνθίζουν. Ἐσχημάτιζαν μεγάλους θάμνους ἢ πυραμίδες μὲ μπουμπουκία ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Τὸ θέαμα ἦταν ἐξοχὸ καί συχνὰ ἔβλεπα τὸν πατέρα νά τριβῇ τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησι.

—Θὰ πιάσουμε πολλὰ λεφτά! ἔλεγε στὰ παιδιά του. Καί λογάριζε, γελῶντας σιγά, πόσα θὰ κέρδιζε ἀπὸ τὴν πούλησι τῶν λουλουδιῶν του.

Εἶχαμε ἐργασθῇ πολὺ γιά νά φθάσουμε ὡς ἐδῶ, χωρίς ν' ἀναπαυώμαστε οὔτε καν τὴν Κυριακὴ. Ἐπειδὴ ὁμῶς τώρα ὅλα ἦσαν ἑτοιμα καί τακτικά, ἀποφασίσθηκε, γιά νά ξεσκάσουμε λίγο, νά πάμε ὅλοι νά φάμε, τὴν Κυριακὴ ἐκείνη, στὸ Ἀρκέι, στὸ σπῖτι ἐνὸς φίλου τοῦ πατέρα, περβολάρη σάν κι' αὐτόν. Κι' ὁ Κάκης ἀκόμα θάρρουνταν μαζί μας. Θὰ ἐργαζόμαστε ὡς τίς τέσσερες τ' ἀπόγεμα, ἔπειτα θὰ κλειδώνουμε καί θὰ φεύγαμε. Στὸ Ἀρκέι θὰ φθάναμε στίς πέντε, θὰ τρώγαμε κι' ἀμέσως θὰ γυρίζαμε γιά νά κοιμηθοῦμε νωρίς καί νά ξεπνήσουμε τὴ Δευτέρα πρωί, φρέσκοι καί καλοδιάθετοι.

Τί χαρά! Ἐγὼν ὅλα ὅπως τὰ εἶπαμε καί λίγα λεπτὰ ὕστερ' ἀπὸ τίς τέσσερις, ὁ πατέρας ἐγύριζε τὸ κλειδί στὴν κλειδαριά τῆς μεγάλης πόρτας.

—Ξεκινούμε ὅλοι! εἶπε φαιδρά. —Κάπη, ἐμπρός!

Καί πιάνοντας τὴ Λίζα ἀπὸ τὸ χέρι ἄρχισα νά τρέχω μαζί της, συνοδευόμενος ἀπὸ τὰ χαρούμενα γαυγίσματα τοῦ Κάπη, πού πηδοῦσε τριγύρω μας. Ἴσως θὰ ἐνόμιζε πὼς βγαίναμε γιά ταξίδι μακρινὸ καί πὼς γιά πολὺν καιρὸ θὰ γυρίζαμε ἔτσι στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, πρᾶγμα πού τοῦ ἄρεσε βέβαια καλύτερα παρά νά κάθεται καί νά στενοχωριέται στὸ σπῖτι.

Φοροῦσαμε ὅλοι τὰ καλά μας ρούχα, τὰ Κυριακάτικα, καί φαίνεται πὼς θὰ φαντάζαμε, γιατί ἦταν ἄνθρωποι πού γύριζαν στὸ πέρασμά μας καί μᾶς ἔβλεπαν. Δὲν ξέρω πὼς ἤμουν ἐγὼ ἢ Λίζα ὁμῶς μὲ τὸ ψάθινο καπέλλο της, τὸ γαλάζιο τῆς φόρεμα καί τὰ σταχτιά μπιτονία της, ἦταν βέβαια τὸ πιὸ χαριτωμένο, τὸ πιὸ ζωηρὸ κοριτσάκι πού μποροῦσε κανεῖς νά ἴδῃ. Ἦταν ἡ χάρι κι' ἡ χαρὰ προσωποποιημένες. Τὰ μάτια της, ἡ μυτίτσα της, οἱ ὦμοι της, τὰ μπροστάκια της, ὅλα της μιλούσαν.

Οἱ ὄρες πέρασαν χωρίς νά τὸ καταλάβω. Τὸ μόνο πού ξέρω εἶναι ὅτι στὸ τέλος τοῦ γεύματος κάποιοι ἀπὸ μᾶς παρατήρησε ὅτι ὁ οὐρανός, κατὰ τὴ δύσι, γέμιζε ἀπὸ μαῦρα σύννεφα καί, καθὼς τὸ τραπέζι πού τρώγαμε ἦταν ἔξω στὸ ὑπαιθρο, εὐκολὰ μπορέσαμε νά ἴδουμε πὼς ἐρχοῦνταν μπόρα.

—Παιδιά, μᾶς φώναξε ὁ πατέρας, κάμετε γρήγορα νά γυρίσουμε στὴν Γκλασιέρα.

—Ἀπὸ τώρα; εἶπαμε ὅλα τὰ παιδιά. Ἡ Λίζα δὲν εἶπε τίποτε, ἔκαμε ὁμῶς διάφορα νεύματα διαμαρτυρίας.

—Ἀν σηκωθῇ ἄερας, μπορεῖ νά μᾶς πάρῃ τὰ γυαλόσπιτα. Δρόμο!

Δὲν χωροῦσε πιά ἀντιλογία. Ξέραμε ὅλοι πὼς αὐτὰ τὰ γυαλόσπιτα εἶναι ἡ περιουσία τῶν κηπουρῶν καί πὼς ἀν ἔσπαζαν τὰ τζάμια ἀπ' τὸν ἀέρα θάταν καταστροφή.

—Πάω μπροστά, εἶπε ὁ πατέρας. Ἐλα μαζί μου, Βενιαμίν, καί σὺ Ἀλέξη. Θὰ τρέξουμε μεις νά προλάβουμε. Ὁ Ρεμής ἂς ἔλθῃ πιὸ σιγά, μὲ τὴ Στεφανία καί μὲ τὴ Λίζα.

Καί χωρίς νά ποῦν ἄλλο τίποτα, ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς μὲ βῆμα γοργό.

Ἐμεῖς τοὺς ἀκολουθήσαμε, κανονίζοντας τὸ βῆμα μας, ἢ Στεφανία δηλαδὴ κι' ἐγὼ, κατὰ τὸ βῆμα τῆς Λίζας. Δὲν εἶχαμε πιά ὄρεξι γιά γέλια, δὲν τρέχαμε, δὲν χοροπηδοῦσαμε, ὅπως στὸν ἐρχομὸ.

Ὁ οὐρανὸς γίνονταν ὁλοένα πιὸ μαῦρος, ἢ θύελλα ἔφθανε γρήγορα. Τὴν προηγουμένη σύννεφα σκόνῃ, πού τὰ σήκωνε καί τὰ στριφογύριζε ὁ ἄνεμος. Ὅταν μᾶς εὗρισκε κανένα τέτοιο σύννεφο ἔπρεπε νά στεκώμαστε, νά γυρίζουμε τὴ ράχι στὸν ἄνεμο καί νά κλείνουμε τὰ μάτια γιά νά μὴ στραβώσουμε. Ὅταν ἀναπνέαμε, αἰσθανόμαστε στὸ στόμα μιά χλωμάτλια.

Ἀπὸ μακριὰ βροντοῦσε κι' οἱ βροντὲς αὐτὲς πλησίαζαν ὁλοένα, ἀνακατευμένες μὲ ζωηρότερες ἀστράπες.

Ἡ Στεφανία κι' ἐγὼ εἶχαμε πιάσει τὴ Λίζα ἀπ' τὰ χερσάκια καί τὴ σέρναμε πίσω μας. Ἀλλὰ μὲ δυσκολία μᾶς ἀκολουθοῦσε καί δὲν μποροῦσαμε νά περπατοῦμε ὅσο γρήγορα θέλαμε.

Θὰ προλαμβάναμε τὴ θύελλα; Ὁ πατέρας καί τὰ παιδιά θὰ ἔφθαναν σὲ καιρὸ;

Γιά μᾶς τὸ ζήτημα ἦταν ἀπλῶς νά μὴ βραχοῦμε· γιά κείνους ὁμῶς ἦταν νά προλάβουν καί νά ἐξασφαλίσουν τὰ γυαλιά, δηλαδὴ νά τὰ κλείσουν ὅλα, γιά νά μὴ μπο-

Ἡ Λίζα μὲ τὰ γιορτινά της ἦταν χαριτωμένη.

ρέση ὁ ἄνεμος νά μπῇ ἀπὸ μέσα καί νά τὰ πετάξῃ ἀνάκατα.

Οἱ βροντὲς ἀντηχοῦσαν τώρα συχνότερα καί τὰ σύννεφα πύκνωσαν τόσο, ὥστε σχεδὸν ἐσκοτεινίσατε. Σὲ λίγο ἢ βροχὴ θὰ ξεσποῦσε.

Περιέργω πράγμα! Ἐκτὸς ἀπὸ τίς βροντὲς, ἀκούγαμε κι' ἕναν ἄλλο φοβερὸ κρότο πού ἦταν ἀνεξήγητος. Ὁ ἄλλος πὼς ἕνα ὀλάκερο σύνταγμα ἱππικοῦ ἐκάπαζε γιά ν' ἀποφύγῃ τὴ θύελλα. Μ' αὐτὸ ἦταν ἀνοησία. Τὶ ἐγύρευε ἱππικὸ στὴ συνοικία μας;

Ἀξάφνα ἄρχισε νά πέφτῃ χαλάζι. Πρῶτα μερικά σπηριὰ μᾶς κτύπησαν στὰ πρόσωπα. Ἐπειτα, σχεδὸν ἀμέσως, ἔγινε σωστὸς κατακλυσμός. Ἀναγκασθήκαμε νά καταφύγουμε κάτω ἀπὸ μιά πόρτα.

Ἀπὸ κεῖ εἶδαμε νά πέφτῃ τὸ τρομερότερο χαλάζι πού μπορεῖ κανεῖς νά φαντασθῇ. Κάτι σπηριὰ μεγάλα σάν αὐγὰ περιστεριοῦ, πού καθὼς ἔπεφταν ἔκαναν κρότο φοβερὸ. Σὲ μιά στιγμή ὁ δρόμος ὅλος σκεπάσθηκε ἀπὸ ἕνα ἄσπρο στρώμα, σὰ νάμαστε στὴν καρδιά τοῦ γεμῶνα. Καί μαζί μὲ τὸν κρότο τοῦ χαλαζιοῦ ἀκούγαμε κάθε τόσο καί κρότους γυαλιῶν πού ἔσπαζαν.

—Ἀχ, τὰ γυαλιά μας! φώναξε ἡ Στεφανία. Αὐτὸ εἶχα συλλογισθῇ κι' ἐγὼ.

—Ὁ πατέρας μπορεῖ νάφθαε μὲ τὸν καιρὸ, εἶπα. Καί νάφθασαν πρὶν ἀπὸ τὸ χαλάζι, ἀδύνατο νά πρόφθασαν νά σκεπάσουν τὰ γυαλόσπιτα μὲ τίς ψάθες. Θάσπασαν ὅλα!

—Λένε πὼς τὸ χαλάζι πέφτει σὲ μέρη—μέρη... Τὸ σπῖτι μᾶς εἶναι τόσο κοντὰ, πού δὲν πιστεύω νά γλύτωσε. Ἀν ἔπεσε στὸ περβόλι τόσο χαλάζι, ὅσο ἐδῶ, εἴμαστε χαμένοι! Ἀχ, Θεέ μου! Κι' ὁ καυμένος ὁ πατέρας πού λογάριζε νά καλοπουλήσῃ τὰ λουλούδια του! Εἶχαμε τόση ἀνάγκη ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα!

Δὲν ἤξερ' ἀκόμα τίς τιμὲς τῶν διαφόρων πραγμάτων· πολλές φορές ὁμῶς εἶχ' ἀκούσει νά λένε πὼς τὰ πλαίσια μὲ τὰ γυαλιά, πού σηματοδοτοῦν τὰ γυαλόσπιτα, ἐκόστιζαν χίλια πεντακόσια ἔως χίλια ὀκτακόσια φράγκα ἢ ἑκατοντάδα. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ἀμέσως τί καταστροφή θάταν γιά μᾶς, ἀν τὸ χαλάζι εἶχε σπάσει τὰ πεντακόσια ἢ ἑξακόσια γυαλιά πού εἶχαμε, χωριστὰ τίς σέρρες καί τὰ πολύτιμα φυτὰ.

Ἦθελα νά ρωτήσω τὴ Στεφανία· μὰ, ἀπὸ τὸν κρότο πού ἔκανε τώρα τὸ χαλάζι, δὲν μποροῦσαμε ν' ἀκουγώμαστε. Ἐπειτα ἡ Στεφανία δὲν φαίνονταν νάχη ὀρεξι γιά κουθέντα. Ἐβλεπε νά πέφτῃ τὸ χαλάζι ἐκείνο μὲ τὸ περιλυπο πρόσωπο ἀνθρώπου πού θάβλεπε νά καίγεται τὸ σπῖτι του.

Τὸ φοβερὸ χαλάζι δὲν ἐθάσταξε παρά πέντε-ἕξι λεπτά· κι' ἔπαψε ξαφνικὰ ὅπως εἶχε ἀρχίσει. Τὸ σύννεφο ἔφευγε τώρα πρὸς τὸ Παρισι καί μεις μπορέσαμε νά βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα πού μᾶς προφύλαξε. Στὸ δρόμο, τὰ σκληρὰ καὶ ὑτρογγυλά σπηριὰ κυλοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας σάν βότσαλα καί τὸ στρώμα τους ἦταν τόσο πυκνὸ, πού γωνόμασε ὡς τὰ στραγάλια.

Ἡ Λίζα δὲν μποροῦσε νά περπατῇ στὸ χαλάζι μὲ τὰ πᾶννα μπιτονάκια της καί τὴν πῆρα στὴν ἀγκυλιά μου. Τὸ προσωπάκι της, τόσο χαρούμενο στὸν ἐρχομὸ, ἦταν τώρα καταλυπημένο καί τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Δὲν ἀργήσαμε νά φθάσουμε στὸ σπῖτι. Βρήκαμε τὴν ξώποστα ἀνοικτὴ καί μπήκαμε ἀμέσως στὸ περβόλι.

—Ὡ τί θέαμα!

Ὅλα ἐκεῖ μέσα σπασμένα, χαλασμένα, ἀνάκατα! Πλάσια, λουλούδια, σπασμένα τζάμια καί χαλάζι ἀποτελοῦσαν ἕνα μίγμα, ἕνα ἄμορφο ἀνάκατωμα. Ἀπὸ τὸ περβόλι ἐκείνο, τὸ τόσο ὠρσιό, τὸ τόσο πλούσιο τὸ πρωί, δὲν ἔμεναν τώρα παρά τ' ἀνομάτια αὐτὰ χαλάσματα!

Κι' ὁ πατέρας; Ποῦ ἦταν;...

Δὲν τὸν βλέπαμε πουθενά, καί ψάχνοντας νά τὸν βροῦμε, φθάσαμε στὴ μεγάλη σέρρα, πού οὔτε ἕνα τζάμι της δὲν εἶχε μείνει γερό. Ἐκεῖ μέσα ἦταν καθισμένος, πεσμένος καλύτερα, σ' ἕνα σαμνί, ἀνάμεσα στὰ συντρίμια πού σκέπαζαν τίς πλάκες. Ἀκίνητοι κοντὰ του στέκουνταν ὁ Ἀλέξης κι' ὁ Βενιαμίν.

—Ἀχ, παιδιά μου! φώναξε σηκώνοντας τὸ κεφάλι, ὅταν ἀκούσε τὰ βήματα μᾶς ἀπάνω στὰ σπασμένα τζάμια. Ἀχ, δυστυχισμένα μου παιδιά!

Καί παίρνοντας τὴ Λίζα στὴν ἀγκυλιά του, ἄρχισε νά κλαίῃ, χωρίς νά προσθέσῃ λέξι.

Τί νᾶλεγε;

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Πολλὲς φορές ἴσως θὰ σᾶς γεννήθηκε τὸ ἐρώτημα: Γιατί ὁ Οὐρανὸς φαίνεται γαλάζιος;

Ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου χρώματος τοῦ οὐρανοῦ δὲν εἶναι τόσο εὐκόλη, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει ἀρκετὰ σημεῖα ἐνδιαφέροντα, τὰ ὁποῖα καί θὰ θίξω—μὲ στὸ σημερινὸ μας σημεῖωμα πού ἀπευθύνεται στὴν σπουδάζουσα Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, διὰ νά μάθῃ πού ὀφείλεται τὸ χρῶμα ἐκεῖνο, πού μαζί μὲ τὸ λευκὸν ἀποτελεῖ τὰ Ἐθνικά μας σύμβολα.

Τὴν ἐξήγησι τοῦ κυανοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἔδωσε πρὸ 60 περίπου χρόνων ὁ Ἀγγλὸς φυσικὸς λόρδος Rayleigh. Κατ' αὐτόν, τὸ ἡλιακὸν φῶς, πού, ὡς γνωστόν, εἶναι σύνθετον, περνώντας ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖρα, ὑφίσταται περιθλάσιν καί διάχυσιν ἐπάνω εἰς τὰ μικρὰ σωματίδια αὐτῆς καί ἀποτέλεσμα τῆς περιθλάσεως καί διαχύσεως αὐτῆς εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ χρώματος πού βλέπομεν.

Ἀλλὰ τὸ διαχεόμενον φῶς δὲν εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιο. Ὅταν τὰ σωματίδια τῆς ἀτμοσφαίρας εἶναι πολὺ μικρὰ καί μάλιστα τῆς τάξεως τοῦ μήκους τοῦ κύματος τῶν κυανῶν ἀκτίνων τότε καί τὸ περιθλάμενον φῶς εἶναι κυανόν. Τὸ ἀντίθετον συμβαίνει, ὅταν τὰ σωματίδια εἶναι μεγαλειτέρα. Τότε τὸ διαχεόμενον καί περιθλάμενον φῶς εἶναι ἐρυθρόν. Διὰ νά γίνῃ ὁμῶς αἰσθητὸν τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, πρέπει νά παρατηρήσωμεν στρώμα ἀέρος μεγάλου πάχους, ὅπου τὸ σύνολον τοῦ διαχεομένου φωτός μᾶς δίδῃ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ σωματίδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἡ γῆνη ἀτμοσφαῖρα. Καί ἐπειδὴ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἔχει πάντοτε ὀρισμένον ποσὸν ξένων σωματιδίων, τὸ χρῶμα τῆς θά ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποσὸν καί τὸ εἶδος τῶν αἰωρουμένων σωματιδίων. Ἐποῖ, ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἔχῃ πολλὴν σκόνην, ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἀπὸ μεγάλα σχετικῶς σωματίδια, τὸ λευκὸν φῶς τοῦ Ἠλίου, προσπίπτον ἐπ' αὐτῶν, διασχεῖ καί περιθλά τὰς μεγάλου μήκους κύματος ἀκτί-

νας καί δι' αὐτὸ τὸ χρῶμα τῆς εἶναι μᾶλλον ἐρυθρόν. Αὐτὸ συμβαίνει ὅταν φυσικὸν νότιοι ἄνεμοι, πού σηκώνουν σκόνην καί ὀλόκληρος ὁ οὐρανὸς εἶναι ἐρυθρώπιδος. Ἀλλὰ καί ἄλλοτε, κατὰ κανόνα, χαμηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἐρυθρόν, διότι εἰς τὰ χαμηλὰ στρώματα ὑφίσταται ὀριζόμενον ποσὸν ξένων σωματιδίων. Μάλιστα τοῦτο παρατηρεῖται περισσότερον τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας, ἐνῶ κατὰ τὰς πρωϊνάς πού δὲν ὑπάρχει μεγάλη κίνησις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς καί ἔχει προηγηθῇ ἡ ἡσυχία τῆς νυκτός, ὁ οὐρανὸς εἶναι ὁλος κυανός.

Ἐπίσης ὁ οὐρανὸς εἶναι βαθυκύανος μετὰ μεγάλην καί ραγδαίαν βροχὴν. Διότι τότε ἡ βροχὴ παρασύρει ὅλα τὰ ξένα σωματίδια πού διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον λόγον αἰωροῦνται μέσα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν καί ἔτσι, ὅταν ἡ βροχὴ λήξῃ καί ἐμφανισθῇ ὁ ἥλιος, τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ γίνεται βαθύ κυανόν.

Ὅτι τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν περιθλάσιν καί διάχυσιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων εἰς τὰ σωματίδια τῆς ἀτμοσφαίρας, ἡμποροῦμε νά τὸ βεβαιώσωμεν κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον: Ἀν παρατηρήσωμεν τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ καιομένου σιγάρου, θὰ ἴδωμεν τοῦτο ὅτι πλησιάζει πρὸς τὸ κυανόν, ἐφ' ὅσον ἡ ποίότης τοῦ καπνοῦ εἶναι καλύτερα, ὁπότε καί τὰ μικρὰ σωματίδια τοῦ παραγομένου καπνοῦ εἶναι μικρότερα καί περιθλοῦν τὰς κυανὰς ἀκτίνες. Ἐπειτα, κατὰ τὴν νύκτα, τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ εἶναι σχεδὸν μαῦρον, διότι δὲν ὑπάρχει τὸ ἡλιακὸν φῶς διὰ νά προκαλέσῃ ἐπὶ τῶν σωματιδίων τῆς γῆνης ἀτμοσφαίρας τὸ κυανὸν χρῶμα πού συνήθως παρατηροῦμεν ὅτι ἔχει ὁ οὐρανός.

Ἀν περιορίσωμεν τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος, ἔχομεν νά προσθεώσωμεν ὅτι ὁ οὐρανὸς αὐτῆς εἶναι κατὰ κανόνα αἰθριὸς καί πάντοτε κυανός. Τὸ ἑκακτὸν θέαμα πού παρουσάζει ὁ οὐρανὸς μᾶς, προεκάλεσεν ἀνέκαθεν καί ἐξακολουθεῖ νά προκαλῇ τὸν θαυμασμόν ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Σεῖριος

Χίλια δυό σε μία σελίδα

Η περιουσία του Άλη Πασά

Ο περιβόητος Άλη Πασάς των Ιωαννίνων δεν ήταν μόνον ένας θηριώδης τύραννος, αλλά και ένας φοβερός φιλοχρήματος. Κατά τον θάνατόν του ή χρηματική περιουσία του υπελογισθή εις 72.640.000 γρόσια, ενώ των πολυτίμων και τιμαλμών αντικειμένων του ή αξία υπερέρχαινε τὰ 50 εκατομμύρια. Η κτηματική του περιουσία ήταν άνυπολόγιστος. Αί μέθοδοι, με τὰς οποίας απέκτησε την κολοσσιαίαν αὐτὴν περιουσίαν ὁ Άλη, ἦσαν ἐντελῶς πρωτότυποι. Όταν π.χ. κατὰ τὸ 1817 πάντρεψε τὸν τριτότοκο γυιό του Σαλήχ, ἡλικίας 17 ἐτῶν, υπεχρέωσεν ὅλους τοὺς ὑπηκόους του νὰ προσφέρουν δῶρα. Τὰ Ἰωάννινα ἐπὶ ὁλόκληρο μῆνα κατακλύζονταν ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους τοῦ Άλη, οἱ ὁποῖοι κουβαλοῦσαν τὰ δῶρα τους στοὺς νεονύμφους, δηλ. βώδια, ἄλογα, πρόβατα, ὀρνίθια, καρπούς, σκεύη καὶ ὅτι ἄλλο μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς.

Σύμφωνα με μίαν μαρτυρία τῆς ἐποχῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ

χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀντικείμενα, ἐπιπλα κλπ. προσεφέρθησαν 24.423 κριάρια, 759 μουλάρια, 31 ἄτια καὶ 117 ἄλογα μετὰ πλήρεις ἵπποσκευὰς. Κατὰ τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν, οἱ Καστινοὶ Τούρκοι προσέφεραν 360 «ζωντανά», τὸ βιλαέτιον τῆς Ἐλασσῶνος 400, τὸ Βελεστίνιον 150, ὁ Τύρναβος 150, τὸ Μέτσοβον 170, τὸ βιλαέτιον Γρεβενῶν 420, τὸ βιλαέτιον Ἀγυιάς 150, τὸ τῶν Τρικκάλων 160, τὸ τῆς Ἀταλάντης 129, οἱ Καλαρῦτες 100, ἡ Πρέσπα 100, ἡ Σμαρίνα 200, τὸ Παλιόπογῶνι 557, ἡ Δρυϊνούπολις 795, ἡ Ριζὰ 548, αἱ συντεχνίαι τοῦ Βερατίου 500, οἱ Ναγκλῆδες 200, οἱ Ρωμαῖοι τῆς Πρεμετῆς 200, τὸ Λιασκοβίκι 150, τὸ βιλαέτι τῆς Στάροβας 250 καὶ ἡ Κράδαρη 200.

Πεδιὰς εἰς τὸν πυθμένα τῆς ἀθύσσου

Τὸ νότιον ἄκρον τῆς νήσου Κούθας ἀπολήγει σὲ μίαν ὁροσειρὰ ὕψους 8.000 ποδῶν, πού ἡ βᾶσις τῆς, καθὼς εἰσχωρεῖ μέσα στὴ θάλασσα κάθετα σχεδόν, σχηματίζει τὴν πλευράν μι-

ᾶς ὑποβρυχίου ἀθύσσου, πού εἶναι γνωστὴ μετὸ ὄνομα «Ἀθυσσος τοῦ Μπάρλετ».

Ἡ ἀθυσσος αὕτῃ εἶναι μίαν ἐκτεταμένην πεδιάς σὲ βάθος 4½ μιλίων, μήκους 700 μιλίων καὶ πλάτους 80. Εἰς βάθος 1½ μιλίου ἡ πίεσις τοῦ νεροῦ φθάνει σχεδὸν δυὸ τόνους κατὰ τετραγωνικὸν δάκτυλον, ἐνῶ ἡ θερμοκρασία του φθάνει πολὺ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Στὰ ἀνήλια αὐτὰ βάθη ζοῦν ψάρια ἀγνωστα σχεδὸν στοὺς φυσιοδίφας, τὰ ὁποῖα ἔχουν προικισθῇ ἀπὸ τὴ φύσιν μετὰ πολυπλοκώτατα ὄργανα, κατάλληλα πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς τροφῆς των. Τὰ ψάρια αὐτὰ οὐδέποτε ἀνεβαίνουν στὴ φωτεινὴ ζώνη τῶν ὑδάτων. Τὸ κεφάλι τους ὅμως εἶναι ἐφωτισμένο μ' ἓνα εἶδος ὀργάνου, πού ἐκπέμπει φῶς ὅμοιο μετὸ φῶς τῶν πυγολαμπίδων, μετὸ ὁποῖον φωτίζουν τὸν δρόμον των στοὺς σκοτεινοὺς δαιδάλους τῆς ἀθύσσου.

Οἱ ἀστρονόμοι τοῦ Ἀρεως

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὁ ἐκδότης μιᾶς Ἀγγλικῆς ἐφημε-

ρίδος τοῦ Λονδίνου ἐζήτησε τηλεγραφικῶς πληροφορίας ἀπὸ ἓνα διακεκριμένον Ἀγγλον ἀστρονόμον διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Ἀρεως ἐπὶ τῇ προϋποθέσει βέβαια ὅτι ὁ Ἀρης κατοικεῖται. Ὁ ἀστρονόμος ἀπήντησε μετὰ 7 λέξεις διότι ἡ ἀπάντησις ἦτο πληρωμένη γιὰ 12 λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πέντε ἐχρειάζοντο διὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος. «Ἀτμόσφαιρα Ἀρεως, ἐτηλεγράφησε, διαυγεστάτη, κάτοικοι αὐτοῦ πάντες ἀστρονόμοι». Διότι, φυσικά, ἂν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐκεῖ ἐπάνω, πού ἔχουν ἓνα τόσο καθαρὸν οὐρανόν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κάμνουν ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ παρατηροῦν τοὺς ἀστέρας!

Πῶς ἓνα διαμάντι καταλαβαίνετε ἂν εἶναι ψεύτικο ἢ ἀληθινόν.

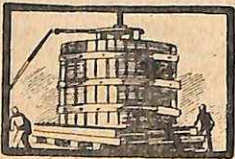
Ἐνα διαμάντι καταλαβαίνουμε ἂν εἶναι ἀληθινὸ ἢ ψεύτικο ἂν τὸ τρίψωμε στὸ σκοτάδι ἐπάνω σ' ἓνα ἀχρωμάτιστο ξύλο. Ἄν τὸ διαμάντι εἶναι ἀληθινὸ θὰ φωσφορίσῃ.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

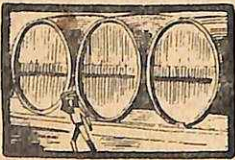
1. Τὸ κρασί, τὸ ξέρετε, παρασκευάζεται ἀπὸ τὰ σταφύλια. Τὴν ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ, ἀφοῦ κοποῦν τὰ σταφύλια, τοποθετοῦνται μέσα σὲ κοφίνια ἢ πανέρια, τὰ ὁποῖα οἱ τρυγηταὶ τὰ μεταφέρουν στὸ πατητήρι.

★

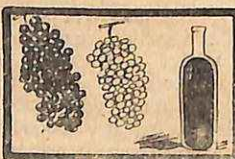
2. Μέσα σ' αὐτὸ τὰ σταφύλια συνθλίβονται καὶ ἀπὸ τὸ πατητήρι τρέχει ἓνας σακχαροῦχος χυμός, τὸν ὁποῖον χύνουν μέσα σὲ ξυλινούς ἢ τσιμεντένιους κάδους. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο διάστημα ὁ χυμὸς αὐτὸς ἀρχίζει ν' ἀναταράσσεται.

★

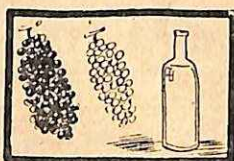
3. Θερμαίνεται σιγά-σιγά καὶ ἀφήνεται νὰ ἐκφεύγουν φυσαλλίδες ὅσες νὰ βράζῃ. Λέγουν ὅτι ζυμοῦται. Ὅταν ἡ ζύμωσις σταματήσει, ὁ χυμὸς δὲν εἶναι πιά σακχαροῦχος, ἔχει μίαν γέῤῃ, μίαν μυρωδιά διαπεραστική· ἔχει μεταβληθῇ σὲ κρασί.

★

4. Ὁ φλοιὸς τοῦ σταφυλίου, τὸν τῶν πράσινου (ἢ ἄσπρου) ὅσο καὶ τοῦ μαύρου σταφυλίου, περιέχει μίαν οὐσίαν ἣ ὁποία κατὰ τὴ ζύμωσιν γίνεται κόκκινον σκόρρον καὶ δίδει στὸ κρασί τὸν χρωματισμὸ πού ξέρετε.

★

5. Ἐὰν ὅμως, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ζύμωσις, ἀφαιρεθοῦν προσεκτικὰ ὅλοι οἱ φλοιοὶ τῶν σταφυλίων πού βρίσκονται μέσα σ' αὐτόν, ὁ χυμὸς δὲν χρωματίζεται καὶ τότε ἐπιτυγχάνεται τὸ λευκὸ ἀχρωμάτιστο κρασί.

★

6. Καὶ αὐτὸ εἶναι πού ἐξηγεῖ τὸ ὅτι μποροῦν νὰ κάμουν κόκκινον κρασί ἀπὸ ἄσπρα σταφύλια ἢ ἄσπρο κρασί ἀπὸ μαύρα σταφύλια. Ἐὰν τῶρα ἀφεθῇ ἓνα μέρος φλοιῶν, τότε ἐπιτυγχάνουν τὸ ροζ κρασί.

★

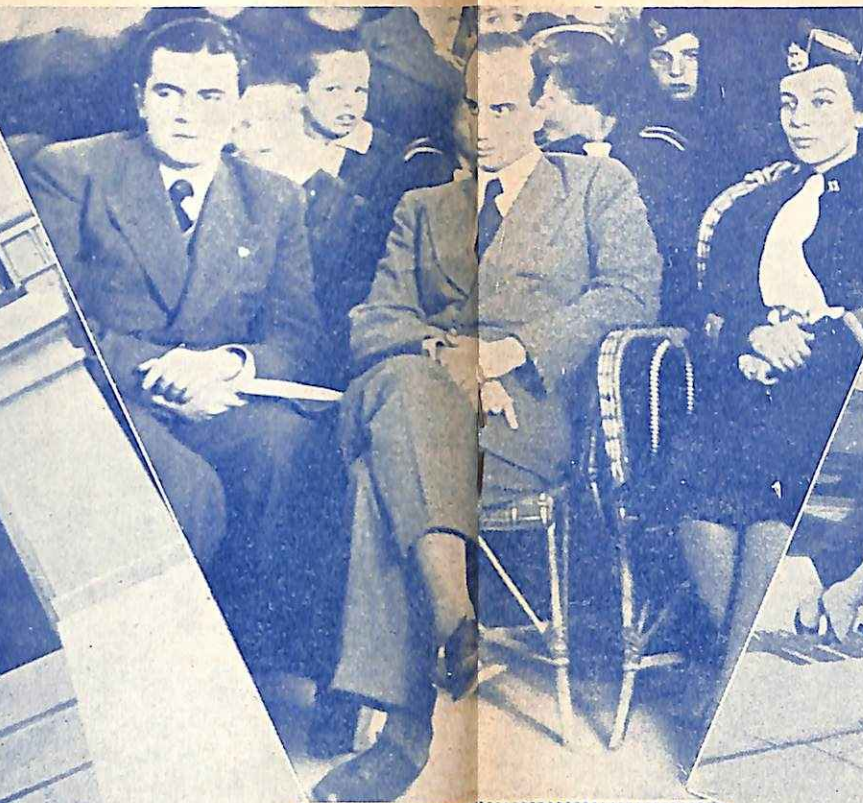
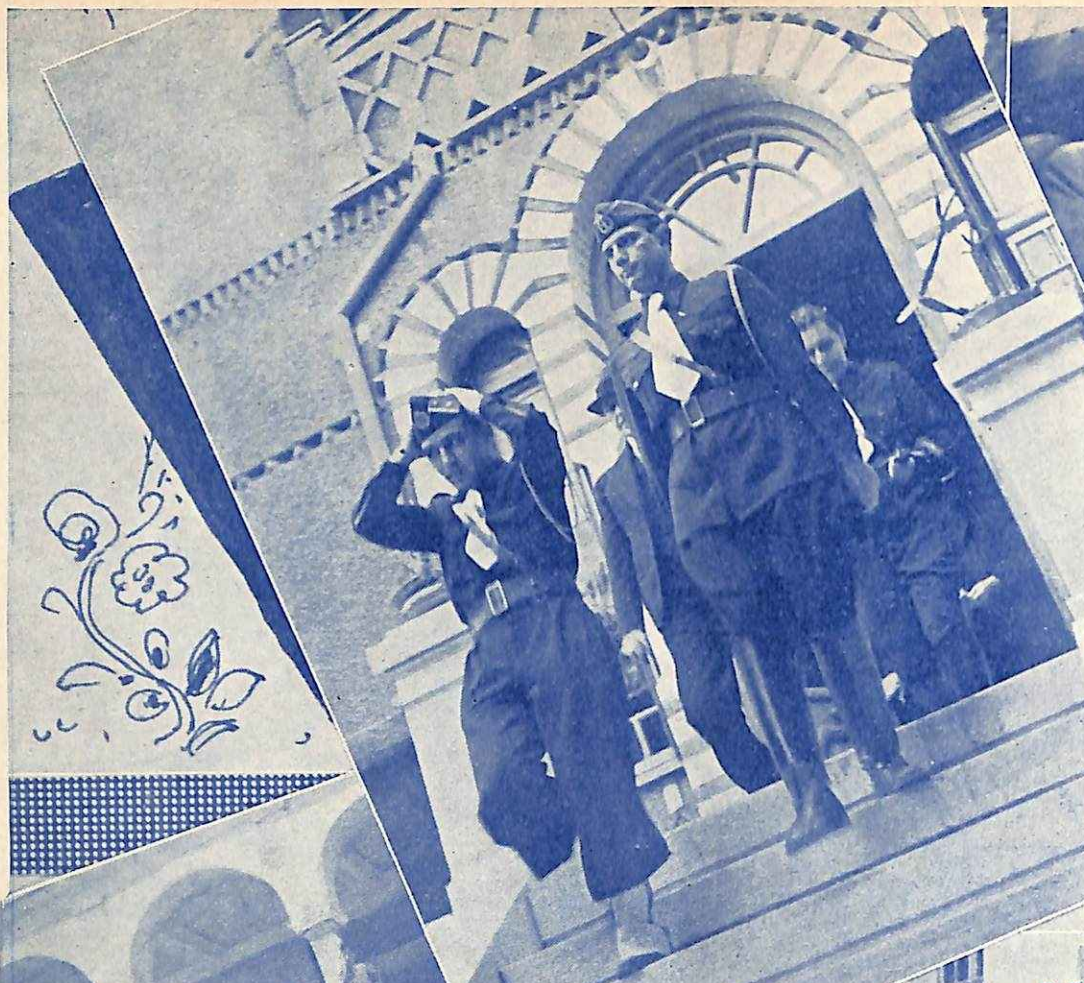
7. Ὅταν λοιπὸν παρασκευασθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ κρασί, κλείνεται μέσα σὲ βαρέλια ὅπου τὸ ἀφήνουν ἐπὶ ἓνα ἀρκετὸ διάστημα. Οἱ ἀκαθαρσίες πού περὶέχει κατακάθονται τότε στὸν πάτο καὶ σχηματίζουν τὴν «οἰνολάσπην».

★

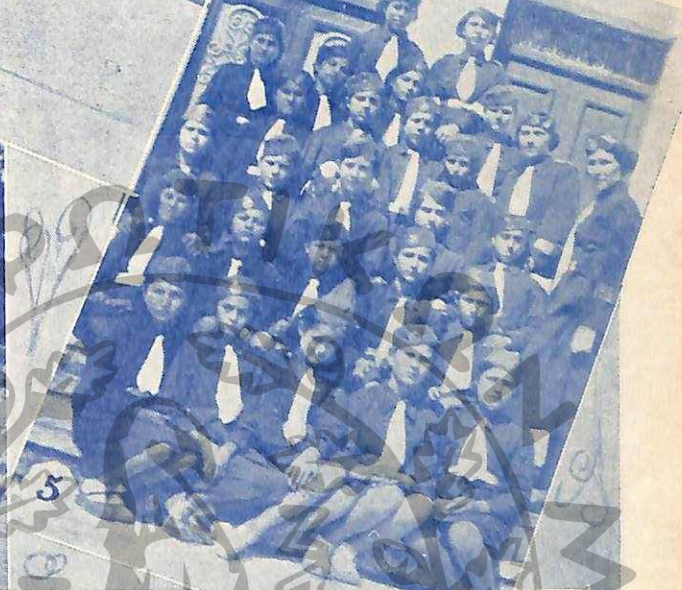
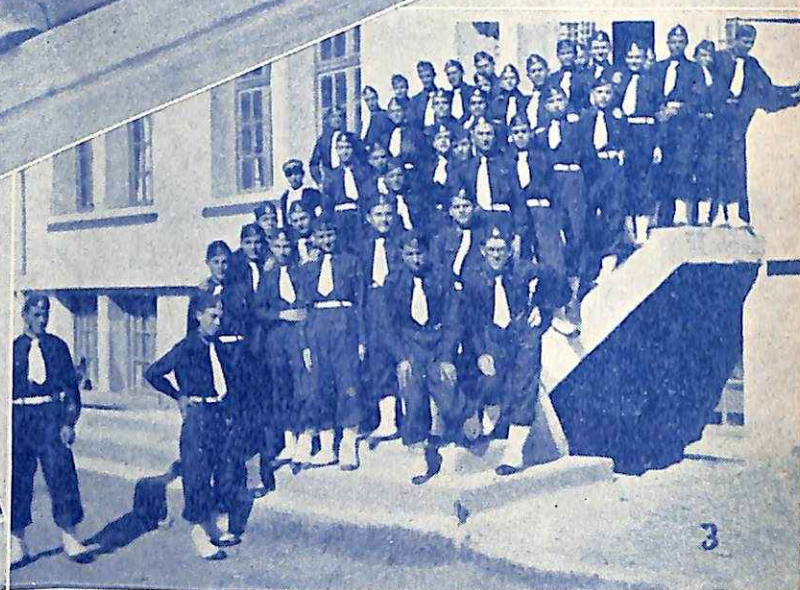
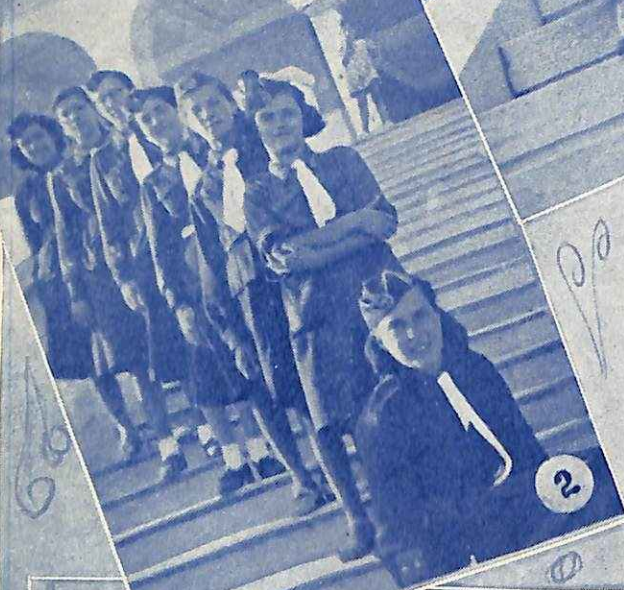

8. Ὅταν τὸ κρασί ἀσπλάγχθῃ ἀπὸ ὅλη τὴν «οἰνολάσπην του» τὸ χύνουν μέσα σὲ καθαρῶτατες νταμιτζάνες ἢ θυτῖα, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποστέλλονται στὸ ἐμπόριο. Ἡ ρετσίνα γίνεται μετὰ τὴν προσθήκην καὶ ξένης οὐσίας (ρετσίνας).

★

1

- 1) Τρία στιγμιότυπα από επίσκεψεις και επιθεωρήσεις του Κυβερν. Επιτρόπου κ. 'Αλεξ. Κανελλοπούλου.
- 2) 'Επίσκεψις Φαλαγγισσών Σύρου εις εις τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας Τήνου.
- 3) Τμήμα Φαλαγγιτῶν Περιφ. Διοικήσεως Ρεθύμνης.
- 4) Βαθμοφόροι Π. Δ. Κοζάνης εις τὸ Στρατόπεδόν τῶν.
- 5) Ὁμάς Φαλαγγισσῶν Πρεβέζης.
- 6) 'Επιτελεῖς Περιφ. Διοικήσεως Ἡρακλείου (Κρήτης).
- 7) Ἀθλήτριαι τῆς Ε.Ο.Ν. Λακωνίας.

Πανοραμικά τοπεία τῶν νησιῶν μας ("Ἄνδρος).

Η ΣΕΛΙΣ

Τὴν κοριτσίστικη

ΥΨΗΛΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

«Τίποτε δὲν ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπο περισσότερο ἀπὸ τὴν πάλη καὶ τὴν προσπάθεια στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Στὴ ζωὴ μας πολλές φορές παρουσιάζεται τὸ μυθικὸ σταυροδρόμι τοῦ Ἡρακλῆ. Δυὸ γυναῖκες — τίς ξέρετε ἀπὸ τὴν ἱστορία — ἡ Κακία καὶ ἡ Ἀρετή, στέκουν καὶ μιλοῦν καὶ προτρέπουν. Προσπαθοῦν νὰ ἐπηρεάσουν καὶ νὰ πείσουν. Ἡ Κακία σοῦ τάζει ξένοιαστη, ξεκούραστη ζωὴ. Ἡ Ἀρετὴ σοῦ λέγει τὴν ἀλήθεια: Στενὸ, ἀνηφορικὸ μονοπάτι, ἀγκάθια, κοτρώνια, ἰδρώτας, μὰ στὸ τέλος ἀνέβασμα στὴν κορφή.

Ἡ ζωὴ ποὺ ὑπόσχεται ἡ πρώτη δημιουργεῖ ἄνθρωπους ψευτικούς. Κάποια ψευτοεξυπνάδα, κάποια ρητορική εὐκολία, λιγάκι ξυγνὸ πνεῦμα καὶ ἱκανότητα νὰ ἐγγίζουν κομψὰ μὲ τὰ μαλακά τους ἀκροδάχτυλα ἀνάλαφρα τὸ κάθε τί. Ἄνθρωποι ρηγοί, ἐπιτόλαιοι, χωρὶς θέλησι καὶ χωρὶς χαρακτήρα. Φτάνουν κάπου, ἀράζουν, κ' ἀπὸ κεῖ παίζουν μὲ τοὺς ὁμοίους τῶν τῇ ζωῇ σὰν τίς μπάλles τῆς ἀντισφαίρισεως ἔτσι γιὰ γούστο καὶ γιὰ νὰ περνᾷ ὁ καιρὸς.

Ἡ ζωὴ ὅμως, ποὺ ἡ δεύτερη ὑπόσχεται εἶναι τραχεῖα, μὰ ὠραία. Εἶναι δύσκολη, μὰ ἱκανοποιητική. Ἡ πρώτη δίνει μιὰ ζωὴ Δαναΐδων, ποὺ δὲν γέμισαν ποτὲ τὸ ἄπατο πιθάρι. Ἐνῶ ὁ δρόμος τῆς δεύτερης θὰ ξεχειλίσει τὴ ζωὴ μὲ συναισθήματα καὶ χαρὲς ποὺ ἔφεραν οἱ ψηλὲς καὶ μεγάλες προσπάθειες.

«Θεέ, διαβάσουμε κάπου, ὅλα τ' ἀγαθὰ πουλᾷς στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν προσπάθεια». Ὡστε ὅλα τ' ἀγαθὰ μπορεῖ νὰ τ' ἀγοράσης, νὰ τ' ἀποκτήσης μὲ τὴν προσπάθειά σου πρὸς τὰ ἀνώτερα ἐπίπεδα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξὲς καὶ σὺ νέο κορίτσι.

Ὅταν τώρα, ποὺ καὶ σὺ βρίσκεσαι στὸ σταυροδρόμι τῆς ζωῆς σου, πρόκειται ν' ἀρχίσης κάτι δύσκολο, μὴ δι-στάσης. Θάρθη καιρὸς ποὺ θὰ νοιώσης τὴν ἀπέραντη χαρὰ μιᾶς ψυχικῆς ἱκανοποίησης, ποὺ μὲ καμμιὰ ἄλλη χαρὰ δὲν θὰ μπορέσει νὰ παραβληθῇ. Ἐξάσκησε τὴ θέλησί σου νὰ κλίνη πρὸς τὰ δύσκολα καὶ τὰ καλὰ. Κάθε καλὸ εἶναι καὶ δύσκολο. «Μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σου νὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον σου!». Εἶναι συμβολικὴ κ' αὐτὴ ἡ βιβλικὴ ἀλήθεια. Σήμερα μᾶς λέγει στὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς μας: «Πρέπει νὰ κουρασθῇς, νὰ προσπαθήσης, πρέπει νὰ ἰδρώσης, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς κάτι καλὸ γιὰ νὰ γεμίσεις, γιὰ νὰ χορτάσῃς ἡ ψυχὴ σου εὐφροσύνη!».

Καὶ ἡ ἀτσάλενια μας ἐποχὴ, νέο κορίτσι, τοποθετεῖ καὶ σένα σήμερα στρατιώτη γερό, στὸ γενικὸ τῆς λαϊκῆς καὶ Ἑθνικῆς Ἀναγέννησης ἔργο. Σήμερα ἡ ὕψηλὴ σου προσπάθεια εἶναι ἐξ ἴσου ἀναγκαία, ὅπως καὶ τοῦ Ἀκρίτα στρατιώτη, γιὰ τὴν διατήρησι τῆς Ἑλληνικῆς πα-τρίδος. Ἐκεῖνος φυλάγει μὲ τὸ ὅπλο τὰ σύνορα τῆς ἐδα-φικῆς μας ὑπάρξεως, ἐσὺ μὲ τὸ ὅπλο τῆς ψυχικῆς σου δυνάμεως θὰ φυλάξης τὴν ἀκαραιότητα τῆς πατροπαρά-δοτης ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ποὺ χωρὶς αὐτὴ ὡς βᾶσι καὶ ὡς πηγὴ, καμμιὰ ἀκεραία Πατρίδα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Χωρὶς τὸ μελοκύτταρο δὲν γίνεται ἡ μελόπηττα καὶ ἀχρηστεύει ἡ κυψέλη. Χωρὶς οἰκογένεια, τὸ ἀρχικὸ αὐτὸ κύτταρο, οὔτε κοινωνία, οὔτε λαός, οὔτε ἔθνος μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Μὲ ξεφτυσμένη οἰκογένεια οἱ Κοινωνίες εἶναι ἀγέλες μόνον, μὴ ὀργανικὰ δεμένων ἀτόμων.

Στερνὰ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ μπορεῖς καὶ μόνη σου νὰ σκεφθῇς, νέα Φαλαγγίτισσα, πόσο γιγαντιαία εἶναι ἡ ἀποστολὴ σου σήμερα καὶ πόσο ὕψηλὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ προσπάθειά σου ὡς μέλλουσας ἱερείας τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἑθνους.

Σ. Καρ.

* ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ *

Ἀφαίσεις κηλίδων ὕγρα-σίας ἀπὸ τὰ ἀσπρόρρουχα.

Μουσκεύουμε τὸ ἀσπρόρ-ρουχο σὲ λουτρὸ perborate de soude. Τὸ ἀφήνουμε ἔ-τσι μιὰ δολόκληρη ὥρα. Τὸ ἐκθέτουμε νὰ στεγνώσῃ, κα-τόπιν τὸ βουτοῦμε σὲ νερό, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτομεν ἄρκετὸ νερὸ ζαβέλ. Τελειώ-νουμε ξεπλένοντας μιὰ ἢ δυὸ φορές.

Ἀφαίσεις κηλίδων μελάν-νης ἀπὸ τίς μεταξωτὲς κάλτσες.

Πρέπει εὐθὺς ὡς γίνῃ ἡ κηλὶς νὰ βουτήξωμε τὸ κη-λιδωμένο μέρος σὲ ζεστὸ νε-ρὸ ἢ ἐσᾶνς τερεινθίνης. Μποροῦμε ἀκόμη νὰ δοκι-μάσουμε τρίβοντας τὴν κη-λὶδα μὲ χυμὸ λεμονιοῦ.

Ἀφαίσεις νωπῶν κηλί-δων μελάννης ἀπὸ χαλί.

Στεγνώνουμε τὴν κηλὶδα τῆς μελάννης μὲ στυπτόχαρ-το. Κατόπιν τὴν βρέχουμε λίγο καὶ τὴν σκεπάζομε μὲ πυκνὸ στρώμα ἀπὸ χονδρὸ ἄλατι. Ἐπὶ 4 μέρες τοῦλάχιστον τὸ κηλιδωμένο μέ-ρος πρέπει νὰ μείνῃ σ' ἐ-παφὴ μὲ τὸ ὑγρὸ ἄλατι. Ἀ-κολούθως ἀφαιροῦμε τὸ ἄ-λατι καὶ πλένομε μὲ ἐ-σᾶνς.

Πῶς καθαρίζουμε τίς κρυ-στάλλινες καράφες.

Τὸ κρύσταλλο πλένεται μὲ καθαρὸ νερό, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτομε λίγη ἀμμωνία. Γιὰ νὰ καθαρίσουμε τίς γω-νιές, χρησιμοποιοῦμε στρόγ-γυλὴ βούρτσά, πολὺ μαλα-κή. Γιὰ νὰ γυαλίσῃ, μπο-ροῦμε νὰ τὸ τρίψουμε μὲ πριονίδι πολὺ λεπτὰ.

Μιὰ στοιχειώ-δης προφύλαξις εἶναι νὰ μὴ πλέ-νουμε τὸ κρύσταλ-λο μὲ πολὺ ζεστὸ νερό. Ὁμοίως δὲν θὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ στεγνώσῃ εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ θὰ τὸ τρίψουμε μ' ἓνα λινὸ πανί πο-τέ δὲ μὲ βαμβάκε-ρὸ. Στὸ νερὸ τοῦ

ξεβγάλματος μποροῦμε νὰ προσθέσουμε λίγο ἀγγλικὸ λουλάκι.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος συνί-σταται εἰς τὸ νὰ τρίψουμε τὸ κρύσταλλο μὲ οἶνὸ-πνεῦμα.

Πῶς θὰ διορθώσουμε τὸ βελούδο μιᾶς πολυθρόνας;

Ἐνα μέσον ἀπλοῦν καὶ πάντοτε ριζικὸν εἶναι νὰ πι-σιπλίσουμε τὸ βελούδο μὲ λεπτὸ πτύρο ζεστὸ καὶ ξη-ρό. Αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν ἐ-παναλαμβάνομεν ἐν ἀνάγκῃ πολλές φορές. Προτοῦ θέ-σωμε τὸ πτύρο, κτυποῦμε καὶ βουρτσίζομε τὸ βελού-δον.

Ἐνα ἄλλο μέσον ἐξ ἴσου ἐξαίρετον εἶναι νὰ τὸ βουρ-τσίσωμε μὲ ἐλαφρὰ διάλυσι ἀμμωνίας καὶ νὰ τὸ πισι-πλίσωμε ἀκολουθῶς ἀφθό-νως μὲ μαγειρικὸν ἄλας, τὸ ὁποῖον ἀφαιροῦμε βουρτσί-ζοντας.

Πολύπλοκες κηλίδες.

Γιὰ νὰ ἀφαιρέσωμε πολὺ-πλοκές κηλίδες ἀπὸ ὑφά-σματα εὐπαθῆ, πρέπει νὰ ἐμπιστευθῶμε τὸ ὕφασμα στὸ καθαριστήριον, ὅπου ὁ καθαριστὴς μὲ τὴν μακράν του πείραν καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ καλλίτερα ἀποτελέσματα ἀ-πὸ μᾶς. Ἀλλὰ ἐὰν ὁ καθα-ριστὴς δὲν ἀναλαμβάνῃ, τί θὰ κάμωμε;

Μποροῦμε ἐν τοιαύτῃ πε-ριπτώσει νὰ βάψωμε ὁλό-κληρο τὸ ὕφασμα, ἐὰν ἡ στερεότης τοῦ ἀξίζει τὸν κό-πον.

Ἀλλ' ἐὰν τὸ ὕφασμα ἔχῃ πολὺ χρησιμοποίησι;

Προσπαθοῦμε τότε νὰ ἐπιτύχω-με μιὰ μικρὴ τρο-ποποίησι, ἢ νὰ με-τατοπίσωμε μιὰ γαρνιτούρα γιὰ νὰ ἀφαιρέσωμε ἔ-τσι τὸ κηλιδωμένο κομμάτι ἢ νὰ τὸ κρύψωμε.

Β. Βασιλειάδου

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δέν με κακομεταχειρίστηκαν... Μοῦ-δωσαν μάλιστα καὶ μερικά ψητὰ ψά-ρια, πού τὰ καταβρόχθισα, καθὼς ἤ-μουν πεινασμένος, κι' ἤπια νερό ἀπὸ ἕνα ρυάκι, πού κατέβαινε ὡς τὴν ἀμ-μουδιά. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ ἄγριοι καθόνταν γύρω μου, σὰ νὰ μὲ φύλαγαν μὴ τοὺς φύγω.

»Αἰσθάνθηκα κάποια εὐχαρίστησι-σταν εἶδα πὼς τὸ τουφέκι μου, πού οἱ ἄγριοι αὐτοὶ δὲν ἤξεραν νὰ τὸ μετα-χειρισθοῦν, καθὼς κι' ὁ κυνηγετικός μου σάκκος, ἀπείραχτα, εἶχαν τοποθε-τηθῇ στὰ πόδια ἐνὸς βράχου. Κι' ὑπο-σάβηνκα στὸν ἑαυτὸ μου, ἂν παρουσι-αζόταν μιά καλὴ εὐκαιρία, νὰ φιλο-δωρήσω αὐτοὺς τοὺς ἀραπάδες μὲ με-ρικές τουφεκίες....

»Ἐν' ἀπρόσποτο περιστάτικὸ δὲν ἄρ-γησε ν' ἀλλάξῃ αὐτὴ τὴν κατάστασι. Κατὰ τὶς ἐννιά τὸ βράδυ, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους πού ἔφτανε ὡς τοὺς βρά-χους, ἔγινε μιά μεγάλη φασαρία, ἔ-νας θόρυβος φοβερός, πού κατατρό-μαξε τοὺς ἄγριους... Καὶ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξί μου, ὅταν κατάλαβα τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ θορύβου: Ἦταν ἕνα κοπάδι ἐλέφαντες, —καμμιά τριαντα-ριά τὸ λιγώτερο,—πού ἀκολουθοῦσαν μὲ ἥσυχο βῆμα τὴν κοίτη τοῦ ρυα-κιοῦ!

»Ἀπερίγραπτος ὁ τρόμος τῶν ἄ-γριων! Φαίνεται πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τους πού ἔβλεπαν τέ-τοια θηρία, πελώρια, μὲ τόσο μακριές μύτες καὶ μὲ κάτι σὰν χερὰκι στὴν ἄ-κρη τους. ... Ὅταν σηκώθηκαν οἱ προ-βοσκίδες, οἱ ἀραπάδες ἔσκυψαν, μα-ζεύθησαν, ἔγιναν ἕνα κουβάρι' κι' ὅ-ταν ἀπὸ τὶς προβοσκίδες βῆκαν ἦχοι σὰν σαλπίσματα, ὅπου φύγῃ-φύγῃ οἱ ἀραπάδες! Ἄλλοι τῶσκαν ἀπὸ τοὺς βράχους, ἄλλοι προσπάθονταν νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὶς πιρόγες τους, ἐνῶ οἱ ἐλέφαντες παρακολουθοῦσαν ἀπαθέστατα τὴ σκηνὴ αὐτὴ τοῦ πανι-κοῦ.

»Ἐγὼ ἔβλεπα ὅς αὐτὸν μιά εὐκαιρία πού ἔπρεπε νὰ τὴν ὠφεληθῶ τὸ γρη-γορώτερο' καί, χωρὶς νὰ χάσω καιρό, χωρὶς νὰ θελήσω νὰ μάθω πὼς θὰ τε-λείωνε αὐτὸ τὸ συναπάντημα ἐλεφάν-των καὶ ἰθαγενῶν, ἔτρεξα στοὺς βρά-χους καὶ χάθηκα στὸ δάσος, ὅπου βρήκα τὸν καλὸ μου Φάμπι νὰ μὲ πε-ριμένῃ τριγυρίζοντας ἐκεῖ-μέσα.... Ἐν-νοεῖται, ὅτι πρόφθασα ν' ἀρπάξω καὶ τὸ τουφέκι μου καὶ τὸν κυνηγετικὸ μου σάκκο, πού τόσο θὰ μοῦ χρησί-μευαν στὸ δρόμο....

»Περπάτησα ὅλη τὴ νύκτα, ὅλη τὴν ἄλλη μέρα κυνηγώντας γιὰ νὰ τρώγω καὶ μὴ σταματώντας, παρὰ γιὰ νὰ ψῆσω καὶ νὰ φάγω τὸ κυνήγι μου. Ἐ-τσι, σὲ εἰκοσιτέσσερες ὥρες ἔφθασα στὴ δεξιὰ ὄχθι τοῦ Μόντροζ, ὅχι μα-κριὰ ἀπὸ τὸ νεροφράχτη.

»Ἦξερα τότε πού βρισκόμουν καὶ κατέβηκα ὡς τὸ μικρὸ παραπλάμι, πού ἀκολουθήσαμε τότε ὁ πατέρας μου κι' ἐγὼ. Εἶχα νὰ περάσω πεδιά-δες καὶ δάση πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ, ὅπου ἔφθασα σήμερα τ' ἀ-πόγεμα... Πέρασα τὸ Φραγκὸ καὶ ἤλ-

θα... Ὡ, τί εὐχαρίστησι, ἀγαπητοί μου γονεῖς, ἀγαπητοί μου φίλοι, πού σὰς βρήκα ὅλους στὸ Φελσενχάιμ! Γιατὶ φοβοῦμαι μὴν εἶχατε φύγει, γιὰ νὰ μὲ βρῆτε».

Αὐτὴ τὴ διήγησι ἔκαμε ὁ Τζάκ, πού δὲν ἐπροκάλεσε παρὰ τὶς δυὸ-τρεῖς ἐκείνες διακοπὲς πού σημειώσαμε.

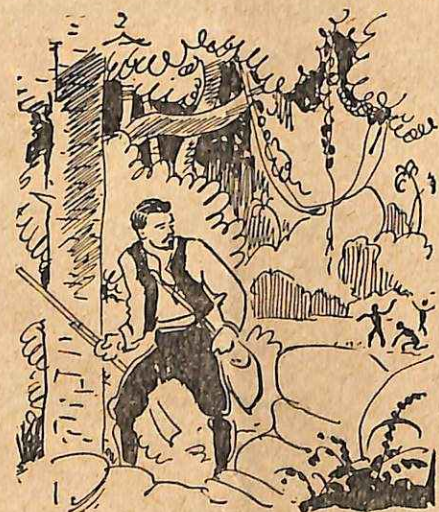
Καὶ τώρα παρουσιάζονταν τὸ ζήτη-μα: Τί νὰ ἦταν οἱ ἰθαγενεῖς ἐκεῖνοι; Ἀπὸ τὴ δυτικὴ βέβαια ἀκτὴ τῆς Αὐ-στραλίας, πού ἦταν ἡ πλησιέστερη στὸ νησί τῶν ἀποίκων, ἐκτὸς ἂν ὑπῆρχε κανέν' ἀρχιπέλαγος στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Ἰνδοκί. Ὡκεανοῦ, ἀγνωστο ἀκό-μα, ὅπως ἦταν ὡς χθὲς κι' ἡ Νέα Ἑλ-βετία. Ἄν ὅμως οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἦ-ταν Αὐστραλοί, ἂν ἀνηκαν στὴ φυλὴ αὐτὴ, πού κατέχει τὴν τελευταία βαθ-μίδα στὴν ἀνθρώπινη κλίμακα, ἔμενε ἀνεξήγητο πὼς κατάφεραν νὰ κάμουν ἕνα τόσο μακρινὸ ταξεῖδι μὲ πιρόγες. Ἐκτὸς πιά ἂν οἱ κακοκαιρίες τοὺς ἔ-σπρωξαν, χωρὶς νὰ θέλουν, τόσο μα-κριά...

Ἀλλὰ ὅποιοι κι' ἂν ἦταν, τώρα πού εἶχαν ἰδῇ τὸν Τζάκ, ἤξεραν πιά πὼς τὸ νησί ἦταν κατοικημένο ἀπὸ ἀνθρώ-πους ἄλλης φυλῆς ἀπὸ τὴ δική τους. Τί θὰ ἔκαναν;...

Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τριγυρίσουν τὴν ἀκτὴ μὲ τὶς πιρόγες τους καὶ ν' ἀ-νακαλύψουν σὲ λίγο τὸν ὄρμο τῆς Σω-τηρίας καὶ τὸ Φελσενχάιμ;...

Ἀλήθεια, ὁ «Ξιφίας» δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ. Σὲ μιά, τὸ πολὺ σὲ δυὸ ἐβδομάδες, τὰ κανόνια του θὰ βρον-τοῦσαν. Κι' ὅταν θ' ἀγκυροβολοῦσε στὸν ὄρμο, κανένας κίνδυνος δὲν θά-ταν πιά γιὰ τοὺς ἀποίκους!

Πραγματικῶς, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 5 Ὀκτωβρίου, πλησίαζε νὰ συμπληρωθῇ χρόνος ἀφότου εἶχε φύγει ὁ «Ξιφίας», κι' ὁ πλοίαρχος Λίττλστον εἶχεν ὑπο-σχεθῇ νὰ μὴ λείψῃ περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνον. Γι' αὐτὸ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα οἱ ἀποικοὶ περιμέναν νὰ ἰδοῦν τὴν ἀγ-γλικὴ κορβέττα καὶ τὸ πυροβολεῖο τοῦ Καρχαρία ἦταν ἔτοιμο ν' ἀποκριθῇ

Πρόφτασα νὰ πάρω τὸ τουφέκι καὶ τῶσκαα.

στὶς κανονίες, πού θὰ χαιρετοῦσαν τὴ σημαία τὴ στημένη στὴν κορυφὴ Ζάν-Ζερμάττ.

Ἡ προετοιμασία λοιπὸν μιάς ἀμυ-νας ἐναντίον τῶν ἀγρίων δὲν χρειάζό-ταν νὰ γίνῃ τῶρ ἀμέσως. Ἀλλωστε ἦταν πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπο πού τοὺς προξένησε ἡ θέα τῶν ἐλεφάντων, μῆταν ὅπως μπόρεσαν στὶς πιρόγες τους, γιὰ νὰ γυρίσουν ἀπὸ κεῖ πού ἤλ-θαν. Ἐτσι δὲν ἦταν ἀνάγκη ν' ἀλλάξῃ καμμιά ἀπὸ τὶς συνήθειες τῶν δυὸ οἰ-κογενειῶν καὶ θὰ περιορίζονταν μόνο νὰ προσέχουν τὴ θάλασσα πρὸς τὸ Φελσενχάιμ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν ξανά-πιασαν τὶς ἐργασίες, πού τὶς εἶχε δια-κόψει αὐτὴ ἡ ἀναστάτωση, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐκείνες πού χρειαζόνταν γιὰ νὰ τελεῖωση ἡ ἐκκλησίαις.

Ὅλοι ἐργάστηκαν. Ἐπρεπε νὰ εἰ-ναί ἔτοιμοι στὸ γυρισμὸ τοῦ «Ξιφίας». Οἱ τέσσερες τοῖχοι, τρυπημένοι ἀπὸ στενόμακρα παράθυρα, ἦταν κι' ὅλα κτισμένοι ὡς τὸ ὕψος τῆς στέγης, καὶ στὸ βάθος ἕνα στρογγυλὸ ἀνοιγμα πού ἐφώτιζε τὸ ἱερό. Ὁ κ. Οὐόλστον κατεσκεύασε τὴ στέγη ἀπὸ κάτι μπα-μποῦ τόσο στερεά, ὥστε οὔτε ἡ πιὸ ραγδαία βροχὴ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴ διαπεράσῃ. Ὅσο γιὰ τὸ ἐσωτε-ρικό τῆς ἐκκλησίας ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστον κι' ἡ Ἄννα ἀνέλα-σαν νὰ τὸ στολίσουν ὅπως ταίριαζε καὶ μπορούσαν νὰ περφηνεύουνται γιὰ τὸ γοῦστο τους.

Οἱ προετοιμασίες αὐτὲς ἐξακολού-θησαν ὡς τὶς 15 τοῦ Ὀκτώβρη, ὡς τὴν ἡμέρα δηλαδή, πού, καθὼς εἶχαν συμ-φωνήσῃ, θὰ γύριζε ὁ «Ξιφίας». Ἐ-πειδὴ ὅμως τὸ ταξεῖδι ἦταν μακρινό, ἂν ὁ «Ξιφίας» ἀργοῦσε ἀκόμα μιά-δυὸ ἐβδομάδες, δὲν ἦταν βέβαια λό-γος γιὰ ν' ἀνησυχίσουν. Ν' ἀνυπομο-νήσουν ναί, μὰ μόνο ν' ἀνυπομονήσουν. Καὶ πρέπει νὰ δημολογήσουμε πὼς στὸ Φελσενχάιμ ἡ ἀνυπομονησία εἶχε με-γαλώσει πολὺ.

Ἦλθε κι' ἡ 19 τοῦ μηνὸς καὶ καμ-μιὰ κανονία δὲν ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴ θά-λασσα. Ἐτσι ὁ Τζάκ, καθάλλα στὸν ὄναγρο, πῆγε στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ κι' ἀπὸ κεῖ στὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδος. Κρίμα στὸν κόπο! Ἡ θά-λασσα ἦταν ἔρημη ὡς τοὺς πιὸ μακρι-νοὺς ὁρίζοντες.

Ἡ ἴδια ἐκδρομὴ ἔγινε καὶ στὶς εἰκο-σιεπτὰ τοῦ μηνὸς, ἀλλὰ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τότε, —κι' ἄς μὴν ἀπο-ρήσῃ κανεὶς,— ἡ ἀνησυχία ἄρχισε ν' ἀντικατασταῖν τὴν ἀνυπομονησία.

—Ἐλάτε δά, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ κ. Ζερμάττ γιὰ νὰ ἡσυχάζῃ τοὺς δι-κούς του. Δεκαπέντε μέρες... τρεῖς ἐ-βδομάδες ἔστω, δὲν εἶναι καμμιά σπουδαία καθυστέρησι...

—Ἐπειτα, ἐπρόσθετε ὁ κ. Οὐόλ-στον, εἰμαστε βέβαιοι πὼς ὁ «Ξιφίας» μπόρεσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν τὴν ὀρισμένη ἐποχὴ;

—Καὶ ὅμως, παρετήρησε ἀφελέστα-τα ἡ κυρία Ζερμάττ, τὸ Ναυαρχεῖο θὰ βιαζόταν νὰ κάμῃ κατοχὴ τῆς νέας ἀ-ποικίας...

Κι' ὁ κ. Οὐόλστον χαμογέλασε μὲ

τὴ σκέψι ὅτι τὸ Ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖο δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ βιασθῇ γιὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι δῆποτε.

Ὅπως δὲποτε, κυττάζοντας ὁλοένα τὴ θάλασσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀκρω-τηριοῦ τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδος, δὲν πα-ραμελοῦσαν νὰ κυττάζουν καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀνατολικοῦ. Πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα, τὰ κυάλια στρεφόνταν πρὸς τὸν Ὀρμό τῶν Ἑλεφάντων — ὅπως εἶχεν ὀνομασθῇ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς ὅπου εἶχαν βγῇ οἱ ἄγριοι.

Ἀλλὰ ὡς τότε καμμιά πιρόγα δὲν εἶδαν. Ἄν οἱ ἄγριοι δὲν εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ νησί, φαίνονταν πὼς δὲν εἶχαν κανένα σκοπὸ ν' ἀφήσουν τὸν καταυλι-σμὸ τοὺς ἐκεῖνο. Ἄν ὅμως, ἀντίθετα πρὸς κάθε ἐλπίδα, παρουσιαζόνταν καμμιά μέρα ἀπ' τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι, διευθυνόμενοι πρὸς τὸν Ὀρ-μό τῆς Σωτηρίας, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς σταματήσουν μὲ τὸ πυροβο-λεῖο τοῦ Καρχαρία καὶ μὲ τὰ κα-νόνια, πού ἦταν στημένα στὰ ὕψωματα τοῦ Φελσενχάιμ;... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς θάταν προτιμότερο νὰ εἶχαν ν' ἀ-μυνθοῦν ἐναντίον τους ἀπὸ τὴ θά-λασσα παρὰ ἀπὸ τὴν ξηρὰ, καὶ πὼς ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιὰ τοὺς ἀ-ποίκους θάταν ἂν οἱ ἄγριοι ἐρχόνταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἐκδιάζοντας τὸ Φραγκὸ.

Πραγματικῶς, ἡ εἰσοδὴ ἐκατὸ ἄ-ραπάδων κι' ἡ ἐφοδος πού θὰ ἔκαναν στὸ Φελσενχάιμ, δὲν θάταν καθόλου εὐκόλο ν' ἀποκρουσθῇ! Ἴσως τότε θὰ γίνονταν ἀνάγκη νὰ καταφύγουν στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, ὅπου θὰ μπο-ρούσαν ν' ἀντισταθοῦν ὡς τὴν ἐπι-στροφή τοῦ «Ξιφίας».

Ἀλλὰ ὁ «Ξιφίας» δὲν φαίνονταν, καὶ τελείωνε ὁ Ὀκτώβρης, ὁ δωδέκατος μῆνας ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του!...

Κάθε πρωὶ ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ Ἐρνέ-στος, ὁ Τζάκ, περιμέναν νὰ τοὺς ἐυ-πνήσῃ καμμιά κανονία. Ὁ καιρὸς ἦ-ταν ἔξοχος. Οἱ ἐλαφρὲς ομίχλεις τοῦ ὁρίζοντα ἔφεταν μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἐτσι, ὅσο μακριὰ μπορούσαν νὰ φθάνουν, τὰ βλέμματα ἔψαχναν γιὰ τὸν «Ξιφία».

Στὶς 7 τοῦ Νοέμβρη, ὕστερ' ἀπὸ μιά ἐκδρομὴ πού ἔκαναν ὅλοι μαζί στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, εἶδαν καὶ πείσθηκαν πὼς κανένα πανὶ δὲν περνοῦσε ἀνά-μεσ' ἀπὸ τὰ δυὸ ἀκρωτήρια. Τοῦ κά-κου τὰ βλέμματα ἐξερευνοῦσαν τὸν ὁ-ρίζοντα κατὰ τὴν ἀνατολὴ, κατὰ τὴ δύση, κατὰ τὸ βορρᾶ... Μήπως, περι-μένοντας ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύ-τικης Ἑλπίδος τὴν πραγματοποίησι τοῦ πιὸ ζωηροῦ πόθου τους, θάβλεπαν νᾶρχεται ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ ἡ κατα-στροφή;...

Ἐτσι ἔμεναν ὅλοι σιωπηλοὶ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, κυριευμένοι ἀπὸ ἕνα αἰσθημα ἀνάμικτο ἀπὸ φόβο κι' ἐλπίδα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ἦταν νύκτα, —σκοτάδι πυκνό...Μό-λις ξεχώριζε κανεὶς τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ αὐτὸ, φορτωμένο μὲ σύννεφα χαμηλά, βα-ρειά, ξεσχισμένα, ἐφέγγε κάποτε μιά ἀστράπη, πού τὴν ἀκολουθοῦσε βροντὴ ὑπόκοψη, πνιγμένη, σὰ νὰ ἦταν ἀνί-κανο τὸ διάστημα ν' ἀντιλαλῇ κρότους.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀρρώστειες πού μοιάζουν μὲ τὰ κοιλιακά.

Γ'.

Στὸ προηγούμενο μιλήσαμε γιὰ ποι-οὺς λόγους δὲν ὑπάρχει γαστρικός πυ-ρετός καὶ μὲ ποιὲς ἀρρώστειες συγ-χέεται. Σήμερα θὰ ἐξακολουθήσωμε γιὰ τὶς ἀσθένειες πού μεπερδεύουν πολ-λοὺς γιατροὺς, ὥστε νὰ τὶς νομίσουν κοιλιακά, ἐνῶ κάθε ἄλλο παρὰ σχέσιν ἔχουν μ' αὐτά. Μετὰ τὴν ἀμυγδαλί-τιδα, πού εἴπαμε προχθές, ἔρχεται ἡ ἐλονοσία, συχνὴ δυστυχῶς ἀκόμη εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας. Τὸ κακὸ αὐτὸ νόσημα, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μιλήσωμε προσεχῶς, κάνει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διαταραχὲς ἀπὸ τὸ στομά-χι, τόσο συχνὰ πού ἔχει πλασθῇ ἀκόμη καὶ ὁ ὅρος «Γαστροελονοσία», ἐνῶ πραγματικὰ τὸ στομάχι καὶ οἱ τροφὲς πού ἔφαγε τὴν προηγούμενη ὁ ἀρρω-στος δὲν εὐθύνονται γιὰ τὸ πυρετὸ, ὁ ὁποῖος ὀφείλεται μόνον στὴν ἐλονο-σία. Ἡ συμβαίνει νὰ παραγνωρίζεται καὶ ἰδίως ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἡ ἐλονοσία καὶ νὰ θέτουν διάγνωση στομαχικοῦ πυρετοῦ, μὲ συνέπεια τὴ χορήγησι κα-θαρίσμου καὶ διαίτης, πράγματα δηλ. ἀντίθετα πρὸς τὴν ἐλονοσίαν, ἡ ὁποία θέλει φαγητὸ μπόλικο, κινίνο καὶ ὄχι καθάρσιο, πού ἐξαντλεῖ καὶ διατηρεῖ τὸν πυρετὸ. Πόσοι καὶ πόσοι δὲν ἔχουν γιastreuthῇ ἀπὸ τὴν ἐλονοσίαν, ἀκριβῶς διότι δὲν ἀκούσαν τὸν γιατρό τους πού τοὺς συνιστοῦσε διαίτα. «Σηκώθηκα, σοῦ λένε, κρυφὰ μὲ πυρετὸ καὶ ἔφαγα μιά ντοματοσαλάτα μὲ τυρὶ καὶ τὸ γκιουβέτσι πού ἔμεινε ἀπὸ τὸ μεσημέ-ρι, ἦπια καὶ 2 ποτήρια κρασί καὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένη δὲν ξαναεῖδα πυρετό». Μὲ τὴν ἐλονοσίαν συμβαίνει συνήθως τὸ ἐξῆς: Τὰ παιδιά πού ἔχουν χρονία ἡ ὀξεία ἐλονοσία τυχαῖν μιά ἡμέρα νὰ φάνε τέσσερα ἀχλάδια περισσότερα καὶ νὰ κάνουν, ὅπως συνήθως, 6 μπά-νια πού ἐξαντλοῦν πραγματικὰ καὶ φέρνουν ἀμέσως τὴν ἐλονοσίαν στὴν ἐ-πιφάνεια, ἐπειδὴ δὲ στὴν εἰσοδο τοῦ πυρετοῦ τὸ πρῶτο σύμπτωμα εἶναι ὁ ἔμετος, τότε ἡ διάγνωσις εἶναι ἀσφα-λὴς, δὲν θέλει συζητήσι καὶ τὰ ἀχλά-δια ἀχώνευτα, γαστρικός πυρετός, ὁ-σπου καθάρσιο καὶ γάλα ἐπὶ 3 ἡμέ-ρας. Ἀποτέλεσμα: ἡ ἐλονοσία χρονί-ζει καὶ σπαράσσει συνεχῶς τὸν τρυ-φερό ὀργανισμό τοῦ νέου, ἐνῶ ἡ ἀ-φθονή τροφῇ καὶ ἡ κίνησι τὴν θερα-πεύουν ταχέως.

Ἐπειτα ἡ γρίπη—μ' αὐτὴ θὰ ἀσχολ-ηθοῦμε τὸ χεῖμῶνα—καὶ καὶ αὐτὴ συνηθέστατα διαταραχὲς ἀπὸ τὸ στο-μάχι καὶ ἰδίως ἐμφανίζει τὴ γλῶσσα καὶ βρωμαεῖ τὸ στόμα. Τόσον οἱ γο-νεῖς, ὅσον καὶ ὁ ἀπρόσεκτος γιατρός, ὅταν μάλιστα δὲν ἔχη καὶ ἀκροαστικά καὶ βῆχα πολὺ, θέτουν ἀμέσως τὴ διά-γνωσι «γαστρικά» καὶ ἀρχίζουν τὰ βάσανα τῆς Γιολάνδας ἡ τοῦ Σταθά-κη, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ συνέχισι τοῦ πυ-ρετοῦ 5 καὶ 10 ἡμέρες περισσότερο ἀπὸ τὴν κανονικὴ πορεία μιάς 3ημέρου

ἡ 5ημέρου γρίπης. Πρέπει δὲ νὰ ἐξέ-ρουμε καλὰ ὅτι ἡ ἀσπρη γλῶσσα καὶ ἡ βρωμερὴ ἀπόπνοια εἶναι ἀποκλειστι-κῶς συμπτώματα τῆς γρίπης καὶ ὄχι τοῦ στομαχιοῦ, τόσο ὥστε ἀποκλείω πολλὰς φορὲς ἀκόμη καὶ τὸν τύφο, μυ-ρίζοντας τοὺς ἀρρώστους μου, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ τύφος, πού εἶναι πραγματικὰ ἀρρώστεια τῆς κοιλιᾶς, δὲν φέρνει βρώμα στὸ στόμα, ἡ δὲ γλῶσσα εἶναι περισσότερο κόκκινη παρὰ ἀσπρη.

Κατόπιν ἡ ἀδενόπαθεια: Πόσες φο-ρὲς δὲν φέρνει τὴν ἐτικέττα «κοιλια-κά» καὶ πόσες φορὲς δὲν σώσαμε πρα-γματικὰ παιδιά ἀλλάζοντας τελείως τὴν τακτικὴ τῆς διαίτης καὶ τῶν φαρ-μάκων; Ὅσες δὲ φορὲς δὲν γενήκαμε πιστευτοί, καὶ τοῦτο γιὰτί πολλοὶ γο-νεῖς δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν καθόλου αὐτὴ τὴν ἀρρώστειαν, προτιμώντες ὡς πιὸ εὐχάριστη τὴ διάγνωσι «κοιλια-κά», μὰς ἐπεσκέψαν ὕστερα ἀπὸ καιρὸ γιὰ νὰ μᾶς διηγηθοῦν τὰ βά-σανά των καὶ νὰ μᾶς παρακαλέσουν, ἔστω καὶ ἀργά, νὰ ἀναλάβωμε τὴ θε-ραπεία τῶν παιδιῶν των. Ἐπειτα πρέ-πει πάντες νὰ ἐννοήσωμε καλῶς ὅτι ἡ ἀδενόπαθεια δὲν εἶναι παρακαλῶντις πού γιastreuthῇ τὶς πὺς πολλὰς φορὲς ἔστω καὶ μὲ καθάρσιο ἡ μὲ διαίτα. Ἡ ἀδενόπαθεια εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυ-νος καὶ συχνότερη ἀλλῶστε ἀπὸ τὸν τύφο, τὸν ὁποῖον εἶναι προτιμότερον νὰ συγχέωμεν μὲ τὴν ἀδενόπαθειαν καὶ νὰ τοῦ δώσωμε κρέας καὶ ψάρι, διότι τὸ πολὺ-πολὺ νὰ κρατήσῃ ὁ πυ-ρετός 5 μέρες παραπάνω, διότι κίνδυ-νος ἐντερορραγίας κλπ. δὲν ὑπάρχει διὰ παιδιά σχεδὸν ποτὲ, ἐνῶ συγγέον-τες τὴν ἀδενόπαθειαν μὲ τύφο διατρέ-χουμε τὸν κίνδυνον μὲ τὴ διαίτα νὰ κό-νωμε τὸ παιδί φυματικό. Νὰ γιὰτί ἐπι-μένουμε πολὺ καὶ γιὰτί πολλὰς φορὲς γινόμαστε κακοί, ἀλλὰ κατόπιν στενοὶ φίλοι. Τέλος ἡ φυματίωσις στὴν ἀρχὴ τῆς, τὶς περισσότερες φορὲς, παρου-σιάζει πεπτικά συμπτώματα. Μὲ ἐ-κάλεσε πρὸ καιροῦ ἕνας γιατρός νὰ ἰδῶ τὴ κόρη του, πού κατὰ τὴ διά-γνωσι τοῦ πατέρα εἶχε πιθανὸν ἔλκος στομάχου καὶ δυσπεψία μὲ ἀπογευμα-τινὸ πυρετό. Ἐνῶ δὲ τῆς εἶχε κάνει 10 ἀκτινοσκοπήσεις στὸ στομάχι δὲν σή-κωνε τὶς ἀκτίνες νὰ ἰδῇ καὶ τοὺς πνεύ-μονας πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ πιάνουν φώτια, ὅπως εἶδαμε ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξέτασί μας. Σήμερα εὐτυχῶς βρίσκε-ται σὲ καλὴ κατάστασι καὶ πολὺ γρη-γορά θὰ γίνῃ καλά, ἐνῶ σὲ μιά ἄλλη, γιατροῦ πάλιν, δὲν μπόρεσαμε νὰ κό-νωμε τίποτε, πρὸ 4 ἐτῶν, διότι ἦτο πολὺ ἀργά. Ἀναφέρω δύο παραδεί-γματα ἰατρῶν γιὰ νὰ καταλάβωμε πόσο συχνὰ εἶναι τὰ λάθη στοὺς ἄλ-λους, πού δὲν ἔχουν τὰ μέσα ἀφθονα, νὰ κάμουν ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ προλη-φθῇ τὸ κακὸ.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Τὰ κέρματα

Δέν έχει εξακριβωθή ακόμη ποιά εποχή και από ποιόν ακριβώς επενοήθησαν τὰ κέρματα. Εκείνο μόνο πού είναι γνωστόν, είναι ότι οί πρώτοι ξυμποροι τής αρχαιότητος άγνοούσαν τὰ χρήματα και αντίηλλασσαν τὸ έμπόρευμα.

Οί Φοίνικες έμποροι π. Χ. αντίηλλασσαν τὰ προϊόντα τής βιοτεχνίας των, διάφορα υφάσματα, πήλινα σκεύη και άλλα αντικείμενα, παίρνοντας μέταλλα, έλεφαντοκόκκαλα ή σπάνια φυτά, πού τὰ προσέφεραν ιδίως οί 'Αφρικανικοί λαοί.

Στήν Κίνα πρώτα και σ' ολόκληρη τήν 'Ανατολή κατόπιν, άρχισαν νά κυκλοφορουν έν είδος χρημάτων μικρά τεμάχια χυτού με-

τάλλου, έπάνω στά όποια έ- χάρασσον τὸ όνομα των ή γεμόνων ή έκείνων στούς όποιους άνήκαν αυτά.

Στή Ρώμη, γιά πολύν καιρό, ως έπίσημον χρήμα έχρησιμοποιοούντο ράβδοι χαλκού. "Όταν αΐφνης ήθε- λαν ν' άγοράσουν ένα ζευ- γάρι σανδάλια, πλήρωναν δίνοντας άρισμένα γραμμά- ρια χαλκού. Κάθε έμπορος είχε μια ζυγαριά, έπάνω εις τήν όποιαν ζύγιζε τόν χαλ- κόν πού έπαίρνε έναντι πλη- ρωμής. 'Αργότερα όμως, γιά νά μήν είναι υποχρεω- μένοι νά προστρέχουν διαρκ- ώς στή ζυγαριά, άρχισαν νά χαράσσουν έπάνω στά μέταλλα ένα σημάδι, πού έδειχνε τὸ βάρος και τὸ εί-δος του μετάλλου. Μετά άν- τικατέστησαν τὰ χαλκίνα τετράγωνα τεμάχια με χρυ- σά ή άργυρά, στά όποια έ- δωσαν σχήμα στρογγυλό και έπάνω στά όποια έχά- ραξαν έπίσης διάφορα ση- μάτα υποδεικνύοντα τήν ά- ξία τους.

"Ετσι έδημιουργήθηκαν τὰ κέρματα.

* ΖΩΑ ΠΟΥ... ΜΕΤΑΜΦΙΕΖΟΝΤΑΙ *

Υπάρχουν και ζωα πού... μεταμφιέζονται; Μάλιστα! Οί φυσιοδίφαι μπορούν νά μάς διηγηθούν χίλια δυό νοστιμώτατα κι' εκπληκτι- κώτατα πράγματα γιά τήν μεταμφίεσι διαφόρων ζώ- ων.. Τὸ ζωϊκόν βασίλειον, ως γνωστόν, διέπεται από τόν άδυσώπητο νόμο τής αλληλεξοντώσεως.

Ο θάνατος τοῦ άδυνάτου είναι ή ζωή τοῦ ισχυροῦ και τὸ «δικαίον τοῦ ισχυ- ρότερου» είναι ο νόμος τής ζωής τής ζούγκλας.

Μιά άτελείωτη τραγωδία παίζεται συνεχώς εκεί, κα- τά τήν όποιαν κάθε ζώον προσπαθεῖ νά υπερασπίση τήν ζωή του είτε άμυνόμε- νον άν είναι έρπετόν ισχυ- ρόν με λύσσαν και πείσμα, είτε έφαρμόζον πρὸ τοῦ ισχυροτέρου αντίπαλου διά- φορα κόλπα από τής τρο- πής ειςάτακτον και σω- τήριον φυγήν μέχρι τής με- ταμφίεσεως!

'Υπάρχουν έντομα, γιά ν' άρχίσουμε από τόν περω- τόν κόσμον τοῦ ζωϊκοῦ βα- σιλείου, πού κατορθώνουν νά καμουφλάρωνται τόσο κα- λὰ μέσα εις τὸ περιβάλ- λον των, ώστε νά δίνουν τήν έντύπωσι ενός φύλλου, ενός μίσχου ή ενός λουλουδιοῦ!

Γιά παράδειγμα σὰς φέρ- νουμε ένα είδος έντόμων— παρασίτων τής τριανταφυλ- λιάς—πού κατορθώνουν νά μεταμφιέζονται σέ ... κλα-

διά έντελῶς όμοια με τὰ τής τριανταφυλλιάς. Κρε- μιοῦνται κατὰ τέτοιον τρό- πον τὸ έν κοντά στό άλλο, ώστε νά έπιτυχάνη πλή- ρως τὸ τέχνασμά των αυτό τής όμαδικής άμύνης.

Γνωστόν ακόμη είναι τὸ φυσικόν χάρισμα τοῦ χαμαι- λέοντος, πού κατορθώνει νά γίνεται άόρατος, παίρνον- τας τὸ χρώμα τοῦ περιβάλ- λοντός του.

Με κόλπο ακόμη κατορ- θώνει και ὁ άγριος λαγῶς νά ξεφεύγη πολλές φορές από τήν καταδίωξι των κυ- νηγῶν.

Ζαρώνει σέ μια φυσική λακκούβα τοῦ έδάφους, κα- τεβάζει τ' αυτιά του, με τὰ όποια σκεπάζει τὰ μάτια του και τὸ κεφάλι του και γίνεται «ένα με τὸ χῶμα», τήν στιγμή πού ὁ κυνηγὸς περνᾷ πλάι του, γιά νά ξε- πεταχτῇ και νά τὸ βάλη στό πόδια, μόλις ὁ διώκτης τοῦ προσπεράση.

Τὸ ίδιο κάνουν τὸ δρύκι και ή πέρδικα. Τὰ περδικό- πουλα μάλιστα έχουν μια καταπληκτική εύχέρεια στό νά καμουφλάρωνται όπου εύρεθούν, παίρνοντας άπί- θανες και άστεϊότατες στά- σεις κατὰ τήν προσπάθειά τους νά κρυφτοῦν.

"Επειτα έχουμε τήν πολική άρκτο. Κατάλευκη όπως εί- ναι, είναι σχεδόν άόρατος μέσα στό λευκὸ περιβάλλον των χιονῶν και των πάγων.

Μά έλα πού τὸ μουσοῦδι της είναι μαῦρο! 'Οσάκις λοιπόν θέλει ν' άμυνθῇ απο- κρυπτομένη ή νά έπιτεθῇ, άόρατος σχεδόν, έναντίον καμμιᾶς φώκης, σηκώνει τὰ μπροστινά της πόδια και μ' αυτά καλύπτει τὸ μαῦρο μοῦτρο της. Δέν είναι κατα- πηκτικό λοιπόν αυτό;

'Αλλά και μεγάλα και ι- σχυρά ζωα, όπως ή τίγρις, ὁ πάνθηρ και ὁ βόας άκό- μη, από τὰ έρπετά, καμου- φλάρονται καταλλήλως, τὰ μὲν πρώτα δύο μέσα στίς φωτοσκιάσεις πού κάνουν τὰ δένδρα, ὁ δὲ βόας μερ- δευόμενος όταν στήνῃ «καρ- τέρι» πάνω στά δένδρα κα- τὰ τρόπον πού φαίνεται ως ένας άθώοτατος κορμός ή ένα κλαδί από τὸ ίδιο δέν-δρο.

Τὰ θαλάσσια ζωα έπίσης μεταμφιέζονται ή καμου- φλάρονται κατὰ τόν ίδιον τρόπον ως και τὰ ζωα τής ξηρᾶς, πρὸς άποφυγήν των κινδύνων. Πλείστα των ψα- ριδῶν λαμβάνουσι τὰ χρώ- ματα τοῦ πυθμένος ή τῶν θαλασσίων φυτῶν τοῦ μέ- ρους όπου ζῶσι και έχουν τήν φωλιά τους.

Αί σηπίαι και οί ὀκτάπο- δες είναι γνωστόν ότι πρὸ των κινδύνων έξαπολύουσι τήν γνωστήν μελάνην και τούς διδεται έτσι καιρός ν' άπομακρυνθοῦν από τόν κίνδυνον. Τὸ ίδιο συμβαίνει και με τὰ πλείστα των αμ- φιβίων και έρπετῶν και των μεγάλων θαλασσίων κητῶν τὰ όποια αναλόγως των ά- ναγκῶν των χρησιμοποιοῦν έπιτυχέστατα τήν μεταμφίε- σίν των.

'Ακόμη δὲ χίλια δυό άλλα παραδείγματα πού θά μπο- ρούσαμε νά παραθέσωμε, μάς δείχνουν ότι τὰ ζωα με- ταμφιέζονται τρόπον τινὰ και καμουφλάρονται περί- φημα.

"Όστε ή έξυπνάδα δέν εί- ναι άποκλειστικόν προτέρη- μα των ... ανθρώπων!

* ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ *

Λίγο πιδ μακριά από τή νήσο Θήρα (Σαντορίνη) ύ- πάρχουν δυό άλλα νησάκια, ή Θηρεσία και τὸ 'Ασπρο- νήσι. Κατὰ τήν γνώμη των γεωλόγων, τὰ τρία αυτά νησάκια άνήκαν κάποτε στή στεφάνη ενός πελώριου κρατήρα ύποθαλασσίου ή- φαιστείου. 'Η στεφάνη αυτή συνεπεία μιας έκρήξεως κατὰ τὸ έτος 233 π. Χ. έ- σπασε και τὰ κομμάτια πού άνυψώθηκαν έσχημάτισαν τήν Θηρεσία τής Θήρας. 'Αργότερα, συνεπεία άλλων έκρήξεων, σχηματίσθηκαν τὰ έξης ήφαιστειογενή νη- σιά: 'Η 'Ιερά ή Παλαιά Καϋμένη (196 π. Χ.), ή Μι- κρά Καϋμένη (1573 μ. Χ.) και ή Νέα Καϋμένη (1707 μ. Χ.).

Τόν 'Ιανουάριον 1866 έση- μειώθη νέα δρᾶσις τοῦ ήφαι- στείου. 'Η θάλασσα, κοντά στήν μεσημβρινή άκτή τής Ν. Καϋμένης ήρχισε νά θερ- μαίνεται μέχρις 60 βαθμῶν, ένῳ από τὸ βυθὸ της άνε- τινάσσοντο βράχοι και μαῦ- ρα θολωμένα νερά.

Τέλος μεταξύ τής 6—7 Φε- βρουαρίου, ύστερα από μια σφοδρή έκρηξι άνεφάνη εις τὸ μέρος εκείνο ένα νησάκι πού πῆρε τὸ όνομα τοῦ Βα- σιλέως Γεωργίου Α'. Μετὰ 6 ήμέρας, κοντά σ' αυτήν τήν άκτήν άνεδύθη νέο νη- σάκι, πού τὸ ὠνόμασαν 'Α- φρόδεσσα. Κατὰ τούς ειδι- κούς, ή έκρηξι αυτή έ- πλούτισε μὲν τὸ Αἰγαίον με δυό νέα μικρά νησάκια, έ- προξένησεν όμως και άρκε- τές καταστροφές. Στή με- γάλη και ὀρμητική έκρηξι τής Θήρας φλόγες, στήλες άσμοῦ, στάχτες και κομμά- τια πυρακτωμένου σιδήρου άνατινάχτηκαν εις ύψος 3 χιλ. μέτρων. 'Ηταν μια φο- βερή στήλη πού γινόταν ὀ- ρατή μέχρι τής Κρήτης, μαύρη τήν ήμέρα και φλο- γερή τήν νύκτα. "Όλα τὰ σπίτια τής Ν. Καϋμένης κα- τεστράφησαν, 1 έμπορικόν

πλοῖον έκάηκε υπό των πυ- ρακτωμένων μύδρων, έφο- νεύθησαν δὲ και μερικοί άνθρωποι. Πρὸ 15ετίας τὸ ήφαιστειον «έξύπνησε» και πάλιν, όπως λέγουν οί Σαντορινιοί, διά νά αύξη- ση τόν αριθμόν των νησί- δων διά μιας άκόμη, τής Δάφνης, άποκλήθεισης οὔ- τω υπό τοῦ δημοσιογράφου Π. Κουκή εκ τοῦ ὀνό- ματος τοῦ πολεμικοῦ μας, τὸ όποιον κατέπλευσεν έ- κεί πρὸς καθυσύχασιν των τρομοκρατηθέντων κατοί- κων.

Κατὰ τηλεγραφήματα εκ Θήρας, τὸ ήφαιστειον έξύ- πνησε και πάλιν, αλλά με διαθέσεις, καθώς φαίνεται, έντελῶς αντιθέτους εκεί- νων, με τὰς όποιās μάς είχε συνηθίσει μέχρι τοῦδε. Συμφώνως πρὸς τὰς πλη- ροφορίας, κατεποντίσθη ή- δη ή νησίς Βασιλεὺς Γεώρ- γιος, ένῳ ή δρᾶσις τοῦ ή- φαιστείου της συνεχίζεται. Νά υποθέση κανείς ότι ὁ 'Εγκέλαδος άπεφάσισε νά μάς πάρη πάλιν ὅ, τι μάς εί- χε προσφέρει από τὰ βάθη τής θαλάσσης;

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΙΦΩΝ;

'Ο σίφων, ένα από τὰ πε- ριεργότερα φυσικά φαινό- μενα, είναι ένας στρόβιλος

αέρος έπάνω από τήν έπι- φάνειαν τής θαλάσσης, πού μετατοπίζεται με μιάν έ- ξαιρετικά σφοδρή περι- στροφική κίνησι, όπως ά- κριβῶς ή σβούρα των παι- διῶν.

Τὸ περιστρεφόμενον αυτό ρεύμα τοῦ αέρος παίρνει σχήμα χωνιοῦ, τοῦ όποιου ή κάτω άκρη, ὁ λαίμῶς, μόλις έγγίζει τήν έπιφά- νεια τής θαλάσσης. Μέσα στό χωνί αυτό δημιουργεί- ται ένα κενὸ αέρος πού, σύμφωνα με τόν γνωστὸ φυ- σικὸ νόμο, πρέπει νά γεμί- ση και γεμίζει με νερό, γί- νεται δηλ. μιὰ άπορρόφησι θαλάσσιου νεροῦ και τότε τὸ αέρινο χωνί άφου γεμί- ση γίνεται ὁρατό.

'Ο σίφων δέν έχει ποτέ διάμετρο μεγαλύτερη από 10 μέτρα. 'Η ταχύτης τής μετατοπίσεως του ποικίλ- λει από 30—50 χιλιόμετρα τήν ὥρα. 'Η καταστρεπτική δύναμις τοῦ σίφωνος έγκει- ται στήν ταχύτητα τής πε- ριστροφικής κινήσεως τής στήλης.

'Ο σίφων είναι άδελφός, σά νά ποῦμε, τοῦ «τυφῶ- νος»—δηλ. τοῦ μεγάλου α- νειμοστρόβιλου—με τήν δια- φορά ότι ένῳ ὁ τυφῶν πα- ρατηρεῖται στήν ξηρά, ὁ σίφων παρατηρεῖται στή θάλασσα.

Οι βιβλιοθήκες

Στή Συρία, στή Νινευί, ξαναβρήκαν τελευταίως έ- να πλήθος μαλταμένων τούβλων, πάνω στά όποια ήσαν χαραγμένα ιερά κεί- μενα.

Οί πλίνθοι αυτοί ήσαν το- ποθετημένοι έπάνω σέ τρα- πεζάκια μέσα σέ μια με- γάλη αίθουσα των άνακτό- ρων τοῦ Κουγιουρτζίκ, φροντίδι τοῦ βασιλέως 'Α- σουρμπασιπάλ. 'Η αίθουσα αυτή ήταν νά ποῦμε ή ανα- κτορική βιβλιοθήκη. Καί οί αρχαιολόγοι παραδέχονται, ότι ὁ βασιλιάς αυτός ήταν ένας διακεκριμένος και πο- λυμαθέστατος άνθρωπος, πού περνούσε, φαίνεται, τόν περισσότερο καιρό του μέ-

σα στή βιβλιοθήκη διαβά- ζοντας.

Δυστυχῶς όμως τὰ περισ- σότερα των «βιβλίων» τοῦ 'Ασουρμπασιπάλ, θρυμματί- σθηκαν σέ μικρά κομμάτια από τούς διαδόχους Κνα- ξάρ τόν 1ον και τόν Ναμ- ποπαλασσάρ, δυό άμαθείς πού δέν ήξεραν τίποτε από τέχνες και γράμματα.

Γιά πρώτη φορά στήν Αί- γυπτον άρχισαν νά γρά- φουν βιβλία έπάνω σέ κυ- λινδρικούς πατύρους και ὁ άξιός εκείνος βασιλεὺς των Αἰγυπτίων 'Όσμάνδίας έ- δρωσε μιὰ βιβλιοθήκη, στήν όποιαν έδωσε τὸ όνομα «'Ι- ατρός των ψυχῶν». Στήν Αἴγυπτο έπίσης ιδρύθη ή φημισμένη βιβλιοθήκη τής 'Αλεξανδρείας, ή όποια ύ- πήρξε ή και διασημότερα ὅλης τής αρχαιότητος. 'Ι- διαίτερως δὲ ὁ βασιλεὺς τής Αἰγύπτου Πτολεμαῖος 3ος ὁ Εὐεργέτης έπλούτισε τήν βιβλιοθήκην τής 'Αλε- ξανδρείας, συγκεντρώνον- τας σ' αυτήν ὅ, τι βιβλίο ύ- πήρχε.

Δυστυχῶς λίγους αἰῶνες άργότερα ή βιβλιοθήκη αυ- τή έκάη από πυρκαϊά κι' έ- τσι έχάθηκαν γιά πάντα τὰ περισσότερα των αρχαίων βιβλίων.

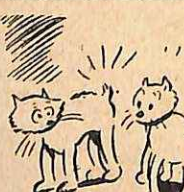
Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Στή Αζούγια τής Σουηδίας βρέθηκε ένα χιλιετές ψωμί τής εποχής των Βίκινγκς, καμωμέ- νο από άπόσταγμα πεύκης και άλεύρι μπιζελιών.

Σ' ένα λεπτό τής ώρας ή Μ. Βρε- τανία μαζί με τίς άποικίες και τίς κτήσεις της παρά- χει 4 τόννους, ή- τοι 3.120 ὀκάδες, άλάτι.

Σ' ένα νησί στό πέ- λαγος τής Ν. Γου- ινέας οί γάτες δέν έχουν ούρά γιατί οί κάτοικοι έντα- φιάζουν τίς ούρές γιά ν' άποκτοῦν μαγικές δυνάμεις.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

'Ο πιδ ακριβοπλη- ρωμένος πίναξ εί- ναι ή «Παναγία με τὸ βρέφος» τοῦ Ραφαήλ, πού έ- πωλήθη τὸ 1928 αντί 175.000 άγ- γλικῶν λιρῶν.

Κατὰ ένα σοφόν, εκείνος πού ζῇ 50 έτη τὰ 17 έτη κοι- μάται, 15 έργαζε- ται, 8 ταξιδεύει, 4 τρώγει, 3 σχεδιά- ζει, 2 ξυρίζεται και 1 διασκεδάζει.

Κατὰ μιάν στατι- στικήν τοῦ αρμο- δίου τμήματος τής Κ.Τ.Ε., ὁ αριθμός των νομάδων πού ζουν στή Σαχάρα άνέρχεται εις οὐυ χιλιάδας.

Ο Αθανάσιος Μπούφος του Κοσμά ανήγγειλε με πολλή συγκίνηση στον γιό του το μεγάλο νέο:

— Άκουσε, Κοσμά...
— Άκούω, πατέρα μου αγαπητέ...

— Λαμπρά, παιδί μου. Αύριο το πρωί, λοιπόν, φεύγεις. Ο θεός σου ο Πίπης που ήρθε προχθές, έχει την καλωσύνη να σε πάρει μαζί του στην Αθήνα. Θα πηγαίνεις στο σχολείο μαζί με τα παιδιά του. Εκεί, στην πιό μεγάλη πολιτεία της πατρίδας μας, θα δής ένα σωρό σπουδαία πράγματα και θα γίνης μεγάλος άνθρωπος. Με έννοείς;

— Όχι, πατέρα μου αγαπητέ.

— Δεν έχει σημασία. Προς το παρόν πήγαινε να έτοιμάσης τα πράγματά σου. Νά τα κάνης ένα μπόγο και να ξαναρθής ύστερα εδώ.

— Κι' αν δεν ξαναρθώ;
— Τι θέλεις να πής μ' αυτό;
— Άστεια κάνω, πατέρα μου αγαπητέ...

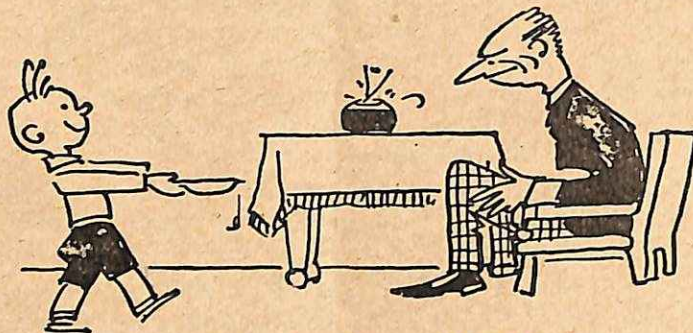
— Σιωπή! Δεν είναι ώρα για άστεια τώρα και, μάλιστα, για τέτοια άστεια. Πήγαινε γρήγορα να κάνης δ.τι σου είπα...

Επήγε ο Κοσμάς και γύρισε έπειτα από λίγο κρατώντας ένα μικροσκοπικότατο μογαλάκι. Τό είδε αυτό το μογαλάκι ο Αθανάσιος Μπούφος και έμεινε κατάπληκτος.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε.
— Ο μπόγος που μου είπες να κάνω, πατέρα μου αγαπητέ.

Ο μπόγος που μου είπες, πατέρα.

Νερό στο πιάτο, απάντησε ο Κοσμάς.

— Έλα Χριστέ και Παναγιά! Κι' είναι όλα τα πράγματά σου αυτού μέσα;

— Όλα, πατέρα μου αγαπητέ...

— Για να δώ.

Άνοιξε το μογαλάκι για να δή ο Αθανάσιος Μπούφος και άμέσως συνέβησαν αξιοπερίεργα πράγματα: πολλών ειδών και ποιοτήτων βώλοι κατακύλισαν, μια σβούρα έπεσε και μία σφεντόνα άπεκαλύφθη!

Εφρύαξε ο δυστυχής Αθανάσιος Μπούφος του Κοσμά.

— Τι είναι αυτά, μωρέ; έφώναξε.

— Ποιά; ρώτησε έντελως άτάραχος ο Κοσμάς.

— Αυτά!

— Δεν τα βλέπεις;

— Σιωπή! Αυτά είναι τα πράγματά σου;

— Αυτά!

— Επιμένεις;

— Όπωςδήποτε...

Η διαφωνία πατρός και υιού ήταν ριζικωτάτη και τη στιγμή εκείνη δεν φαινόταν να υπάρχει άλλος τρόπος διευθετήσεώς της, εκτός του ξυλοφορτώματος του Κοσμά. Ός «άπό μηχανής Θεός», όμως, παρουσιάστηκε την ίδια ώρα ο θεός Πίπης. Έτσι ο Αθανάσιος Μπούφος, προς τιμήν του αδελφού του, άπεφάσισε την άναβολή της χειροτονίας του Κοσμά δι' ευθεώτερον χρόνον.

Η άποστολή του Κοσμά στην Αθήνα ήταν ιδέα του πατέρα του, ο οποίος, κα-

θώς έχουμε πη ήδη, ήταν βαθύτατα πεπεισμένος ότι ο μονογενής του υιός ήταν σπανιωτάτη φυσιογνωμία και, συνεπώς, έπρεπε να πάη στην πρωτεύουσα για να σπουδάση.

Η μητέρα της... μεγαλοφυίας των Μηλεών δεν έφερε καμιά αντίρρηση στο σχέδιο του συζύγου της. Εκείνη, πιστεύουσα διά τον υιόν της τα... αντίθετα των άνωτέρω, έβλεπεν εις την άναχώρησι του Κοσμά μία άνάπαυσι από τις άλεπάλληλες κουραστικές κουταμάρες του.

Όσο για τον θεό Πίπη, αυτός δεν είχε σχηματίσει άκόμη καμιά σαφή ιδέα για τον άνεψιό του. Όταν τον παρεκάλεσε ο αδελφός του να πάρη μαζί του στην Αθήνα τον Κοσμά, δεν ή έβλεπε να του χαλάση το χатиρη.

— Θά 'τον πάρω, είπε.

— Νά μου τον προσέχης σάν παιδί σου, πρόσθεσε ο Αθανάσιος Μπούφος.

— Μείνε ήσυχος.

— Μην κρυώση...

— Δεν θά κρυώση...

— Μην άρρωστήση...

— Ωραία. Τότε θά στον δώσω...

Επί τέλους έφθασεν ή ώρα της άναχωρήσεως. Κι' αυτήν άκριβώς την ώρα δόθηκε στο θεό Πίπη ή εύκαιρία να έκτιμήση κάπως τα πνευματικά χαρίσματα του άνεψιού του.

— Κοσμά, του είπε σε μία

στιγμή, φέρε μου λίγο νερό.

— Άμέσως, είπε πρόθυμα ο Κοσμάς και πήγε να φύγη.

Τόν σταμάτησε, όμως, ο πατέρας του.

— Τό νερό να τό φέρης στο πιάτο, του είπε. Πρέπει να μάθης από τώρα να φέρεσαι ευγενικά στο θεό σου.

— Δεν είναι άνάγκη τώρα, διemarτυρήθη ο θεός.

— Πώς... Πώς... επέμεινε ο Αθανάσιος Μπούφος. Πρέπει να συνηθίσω...

Έβγηκε ο Κοσμάς και γύρισε σε λίγο φέρνοντας ένα... πιάτο γεμάτο νερό!

Τά έχασε ο θεός Πίπης.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε.

— Νερό στο πιάτο, άπήνησε ο Κοσμάς, όπως μου είπε ο πατέρας μου!

— Με κοροϊδεύεις, μωρέ; άγρίεψε ο θεός.

— Ευτυχώς ή παρέμβασις του Αθανασίου Μπούφου έσωσε τα πράγματα.

— Σούκανε άστείο, καύμενε!, είπε στον άδελφό του σκασμένος στα γέλια. "Α, βέβαια! Τά κάνει τέτοια άστεια ο Κοσμάς.

Καθόλου δεν εύχαριστήθηκε μ' αυτό τό «άστείο» ο θεός Πίπης. Άρχισε μάλιστα, χάρις σ' αυτό, να μετανοή γιατί είχε δεχθή τόσον εύκολα να πάρη μαζί του τό παράξενο έκείνο παιδί. Τώρα, όμως, ήταν και άργά. Ο θεός δεν είχε να κάνη τίποτε άλλο από τό να πάρη τις άποσκευές και τον άνεψιό του και να τραθήξη στον σιδηροδρομικό σταθμό...

Η μητέρα της μεγαλοφυίας δεν έφερε καμιά αντίρρηση.

Άκροστιχίς

Τά αρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν Αυτοκράτορα του Βυζαντίου.

1) Μέγας Γάλλος στρατηγός, 2) Βυζαντινός Αυτοκράτωρ της Δυναστείας των Άγγέλων, 3) Μεγάλη νήσος της Μεσογείου Θαλάσσης, 4) Δεν είναι νίκη, 5) Όδηγεί τους ναυτικούς κατά την νύκτα, 6) Είναι πλανήτης, 7) Πρωτόγονον επιθετικών όπλων, 8) Μία των αισθήσεων, 9) Αρχαίος Έλλην άστρονόμος.

Η. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΣ

Κρυπτογραφικών

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Τίτάν.
2 3 8 6 = Γυνή της Βίβλου.
3 4 5 2 3 9 = Αρχαίος ποιητής.
4 7 6 8 9 3 9 = Έχει έλάττωμα.
5 2 7 4 3 9 = Ψύχρατος.
6 5 9 7 8 9 = Ηρώς.
7 4 1 3 2 3 9 = Επάγγελμα.
8 1 7 2 3 9 = Μέρος άθους.
Κ. ΛΑΓΙΟΣ

Αίνιγμα

Αν ένα σύνδεσμο με αισθησι ένώσης μία γνωστή σου νήσο στο Αιγαίο θά φανερώσης.

Μ. Μ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΣ

Τετράγωνον

**** Να άναγνωσθούν
**** όριζοντίως και κα-
**** θέτως λέξεις με
**** την έξής σημασίαν.

1η σειρά: Είδος άθλητισμού. 2α σειρά: Πολύ. 3η σειρά: Διευθύνεται από τους στρατηγούς. 4η σειρά: Άνδρας.

Χ.

Τρίγωνον

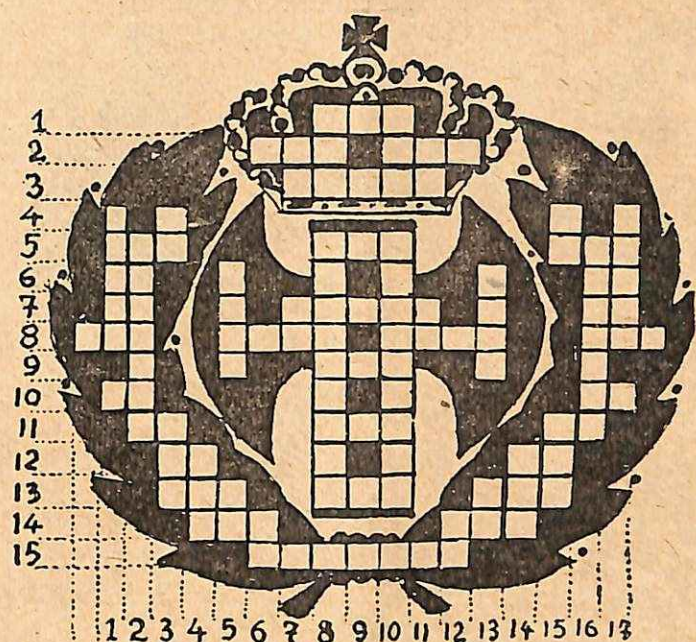
***** = Όρος της Άγ. Γραφής.
***** = Γάλλος συγγραφέας.
***** = Βασιλεύς.
*** = Η ρώγα.
** = Υποθετικόν.
* = Σύμφωνον.

Και καθέτως τά ίδια.

Α. Π. ΓΚΟΦΑΣ

ΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΜΑΣ

Ποικίλη άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης λέξεως, τό δεύτερον της δευτέρας λέξεως, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθεξής άποτελούν Κράτος.

1) Άνδρικόν όνομα, 2) Αρχαίος βασιλεύς των Άθηνών, 3) Ποταμός της Βαλκανικής Χερσονήσου, 4) Στρατηγός του Μεγάλου Αλεξάνδρου, 5) Πρωτεύουσα Βαλκανικού Κράτους, 6) Μέγας Έλλην βασιλεύς της αρχαιότητας, 7) Ποταμός της Εύρώπης με έκβολάς εις τον Εύξεινον Πόντον, 8) Κράτος της Βαλτικής Θαλάσσης.

Ι. Π. ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ

Τί είναι;

«Είδα ένα δένδρο, που είχε δώδεκα κλώνους. Κάθε κλώνος είχε τριάντα φύλλα, από τό ένα μέρος άσπρα και από τό άλλο μαύρα».

Μ. Β. ΧΟΥΛΑΚΗΣ

ΑΙ λύσεις του 46ου φύλλου

Συλλαβοσταυρόλεξο. Όριζοντίως: 1 Λάρισα, 3 ποτάσα, 5 Κάρολος, 7 άρα, 9 δώρα, 10 δίνη, 11 κύμα, 12 κουκιά, 14 τάμα, 16 Μάριος, 18 ρήγανη, 19 σαματάς. Καθέτως: 1 Λαμία, 12 Κούλουρη, 8 ραδίκια, 2 σάκα, 16 Μάνη, 6 ρόδα, 13 ζάρι, 3 πόλος, 17 Όσσα, 9 δώματα, 4 Σαχάρα, 15 μάγερας.

Τρίγωνον: Ίλιός, λαός, Ιός, άς, Σ.

Άκροστιχίς: Ίματιοθήκη (Ίλιον, Μάνη, Άργασόλιον, Τύνις, Ιορδάνης, Όρκος, Θάσος, Ήρα, Κόδρος, Ηρόδοτος).

Κρυπτογραφικόν: Λύσανδρος, άνανδρος, Άνδρος, Σουδάν, Σύρος, σάυρα, λύσσα, σανός, δόρυ, λύρα, δρύς.

Ποικίλη άκροστιχίς: Η-ρακλής, (Ήρα, Άρης, ά-ραχνη, Κέρκυρα, Ήρά-κλειον, Σπάρτη, Άλμυ-ρός).

Αίνιγμα: Σίμων - Κίμων.

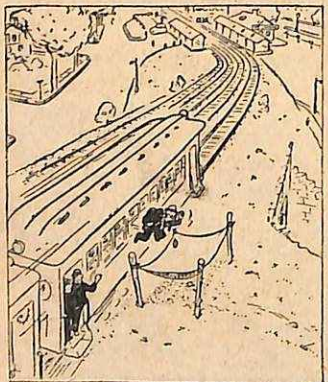
Νοūs τετράγωνος...
—Είναι ένα καλό άλογο.
Μπορεί νά τρέξη δέκα χιλιόμετρα χωρίς νά σταματήσει. Θέλεις νά τó αγοράσεις;
—Δέ μου κάνει. Ξέρεις... κατοικῶ ὀκτώ χιλιόμετρα μακριά ἀπό τó μέρος πού ἐργάζομαι, κι' ἔτσι, ἄν τó αγοράσω, θά εἶμαι ὑποχρεωμένος νά γυρίζω πίσω δυό χιλιόμετρα μέ τά πόδια.

Ἀπάντησις μιὰ φορά!
—Γκαρόν! Μισή ὥρα περμιένω τή χελωνόσουπα...
—Μη σᾶς φαίνεται παράξενο, κύριε. Δέν μπορεῖτε νά ἔχετε ἀπαιτήσεις στή γρηγοράδα μιᾶς χελώνας. Ἄν εἰσαπτε τόσο βιαστικός, ἔπρεπε νά παραγγείλετε ποδαράκια λαγοῦ...

Τὸν καθησύχασε
—Γκαρόν!
—Διατάξτε κύριε!
—Ἀλλάξε τὸ νερό τῆς μπουτίλιας γιατί εἶναι θολό...
—Λάθος ἔχετε κύριε, τὸ νερό εἶναι ἐν τάξει, μόνο πού ἡ μπουτίλια εἶναι λερωμένη.

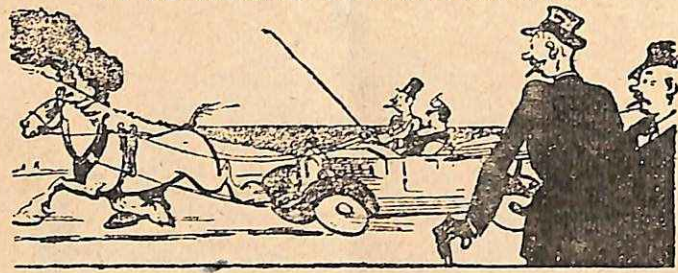
Τὰ καλὰ παιδιά!
—Δώσε μου, μπαμπά, ἕνα δίφραγκο.
—Δέν ντρέπεσαι; Τὰ καλὰ παιδιά δέν ζητοῦν ποτέ δίφραγκα.
—Δώσε μου τότε ἕνα τάλληρο!

ΝΟΥΣ ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΣ!

—Ἐγει βρῆ αὐτὸν τὸν τρόπο νά κατεβαῖ ἀκριβῶς μπροστά σὸ σπίτι του γιὰ νά μὴ γυρνᾷ μέ τά πόδια ἀπ' τὸ σταθμό, ὅπου σταματᾷ τὸ τραῖνο.

ΤΙ ΤΟ ΗΘΕΛΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ;

—“Ὁχι, δέν ἔπαθε βλάβη τὸ αὐτοκίνητο.
—Τότε γιατί τὸ τραβᾷ τὸ ἄλογο;
—Γιατί ὁ ἰδιοκτήτης του βρίσκει ὅτι τὸ ἄλογο στοιχίζει λιγώτερο ἀπ' τὴν βενζίνη!

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΥ ΚΟΙΝΗ

Ὁ Νικολάκης ἦταν πολὺ μύωψ. Δέν ἔβλεπε, πού λένε, τὴ μύτη του, ἀλλὰ τὸ κακὸ ἐμετρίαζετο κάπως μέ τὰ γυαλιά πού εἶχεν ἐγκατεστημένα μονίμως σὰ μάτια του. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ Νικολάκης εἶχε φήμη καλοῦ παιδιοῦ, δεινοῦ πεζοπόρου καὶ ἀγαθοῦ φιλοζώου. Κάποια μέρα πού ὁ ἥρωας μας περπατοῦσε σὸ δάσος, ἀναπνεύοντας μέ χαρὰ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ ἀπολαύοντας — ὅσο τοῦ ἐπέτρεπαν οἱ ἀσθενεῖς του ὀφθαλμοὶ — τὸ λαμπρὸν τοπίον, συνήντησε κάποιον ἄλλον ὁδοιπόρον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε ἕνα φεῖδι σὰ χέρια του καὶ ὅταν ἀντήλαξε χαιρετισμὸν μέ τὸν Νικολάκη, τοῦ προσέθεσε μέ χαρὰ:
—Τὸ βλέπεις αὐτό; Εἶναι φεῖδι.
—Φεῖδι; Καὶ τί θά τὸ κάνης;
—Θά τὸ πᾶω σὸ χωριό, θά τὸ δείξω σὰ παιδιά καὶ ἔπειτα θά τὸ πετάξω στή φωτιά νά καί! Ἐφύραξεν ὁ κ. Νικολάκης.
—Θά τὸ κάψης τὸ φεῖδάκι; Ντροπή σου, ἕνας νταγκλαρᾶς σάν καὶ σένα νά τὰ βάζει μέ ἕνα ἄθω φεῖδάκι.
—Ἀλλά καὶ ὁ ἄλλος ἠρεθίσθη.
—Τί ἄθω φεῖδάκι, βρε βλάκα! Ὁχι! εἶναι!
—Ὁτι καὶ νῦν καὶ βλάκας εἶσαι ἐσύ. Εἶμαι φιλόζωος καὶ ἂν δέν ἀφήσης τὸ ἄθω φεῖδάκι ἐλεύθερο, θά σέ φάη τὸ μαῦρο φεῖδι!
Ὁ ἄνθρωπος τὸ μὴνὼν ζωντανό! Βλακωδέστατε!
—Μωρέ παρά εἶσαι βλάκας! Θέλεις νά ἀφήσω τὸ φεῖδι κι' ὅστερα λές ὅτι θά μὲ φάη μαῦρο φεῖδι! Μά πρὶν μὲ φάη, τὸ τρώγω ἐγώ. Ἡ μάλλον τὸ μὴνὼν ζωντανό! Βλακωδέστατε!
—Ζῶν!
—Ἡλίθιε!
—Κτήνος!
—Γέλοισ!
—Γάϊδαρε!
Πάλι χαμογέλασε ὁ ἄλλος:
—Δέ μου λές πατριώτη, τί κάνεις τώρα;
—Σὲ βρίζω.
—Ὁραῖος φιλόζωος! Ὡστε τὸ ζῶν, γάϊδαρε εἶναι βρισιές;
—Ὁχι, δέν εἶναι! Μοῦ ξεφύγαν.
—Ὡστε δέν εἶμαι ζῶν!
—Ποῦ τέτοια τύχη! Ἐσύ μάτια μου εἶσαι...
—Ἀνθρώπος μήπως;
—Ὁχι, ὄχι.
—Τότε πτηνόν, πετούμενο;
—Πάλιν ἐφύραξεν ὁ Νικολάκης!
—Μὲ κοροϊδεύεις! Θά σέ κάνω νά περπατᾷς σάν βάτραχος.
Καὶ ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ ἔχθρου του, ἀλλὰ ἡ ἀπειλὴ πού ἔξετξουσεν ἐναντίον τοῦ ἄλλου ἔγινε πραγματικότης δι' αὐτόν. Ὁ Νικολάκης ἐδάρη ὡς γάϊδαρος, ἐδόθησε δερρόμενος ὡς χοῖρος εἰς τὴν σφαγὴν καὶ ἐσιώπησεν ὡς βρεγμένη γάτα... Διηλοῦ ἔκανε τὴν πάπια, γιὰ νά μὴ φάη καὶ ἄλλο ξύλο, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀνεχώρει ὡς ἄνθρωπος...

Τὸ πατατράκ εἶχε γιὰ τὸν Νικολάκη ἕνα μεγάλο καλὸ: ἐγλύτωσε τὸ φεῖδάκι. Ἀλλὰ καὶ κακὸ: Τοῦ ἔπασσαν τὰ γυαλιά. Ὡστόσο, μ' ὄλο πού δέν ἔβλεπε, ἐσχώρισε σὲ λίγα μέτρα ἕναν ἄνθρωπο.
—Δέν πιστεύω, ἐσκέφθη, νά εἶναι αὐτὸς ὁ βρωμερὸς πού καίει τὰ φεῖδια καὶ δέρνει τοὺς φιλοζώους.
Καὶ χωρὶς νά χάσῃ καιρὸ πλησίασε καὶ ρώτησε:
—Συγγνώμην κύριε, μήπως ξέρετε ἂν ὑπάρχει σὸ κοντινὸ χωριὸ κατὰστημα ὀπτικόν γιὰ νά αγοράσω γυαλιά;
Οὐδεμίαν ἀπάντησις.
—Δέ θ' ἀπαντήσης, τέλος πάντων; Ντουβάρη εἶσαι;
Καὶ ντουβάρη μὲν δέν ἦτο. Ἦτο ὅμως σκιάχτρο μέ ρούχα ἀνδρικά.
Ἀπηλπίσθη ὁ Νικολάκης: «Μωρέ μάτια μου, ἡ σὲ τούτον μιλᾷς ἡ σὲ κανένα βῶδι, τὸ ἴδιο εἶναι. Μπᾶς καὶ εἶναι κοφάλαος;»
Καὶ ἠρώτησεν ὁ Νικολάκης:
—Βρε μπᾶς καὶ εἶσαι κοφάλαος καὶ δέν ἀκοῦς;
—Δέν ἀπαντᾷ τὸ μουλάρη! Πιθανόν ὅμως νά εἶναι κοφάλαος... Ἡ μάλλον θά εἶναι φίλος τοῦ ἄλλου τοῦ βρωμεροῦ, γιὰτί ἐπὶ τέλους μποροῦσε νά μου δώσῃ μιὰ ἀπάντησι, γιὰ νά μὴ γάνω τὸν καιρὸ μου! Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ Νικολάκης ἠσθάνθη ἄλγος εἰς τὸν πόδα. Ἐπεσε κάτω καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε, ἐνῶ ἡ ὄχια, πού ἐγλύτωσε χάρις σὸ ἴδιό του ξυλοφόρτωμα, ἀπεμακρύνετο προσμεϊδιῶσα...
Κ. Π—ς

Παιδικὸν πνεῦμα

Ὁ Τοτός, βλέποντας μιὰ μαύρη παραμάννα, ἐρωτᾷ μέ ἀπορίαν τὴ μητέρα του:
—Μαμά, ἄσπρο γάλα δίδουν σὰ μωρὰ καὶ οἱ ἄρα-πίνες;

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας:
Δ α σ.—Διατί ἐδάγκασε, Κωστάκη, ὁ Ἀδάμ τὸ μῆλο;
Κ ω σ.—Διότι δέν ὑπῆρχαν τὰ μαχαίρια τότε, κύρ Δάσκαλε!

—Πῶς τὰ θέλεις τὰ αὐγά σου Μαρίκα; ἐρωτᾷ ἡ μητέρα τὴν κόρη της.
—Τὰ θέλω μάτια, ἀπαντᾷ ἡ Μαρίκα.
Ἐπειτα ἐρωτᾷ καὶ τὸν μικρὸ Κωστάκη της, πῶς τὰ θέλει καὶ αὐτός.
Καὶ ἐκεῖνος ἀπαντᾷ ἀφελέστατα:
—Τὰ θέλω φρύδια.

Ἀπορία τοῦ μικροῦ Γιωργάκη:
«Ὁ Χριστὸς λέγει πῶς κάθε ἄνθρωπος εἶναι πληστον μας. Πῶς γίνεται αὐτὸ ἀφοῦ ἄλλος εἶναι ἐδῶ καὶ ἄλλος στήν Ἀμερική;»

Ὁ πατέρας: Εἶσαι σὲ τίποτα πρῶτος σὸ σχολεῖο;
Ὁ γυιός: Πῶς, σὸ θρανίο!

ΕΝΩ ΕΚΕΙΝΟΣ...

Ἡ κυρία: «Α! Τί εὐτυχισμένα πλάσματα τὰ πουλιά πού πετοῦν στοὺς αἰθέρας! Θά ἠθελες καὶ σὺ Πέτρο νά πετάξης σάν πουλὶ σὸν ἀέρα;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ γιὰ μικρὰ παιδιά

Ἡ σημερινὴ μαγικὴ μας εἰκὼν εἶναι, ὅπως λέν, γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά... Γιατί; Γιατί, ἀπλούστατα, εἶναι εὐκολωτάτη στή λύσει της.
Τὸ κοριτσάκι πού φαίνεται ἀριστερά, ἔχασε τὸ ἀρνάκι πού τοῦ τὸ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ἡ μητέρα του γιὰ νά τὸ βοσκήσῃ. Τώρα ψάχνει νά τὸ βρῇ καί, παράδῳς, δέν μπορεῖ...
Ἀφοῦ βρῆτε τὴ λύσι, δείξετε τὴν εἰκὼν σὸ μικρότερό σας ἀδελφάκι καὶ προ-

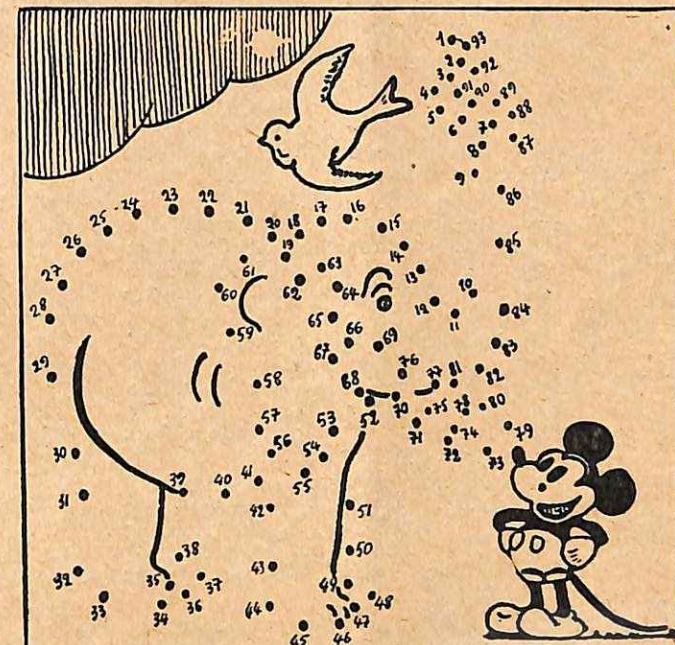
τεῖνατέ του νά βρῇ τὸ ἀρνάκι. Θά τὸ μυήσετε ἔτσι σὰ μυστικὰ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ θά τοῦ δώσετε μιὰ μικρὴ χαρὰ μέ τὴν ἀνακάλυψι, πού εἶναι πιθανόν νά κάνῃ.

ΑΙ λύσεις τοῦ 46ου φύλλου

Ὁ «Κ ο ν ι κ λ ο σ»: Ὁριζοντίως: 1 Μεταξᾶς, 2 ὑπό, 3 ὦν, 4 Κέ, 5 ὄνε, 6 σαράντα. Καθέτως: 1 Μάρκος, 2 ἕνα, 3 Τάν—ἔρ, 5 ἔω—δν, 6 ἀπό, 7 σονάτα.
Μαγικὴ εἰκὼν: Ἡ Μαρία φαίνεται εἰς τὸ κέντρον τῆς εἰκόνος, ἔαν τὴν κυττάξετε μέ βάσι τὴ δεξιὰ της πλευρά.
Τὰ λάθη: Πῶς ἔβλεπαν τὴν ξηρά, ἀφοῦ ἦταν σκοτεινὴ νύχτα; Τὸ ἱστιοφόρον δέν ἔχει λέβητα καὶ λεβητοστάσιον... Τὰ ἐπιδοστικά ἱστιοφόρα δέν ἔχουν τηλεβόλα. Ἡ βροχὴ δέν σταματᾷ πάντοτε τὴν καταιγίδα. Πῶς φάνηκε σὲ λίγο ὁ ἥλιος στή μέση τοῦ οὐρανοῦ, ἀφοῦ ἦταν νύχτα; Πῶς θά κατεβιβάζοντο οἱ βάρκες, ἀφοῦ εἶχαν ἤδη ἀναρπαγῇ; Οὔτε τὰ ρυμουλκὰ ἔχουν τηλεβόλα.
Ναὶ ἡ ὄχι: 1, 3, 4, 5 καί, 2 ὄχι (ἀνήκει εἰς τὸν Κλέντζον).

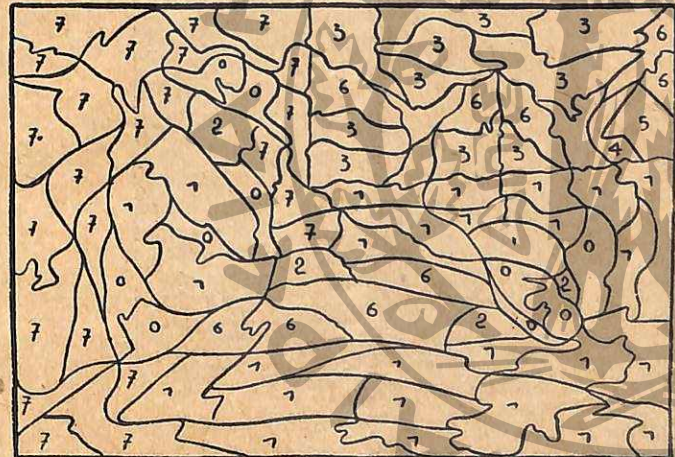
ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Τί λέτε νά κυττᾷ ὁ Μίκυ τόσο ἐκπληκτος; Ἐνῶστε τίς στιγμὲς ἀπὸ 1 ἕως 93, κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν τῶν σειρᾶν καὶ θά εὑρετε τὴν λύσιν. Ἡ ἐνωσις πρέπει νά γίνῃ μέ χοντρή μολυβία, ὅσο εἶναι καὶ οἱ γραμμὲς πού ὑπάρχουν σὸ σχέδιο.
Δέν θά δυσκολευθῇτε ἀσφαλῶς...
Μ. Α. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

«ΣΤΗ ΣΚΙΑ»

Καὶ πάλιν ζωγραφικὴ...
Αὐτὴ τὴ φορά ὁ πίναξ πού θά φτιάξετε θά εἶναι ἐγχρωμος, χωρὶς ὅμως νά καταβάλετε καμμιὰ ἰδιαίτερη προσπάθεια.
Γιὰ νά ἐπιτύχετε, δέν ἔχετε παρά νά χρωματίσετε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος, ὡς ἑξῆς:
Ὁπου ὑπάρχει 0 μέ μαῦρο, ὅπου 1 κίτρινο, ὅπου 2 σοκολατί, ὅπου 3 πράσινο, ὅπου 4 κόκκινο, ὅπου 5 ἄσπρο (θὰ τὸ ἀφήσετε ὅπως εἶναι), ὅπου 6 μπλε καὶ ὅπου 7 πράσινο ἀνοιχτό.
Ὁ πίναξ πού θά παρουσιασθῇ, θά δικαιολογῇ τὸν τίτλο.

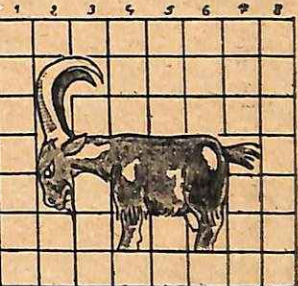

Η «ΚΑΤΣΙΚΑ»

Σταυρόλεξο μέ εἰκὼνα

Ὁριζοντίως:

- Ἐφιλοξένησε τὸν Ὀδυσσεά, μετὰ τὴν δεκαετὴ περιπλάνησίν του εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ἀπέστελεν εἰς τὴν πατρίδα του.
- Μὲ αὐτὰ ἐξηγοράζοντο, εἰς τὸ παρελθόν, οἱ αἰχμάλωτοι.
- Κάτοικος νήσου, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸν παρελθόντα μῆνα ἔγινε μεγάλῃ πανηγυρί (γεν. πληθ.).
- Προτάσσεται τοῦ ὄρκου (δημ.).

- Νῆσος καὶ δηλητήριο — Α. Α.
- Ἐκεῖνα πού δέν μαραιώνονται.

Καθέτως:

- Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος (Νομός) καὶ γυναικεῖον δνομα.
- Ἀνθρώπος (γαλλιστὶ) καὶ μονὰς ἡλεκτρικῆς ἀντιστάσεως.
- Ὁμοία καθ' ὅλα εἰς ἑκτασιν.
- Στρατιωτικὴ μονὰς εἰδικοῦ ὅπλου.
- Χρονικὸν ἐπίρρημα (ἀρχαῖόν) — Νότα τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
- Τελικὸς σύνδεσμος.
- Βλέπω (ἀρχ.) — Κίνησις τοῦ σκακιῦ.
- Εἶδος ἐλαφροῦ ὑποδήματος, τῶν ἀρχαίων κυρίως (πληθ.).

Α. Α. ΧΑΛΑΣ

Ἀπορίες

Γιατί λέμε Περιουσία καὶ ὄχι Περιανόγη;
Γιατί τριακοντούτης καὶ ὄχι τριάμακρος;
Γιατί παραλίαν καὶ ὄχι παραπολύ;
Γιατί Ναπολέον ὄχι Ναποτίγρις;
Γιατί Μῆτρος καὶ ὄχι Μηφᾶς;
Γιατί ἄλογο καὶ ὄχι ἄλο-
-σου;

Η ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ο ΝΕΟΣ ΑΘΛΗΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Υπό της Κεντρικής Διοικήσεως της Έθνικης Οργανώσεως προεκηρύχθη, ως ανεγρόψαμεν, ημερήσιος αγών κλασσικού αθλητισμού, εις τὸν ὅποιον θὰ λάβουν μέρος ὅλαι αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι οἱ τὸσον ἐνδιαφέροντες θὰ κινήσουν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ φιλάθλου κόσμου.

Ἡμερομηνία τελέσεως τῶν ἐν λόγω ἀγῶνων ὠρίσθη ἡ 24η Σεπτεμβρίου.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις διὰ τῆς Διευθύνσεως Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε.Ο.Ν. προεκήρυξε τοὺς δευτέρους κολυμβητικοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, οἱ ὅποιοι θὰ τελεσθῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου. Εἰς τοὺς ἀγῶνας θὰ λάβουν μέρος Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἐξ ὅλων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων.

ΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΟΤΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἤρχισαν εἰς τὸ Φάληρον καὶ ἐσυνεχίσθησαν τὴν Κυριακὴν οἱ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες περιφερειακοὺ κολυμβητικοὺ πρωταθλήματος Νοτίου Ἑλλάδος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἡμέρας — τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς — ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

400 μέτρ. ἐλευθέρα ἀνδρῶν: Προβ. τῶν τῶν Ὀλυμπιακοῦ 5'46''6, Λύκας Ἐθνικοῦ 6', Χάλας Ὀλυμπιακοῦ 6'01''.

100 μ. ὑπὶ τῶν γυναικῶν: Παπαθαίου ΝΑΣ 1'42.

100 μ. ἐλευθέρα ἀνδρῶν: Προβ. τῶν τῶν Ὀλυμπιακοῦ 1'09'', Χάλας Ὀλυμπιακοῦ, Χατζηκυριακάκης Ἐθνικοῦ.

100 μ. ὑπὶ τῶν ἀνδρῶν: Λαγάνης Ἐθνικοῦ 1'25''2, Βασιλειάδης Ὀλυμπιακοῦ 1'29'', Σμπάνιος Ὀλυμπιακοῦ.

ΧΑΛΚΙΣ.— Μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν ἐπίσης κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Χαλκίδος ἐτελέσθησαν καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν πρὸ τοῦ μεγάρου Κότσιακα χῶρον οἱ Α' Κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν.

Πλὴν τῶν κολυμβητικῶν ἀγῶνων ἐτελέσθησαν καὶ θεαματικαὶ καταδύσεις Φαλαγγιτῶν, αἵτινες ἐπροξένησαν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τὸ παρακολούθησαν τοὺς ἀγῶνας πλῆθος, ὡς καὶ εἰς τὰς τοπικὰς Ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι παρακολούθησαν αὐτοὺς.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν λόγω ἀγῶνων ἔχουσιν οὕτω:

Κολύμβησις 100 μέτρ. ἐλευθέρας Α' κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Σωτηράκης Χρ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Χρυσομάλλης Ἀλ. Ι., Ἀν. Τετραρ.

Λίμνης, 3) Παπαστρατῆς Σωτ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 100 μέτρ. προσθίως Β' κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Σατριώτης Ἐμ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Τσεκούρας Ἀν. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Γλυκὸς Περ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 100 μέτρ. ἐλευθέρας Β' κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Γεωργίου Εὐάγ. Ι. Ἀν. Τετραρ. Λίμνης, 2) Ριτσάνης Εὐάγ. Ι. Ἀν. Τετραρ. Λίμνης, 3) Σταυρόπουλος Δημ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 50 μέτρ. ἐλευθέρας κατηγορίας Σκαπανέων: 1) Γεωργιάδης Βασ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Τσαούσης Νικ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Παυλίδης Αἰμῖλ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

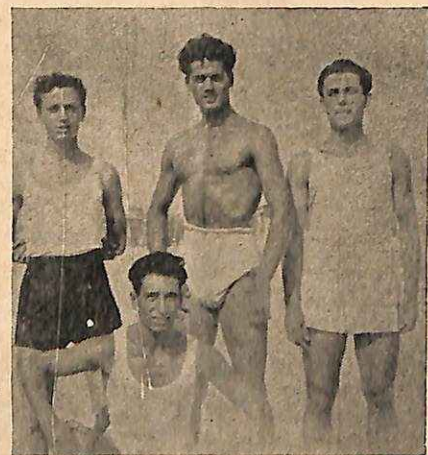
Κολύμβησις 400 μέτρ. ἐλευθέρας Α' κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Σωτηράκης Χρ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Ἀντωνόπουλος Γεώργ. 46ης Φάλαγγος Κύμης, 3) Μουσμύρης Ἀθ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 50 μέτρ. προσθίως Σκαπανέων: 1) Πριόβολος Ἰωάν. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Δοξόπουλος Βασ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Θεοδωρίδης Ἰωάν. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 200 μέτρ. προσθίως Α' κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Καστριώτης Ἐμ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Κουκιάς Χαρ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Πασσάς Δημ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 200 μέτρ. ἐλευθέρας Β' κατηγορίας Φαλαγγιτῶν: 1) Ριτσάνης Εὐάγ. Ι. Ἀνεξαρ. Τετραρ. Λίμνης, 2) Βελέλης 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Κούρναβος 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

Κολύμβησις 100 μέτρ. ὑπὶ τῶν Α' κα-

Οἱ νικηταὶ Φαλαγγίται τῆς ἀθλητικῆς ὁμάδος τοῦ 16ου Ὑποτομέως.

τηγορίας Φαλαγγιτῶν: Καστριώτης Εὐάγ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Ριτσάνης Ἀλκ. Ι. Ἀνεξ. Τετραρ. Λίμνης, 3) Βρανᾶς Νικ. ΙV Ἀνεξ. Τετραρ. Καρύστου.

Κολύμβησις 50 μέτρ. ἐλευθέρας ἀρχαίων: 1) Νικολόπουλος Ι. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 2) Παπασιονόπουλος Χρ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος, 3) Ρεγγούκος Σταμ. 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος.

ΠΡΕΒΕΖΑ.— Ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης ἐπισημότητος οἱ προκηρυχθέντες ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρεβέζης μεγάλοι κολυμβητικοὶ ἀγῶνες, οἵτινες ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τὸσον ἀπὸ ἀπόψεως ὁργανώσεως ὅσον καὶ ἐπιδόσεων. Τοὺς ἀγῶνας παρακολούθησαν ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, τὰ μέλη τῆς Ὑποδιοικήσεως Πρεβέζης ἐν στολῇ καὶ πλήθους κόσμου.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν λόγω ἀγῶνων ἔχουσιν οὕτω:

Δρόμος 100 μέτρ. ἐλευθέρας: 1) Φωτογλου Σ., 2) Φωτογλου Α., 3) Ντίλιος Ι.

Δρόμος 1000 μέτρ. ἐλευθέρας: 1) Κανιώρας Ε., 2) Λαμπρακούλης Ν., 3) Κωστούλας Ε.

Δρόμος 400 μ. ἐλευθέρας: 1) Φωτογλου Σ., 2) Σίσκας Σ., 3) Θεοφιλάς Ν.

Ἐπίσης ἀγῶνες κολυμβητικοὶ ἐτελέσθησαν μετὰ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. Λευκάδος, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουσιν οὕτω:

Α' κατηγορία

Δρόμος 100 μέτρ. ἐλευθέρας: 1) Δοξαράς Ε., 2) Ἀλέσιος Δ., 3) Πολίτης Ν.

Δρόμος 400 μέτρ. ἐλευθέρας: 1) Δοξαράς, 2) Πολίτης.

Δρόμος 200 μέτρ. ὑπὶ τῶν: 1) Μαλακάσης.

Β' κατηγορία

Δρόμος 100 μέτρ. ἐλευθέρας 1) Παπαρήστου, 2) Κομπίτης, 3) Σκλαβενίτης.

Δρόμος 200 μέτρ. ἐλευθέρας: 1) Κομπίτης Ε., 2) Παπαρήστου Χ., 3) Κομπίτης Κ.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων ἀπενεμήθησαν ἐπαθλα καὶ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητάς.

Κεντρικὴ Διοίκησις

ΔΙΑΤΑΓΗ

Γενικῆς λήψεως.

Εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς Διοικήσεων Ἀνωτάτων Σχολῶν, Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων - Θηλέων καὶ τὴν Ὀργάνωσιν Ταγμάτων Ἐργασίας.

Τοὺς ἀπαρτίζοντας αὐτοὺς, ὡς καὶ τὰς ἀντιπροσωπείας Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, βαθμοφόρους, Φαλαγγίτας, Φαλαγγιτίσας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας καὶ Ἐθελοντὰς Ταγμάτων Ἐργασίας, τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὰς ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετειῇ τῆς 4ης Αὐγούστου τελεσθείσας εἰς Ἀθήνας παρελάσεις, ἐπιδείξεις, παραστάσεις καὶ ἑορτὰς τῆς Ε.Ο.Ν., ἐκφράζω τὴν πληρεστάτην μου εὐαρέσκειαν διὰ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισιν, πειθαρχίαν, συμπεριφορὰν καὶ ἀντοχὴν ἣν ἐπεδείξαντο, ἀνταποκριθέντες εἰς τὰς μεγάλας ἀπαιτήσεις, τὰς ὁποίας ἔχω ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Ν. καὶ ἀποδείξαντες ὅτι ἔχουν πλήρη συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς Ὀργανώσεως.

Ὁμοίως ἐκφράζω τὴν πληρεστάτην μου εὐαρέσκειαν εἰς πάντας τοὺς συντελέσαντας διὰ τῆς εὐσυνειδήτου καὶ ἀόκνου ἔργασίας εἰς τὰς σχετικὰς προπαρασκευάς, ὡς καὶ εἰς τὰ Ἐπιτελικά Γραφεῖα, Διευθύνσεις καὶ Ὑπηρεσίας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Ὡρισμέναι ἐλλείψεις Σχηματισμῶν τινῶν θὰ διορθωθῶν δι' ὑποδείξεων τοῦ ὑποφαινομένου πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἡγήτορας τῶν ἐν λόγω Σχηματισμῶν διὰ τοῦ παρ' ἐμοὶ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ
Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Η Α.Β.Υ. Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Τὴν 28ην λήξαντος ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκίπισσα Φρειδερίκη συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλ. Καλλιποπούλου καὶ τῆς Περιφερ. Διοικητρίδος κυρίας Μαντζούφα ἐπεσκέφθη τὰς εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παραθεριζούσας Φαλαγγιτίσας, ἐνθα παρέμεινε καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΟΙΚ. ΘΗΛΕΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν προκηρύσσει διαγωνισμόν, μετὰξὺ τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Διοικήσεως (Ὑποδ)σεων Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Θεσφονικῆς, Ἐθνικοῦ Πολυτεχνείου κ.λ.π.) διὰ τὴν συγγραφὴν διαλέξεως ἐπὶ τῶν κατωθι θεμάτων:

- 1) Τὸ αἰώνιον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.
- 2) Ἡ σημασία καὶ ἡ δύναμις τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας.
- 3) Ἐπίδρασις τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐπὶ τοῦ Παγκοσμίου Πολιτισμοῦ.
- 4) Ὁ Βασιλικὸς θεσμὸς ἐν Ἑλλάδι.
- 5) Ἡ Κλασσικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἑλλάς.
- 6) Ἡ προαγουστικὴ καὶ μεταγουστικὴ Ἑλλάς.
- 7) Ἡ δημιουργικὴ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ.

8) Αἱ Ἐθνικαὶ ἀξίαι καὶ ἡ 4η Αὐγούστου — Ἐθνικὴ καὶ Κοινωνικὴ ἀνασυγκρότησις — Πνευματικὴ ἐξυγίανσις — Προστατευτικὰ κοινωνικὰ μέτρα.

9) Ἡ Ἑλληνὶς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.

10) Ἐξέχουσαι φυσιογνωμίαι Ἑλληνίδων εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας.

11) Αἱ ἡρώιδες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

12) Ἡ βαθυτέρα σημασία τοῦ χοροῦ τοῦ Ζαλόγγου.

13) Ἡ γυναῖκα Ἰέρεια τῆς οἰκογενείας.

14) Ἡ γυναῖκα ὡς Ἐθνικὸς παράγων.

15) Ἡ Ἑλληνὶς εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ διαγωνισθησόμεναι θὰ ἀναπτύξουν ὑποχρεωτικῶς ἐν ἑκ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν.

Ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς ἕκαστον θέμα διαλέξεων θὰ βραβεύωνται τρεῖς, ἧτοι θὰ βραβευθῶν ἅπαντα τὰ θέματα.

Οὐδεμία δύναται νὰ μετάσχη διαγωνισμοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δύναμιν τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Αἱ ἐργασίαι θὰ ἀποστέλλωνται ἀνωνύμως εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν (δόδος Σκουφᾶ 46).

Αἱ διαγωνισθησόμεναι θὰ ἀναγράφουν ἐπὶ τῆς διαλέξεώς των ἐν ρητὸν τῆς ἀρεσκείας των. Τὸ αὐτὸ ρητὸν θ' ἀναγράφουν ἐπίσης ἔξωθεν ἐνὸς φακέλλου ἐντὸς τοῦ ὁποίου θ' ἀναγράφεται τὸ ὄνομα των, ὡς καὶ ἡ Ὑποδιοίκησις εἰς τὴν ἀνήκουν.

Ἀνώτατον ὄριον προθεσμίας ὑποβολῆς ἐργασιῶν ὀρίζεται ἡ 1η Νοεμβρίου τρέχοντος ἔτους. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας αἱ ἐνδιαφερόμεναι δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων θέλει καθιερωθῇ ὑπὸ τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐιδικὴ στήλη εἰς τὸ περιοδικὸν «Νεολαία», ἀπὸ τὸ ὅπολον καὶ θὰ ἀναγγέλλωνται αἱ λαμβανόμεναι ἐργασίαι.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὸ στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς» ἐφέτος λειτουργεῖ διὰ τὰ θήλεα μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπὸ 21 Αὐγούστου ἕως τὰς 10 Σεπτεμβρίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο αἱ βαθμοφόροι, ἀπὸ Λοχίτου μέχρι Ὑποδιοικητοῦ συμπεριλαμβανομένου θὰ ἐκπαιδεύωνται συμφώνως πρὸς τὸ καθορισθὲν πρόγραμμα.

Ἡ ἐκκίνησις ἐγένετο τὴν Δευτέραν 21 πρ. ἀπὸ τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον, ὅπου εἰς τὰς 9.30 κατέφθασαν οἱ ἀξιωματικοί. Ἐγένετο ἡ ἐνταξις καὶ ἐσχημάτισαν ἕνα τάγμα τὸ ὅπολον ἀπετελεῖτο ἀπὸ 3 Λόχους ἐκ 2 ὁμάδων ἕκαστος.

Κατόπιν ἐδόθη ἀναφορά καὶ ὁμιλήσεν ἡ Διοίκησις ἡ ὁποία ἀφοῦ τοὺς ἠύχθη νὰ περάσουν καλὰ κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τοὺς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸν ὅποιον γίνεταί ἡ κατασκήνωσις. «Ὁ πρῶτος χρόνος, εἶπε, ἦτο ἀπλῶς μία ἐξορμησις, ὁ δεύτερος μία ἐνταξις καὶ ὁ τρίτος θὰ εἶναι ἐκπαίδευσις. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὸ στρατόπεδον θὰ λειτουργήσῃ ἐφέτος ὡς Σχολὴ ἐκπαίδευσως Στελεχῶν. Θὰ πάρετε ἐκεῖ μόνον τὰ στοιχεῖα τῆς μελλούσης μορφώσεως καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ παρακολουθῆτε μετὰ μεγάλην προσοχὴν τὰ μαθήματα καὶ νὰ κρατῆτε σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποτελέσουν τὰς βάσεις τοῦ μελλοντικοῦ προγράμματος ἐκπαίδευσως. Εἰς τὴν ἐνταξιν εἰσθε ὅλαι διὰ τὴν ζωὴν τοῦ στρατοπέδου, καὶ ἀν ὀρίζωνται βαθμοφόροι μετὰξὺ σας αὐτὸ γίνεται διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ διοίκησις σας.

Πρέπει νὰ ἐργασθῆτε μετὰ πειθαρχίαν καὶ κυρίως μετὰ αὐτοπειθαρχίαν ἐφ' ὅσον ἐργάζεσθε ὅλαι διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τὴν αὐτὴν Μεγάλαν Ἰδέαν.

Καὶ τώρα σας προτρέπω νὰ ζητωκραυγάσῃτε ὑπὲρ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι φροντίζουν ἀφ' ἐνός μὲν διὰ τὴν τελείαν μόρφωσιν καὶ κατάρτισιν σας εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐκπλή-

ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Συνεχίζονται τακτικώς αί καθ' ἐκάστην δοκιμαστικαί ἐκπομπαί τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἑθνικῆς Ὑργανώσεως τῆς Νεολαίας.

Τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. δύνανται νὰ ἀκούσουν ὅσοι ρυθμίσουν τὸν δέκτην τῶν εἰς τὰ βραχέα κύματα — μήκος κύματος 37 μέτρα — ἢ 8100 χιλιόκυκλοι, τὰς μὲν καθημερινὰς καθ' ἐσπέραν ἀπὸ τῆς 6 μ. μ. μέχρι τῆς 8.30' μ. μ., τὰς δὲ Κυριακὰς καὶ ἑξαίρεσίμους ἑορτὰς ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ. μ. Τὸ πρόγραμμα ἐπιμελεῖται ἰδιαίτερα ὑπηρεσία τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Περιλαμβάνει δὲ πλουσίαν κλασσικὴν καὶ ἐλαφρὰν μουσικὴν, διάφορα ἐμβλήματα καὶ δημῶδη ἄσματα, ἀπαγγελίας Ἑλληνικῶν ποιημάτων, ἱστορικὰς καὶ πολεμικὰς διηγήσεις, περιγραφὰς Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ φυσικῶν καλλόνων, ἐντυπώσεις ἀπὸ ταξίδια ἀνά τὴν Ἑλλάδα, ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν περιοχῶν, διαλέξεις ἱστορικὰς καὶ κοινωνιολογικὰς, πολιτικὰς καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰς ὁμιλίαις, ρεπορτάζ ἀπ' τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν κίνησιν ὧν τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν. κτλ. κτλ.

Παρακολουθοῦντες τὰς ἐκπομπὰς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἑθνικῆς Ὑργανώσεως Νεολαίας ψυχαγωγείσθε, μορφώνεσθε καὶ διαπαιδαγωγείσθε ἔθνικα.

— Ἀγαπᾶτε καὶ διαδίδετε τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. παντοῦ ὅπου κι' ἂν εὐρίσκεσθε.

ρωσιν τοῦ Μεγάλου Σκοποῦ, ἀφ' ἐτέρου δὲ διὰ τὴν ὑγείαν σας μὲ τὴν παραμονὴν σας εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ζήτω ὁ Βασιλεὺς.

Ζήτω ὁ Ἀρχηγός.

Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν.»

Στὰς 10 ἤρχισεν ἡ ἀναχώρησις καὶ ἔπειτα ἀπὸ μίαν θαυμασίαν διαδρομὴν ἡ ὁποία παρεσκεύασε ψυχικῶς τὰς βαθμοφόρους, ἔφθασαν εἰς τὰς 11 εἰς Ζούμπερι.

Ἐκεῖ τὰς ὑπεδέχθη τμήμα ἀρρένων Φαλαγγιτῶν, πού παρέμειναν εἰς τὸ στρατόπεδον διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, καὶ προσέφεραν ἑθελοντικῶς τὰς ὑπηρεσίας τῶν διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ τὴν κατασκήνωσιν τοῦ τμήματος θηλέων.

Ἐπειτα ἀπὸ τὰς ἀπαιτούμενας ἐνεργείας συνεκentrώθησαν καὶ μὲ μεγάλην ἐπιθλητικότητα ἔγινεν ἡ ὑποστολὴ τῆς σημαίας ὑπὸ τῶν ἀρρένων καὶ ἡ ἐπαρσις ὑπὸ τῶν θηλέων, ἐνῶ συγχρόνως ἐψάλλοντο οἱ ὕμνοι.

Ἀνεγνώσθη ἡ ἐξῆς ἡμερησία Διαταγὴ τῆς Στρατοπεδάρχου:

«Ἡ σημερινὴ μέρα εἶναι μιά μέρα ἐκπλήξεως, εἶναι μέρα καινούργιας ζωῆς, ζωῆς πού θὰ θᾷς χάριν κοντὰ στή φουντωτὴ καὶ καταπράσινη φύσιν τὴν χαρὰ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ πύκου, τὴν χαρὰ τῆς ἀγάπης μεταξύ σας καὶ πρὸς τ' ἀνώτερα Ἑθνικὰ ἰδιαιτὰ πού μᾶς ἀναγέννησε,

μᾶς ξύπνησε καὶ καθημερινῶς τονώνει ἡ ἀνατολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἡ μέρα αὕτὴ θὰ μείνῃ ἱστορικὴ ὡς πρώτη μέρα ἐνάρξεως τῶν θηλέων στὸ στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς», ζωντανὴ καὶ ἀνεξίτηλος μέσα στὴν ψυχὴ κάθε μιάς μας. Φῶτειν ἴσάν τὸν ἥλιο καὶ χαρούμενη ἴσάν τὸ γέλιο μᾶς γεμίζει ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν μᾶς νίκα καὶ μεγάλη τιμὴ πρῶτες ἐμεῖς ν' ἀνάψουμε τὴς δάδες τῆς καινούργιας ἐξελίξεως πρὸς τὰς ἑθνικὰς κατευθύνσεις τὰς ὁποίας ἀφειδῶλα καὶ ἀπλητα μᾶς δίδει ἡ μεγάλη μας μητέρα πού λέγεται Ἑθνικὴ Ὑργάνωσις Νεολαίας.

Ὅλες μαζί ἴσάν μιά ψυχὴ, μιά δύναμις, μιά ἐπιθυμία πρέπει νὰ θελήσωμε νὰ ἐργαστοῦμε μὲ συνείδησιν τοῦ ἀνωτέρου σκοποῦ πού μᾶς ἀποστέλλει στὸν ἱερὸν τοῦτον ἐθνικὸν χώρον. Καὶ ὅταν κάθε μιά ἀπὸ σᾶς καταλάβῃ καὶ πιστέψῃ τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἀποστολῆς τῆς, τότε μόνον τῆς γαυρὶς ὑποδείξεις καὶ παραινέσεις θὰ θελήσῃ νὰ εἶναι ἐργατικὴ, πρόθυμος, ἀφωσιωμένη εἰς τὸ καθήκον, ἀλτρουστὰς εἰς τοὺς κόπους καὶ πειθαρχημένη εἰς τὰς ἐπιθυμίας.

Ὅχι δ.τι θέλομεν, ἀλλὰ δ.τι πρέπει, ὅχι δ.τι μᾶς ἀρέσει, ἀλλὰ δ.τι τὸ κοινὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ. Ὁ ἀναπτύξωμε τὴν ἀλληλεγγύην, θ' ἀποβάλωμε τὸ ἄτομον ἐγὼ καὶ θὰ ἐνστερνισθῶμε τὸ ἄτομον σύνολον, τὸ ἄτομον τῆς Ε. Ο. Ν. Αἱ ἐπιθυμίες μας, αἱ ἐπιτυχίες μας καὶ εὐχαριστήσεις μας πρέπει νὰ ἔχουν κοινὸν σκοπὸν τὴν καλλιτέρευσιν τοῦ συνόλου. Καὶ ὅταν τὸ σύνολον αὐτὸ τὸ μικρὸ—εἰς αἱ 250 Φαλαγγίτισσες Ἑλληνίδες—πιστέψῃ ὅτι ἐργάζεσθε, εὐχαριστεῖσθε ὅχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑθνικὴν Ὀσφάνωσιν, διὰ τὴν μητέρα μας μὲ τὴν μεγάλην ψυχὴ, τὴν Ἑλλάδα. Τότε ἡ χαρὰ σας θὰ εἶναι μεγάλη, ὅπως λέει καὶ ὁ Ἑθνικός μας Ποιητὴς Σολωμός: «Κλείσε στὴν ψυχὴ σου τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ αἰσθανθῇς μέσα σου νὰ λαχταρίζῃς κάθε εἶδους μεγαλεῖον».

Ἔτσι ἦταν πάντα ὁ Ἕλληνας νεῦατος ἐνθουσιασμὸς καὶ αὐταπάρνησις γιὰ τὴν πατρίδα. Ἔτσι πολεμοῦσαν αἱ Σουλιώτισσες. Ἐδίωξαν ἀπὸ μέσα τῶν τῶν ἄτομον καὶ πῆραν τὴν Πατρίδα. Γι' αὐτὴν σκοτώθηκαν, γι' αὐτὴν πολέμησαν. Ἔτσι κι' ἐμεῖς τώρα μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς Φαλαγγίτισσας καὶ διὰ τῆς βαθμοφόρου, στὴν ψυχὴ καὶ στὴν συνείδησιν τῆς εὐθύνης καὶ ἀποστολῆς μας θὰ δουλέψωμε μὲ θεληματικότητα καὶ πρόθυμα. Θὰ θελήσωμε νὰ γίνωμε πρότυπα καὶ στελέχη ἄξια τοῦ βαθμοῦ μας.

Ἐυχολὸν μας ἡ πρόδοσις. Ἡ ἀφοσίωσίς μας ποδὸς τὸν Βασιλέα, τὸν Διάδογον, τὸν Ἑθνικὸν μας Κυβερνήτην Ἰω. Μεταξᾶν καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ τυφλὴ ἀγάπὴ πρὸς τὴν Ὑργάνωσιν.

Ζήτω ὁ Βασιλεὺς.

Ζήτω ὁ Διάδοχος.

Ζήτω ὁ Ἑθνικός μας Κυβερνήτης.

Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν.»

Κατόπιν ἐτακτοποιήθησαν μὲ αὐθόρμητον πειθαρχίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔλειπε καὶ ὁ ὠραῖος τόνος τῆς χαρὰς καὶ τῆς εὐθυμίας.

Ἀπὸ τὴν Τρίτην ἤρχισε τὸ κανονικὸν πρόγραμμα τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἐξῆς: Σωματικὴ ἀγωγή, παιδιὰ, Ἀεράμυνα, σηματοδότης, πολιτικὴ διαφώτισις, ἡθικὴ ἀγωγή, ὑγιεινὴ, κολύμβησις, ναυαγιστικά, οἰκοκυρικά, χειροτεχνία, ψυχαναγωγία.

Τ' ἀνωτέρω μαθήματα διδάσκονται ὑπὸ συνεργατῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως, σκοποῦσα τὴν θεωρητικὴν μόρφωσιν τῶν στελεχῶν τῆς Ἑθνικῆς Ὑργάνωσεως Νεολαίας, ἤρχισε τὴν ἐκδοσὴν τοῦ προσφάτου ἔργου τοῦ Διοικητοῦ κ. Κ. Μ. Καραμάνου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τί θὰ κάνουμε».

Τὸ ποῖτον τμήμα τοῦ ἔργου ἀπεστάλη ἤδη εἰς δεκάδας ἀντιτίπων ποδὸς ἀπᾶσας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ἑθνικῆς Ὑργάνωσεως Νεολαίας, προκειμένου ν' ἀποτελέσῃ τὴν βάση τῆς πολιτικοθεωρητικῆς ἐκπαίδευσως τῶν βαθμοφόρων τῆς Ὑργάνωσεως.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΑΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ὠμίλησεν εἰς ὁγκώδη συγκέντρωσιν ἐργατῶν διαφόρων ἐργοστασίων, οἵτινες ἀποτελοῦν ἰδιαίτερον Σχηματισμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ θέμα: «Ἡ σημασία τοῦ ἀγῶνος μας καὶ ἡ θέσις τῶν ἐργαζομένων νέων εἰς αὐτόν».

Κατὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι ἔψαλον τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ»

Ἐν μέσῳ πλήθους προσκεκλημένων ἐδόθη εἰς Πειραιᾶ ἡ καλλιτεχνικὴ εορτὴ τῆς φάλαγγος «Ὁ Προμηθεύς», στεφθεῖσα ὑπὸ ὅλων ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

Εἰς τὴν ὠραιότατην εορτὴν παρευρέθη ὁ Ἀρχηγός τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικός Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, γυνόμενος ἐνθουσιωδέστατα δεκτὸς ὑπὸ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους.

Τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως προσεφώνησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος, ὅστις καὶ ὠμίλησε δι' ὀλίγων διὰ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀκολουθῶς εἰς Φαλαγγίτης ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας ὧν τῶν συναδέλφων τοῦ διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τοὺς ἔκαμεν ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως νὰ παραστῇ εἰς τὴν εορτὴν τῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῆς χορωδίας καὶ ὀρχήστρας διάφοροι μουσικαὶ συνθέσεις καὶ ἀκολούθως ὁ Ἀρχηγὸς ἐπεσκέψθη τὴν ἐκθεσὶν μηχανικῆς τέχνης, ἔργα τῶν ἰδίων Φαλαγγιτῶν, ἐκφράσας τὴν ἄκραν τοῦ εὐαρέσκαιον διὰ τὰ ὠραϊότατα ἐκθέματα.

Εἰς τὴν εορτὴν ἦτις ἔληξε περὶ τὴν 9ην νυκτερινὴν παρευρέθησαν ἐπίσης ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτεύουσας, ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πειραιῶς, ἅπαναι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλήθος γονέων.

Χθὲς τὸ ἀπόγευμα τὸ Κουκλοθέατρον τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτεύουσας ἔδωκε παράστασιν πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν Σκαπανέων τοῦ 7ου Ὑποτομέως Ἀθηνῶν. Αἱ παραστάσεις αὗται θὰ ἐπαναληφθοῦν σήμερον καὶ αὔριον διὰ τοὺς Σκαπανεῖς τῶν Ὑποτομέων βου καὶ 13ου. Αἱ παραστάσεις θὰ συνεχισθῶσι καὶ διὰ τοὺς Ὑποτομείς τῶν ἄλλων Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερείας Πρωτεύουσας ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς μηνός.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τεσσαράκοντα Φαλαγγίται καὶ Βαθμοφόροι τῆς Φάλαγγος Ο.Λ.Π. ἐξέδραμον εἰς Μύκονον ὅπου ἐγένοντο ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κατοίκων.

Οἱ Φαλαγγίται ἐκδρομεῖς παρέμειναν εἰς Μύκονον ὁλόκληρον τὴν Κυριακὴν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν πρωτὴν τῆς Δευτέρας.

Ἐξέδραμεν ἐπίσης εἰς Μπογιᾶτι, ὅπου διημέρευσεν ὁ 4ος Ὑποτομεύς.

Λόχος Σκαπανέων τοῦ Α' Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς ἐξέδραμεν εἰς Καβούρι.

ΔΩΡΕΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὁ κ. Νικόλαος Βράϊλας, ὁμογενὴς ἐγκατεστημένος εἰς Κάιρον, ἐδῶρκε πρὸς τὴν Τετραρχίαν Καρύστου πενήκοντα στολὰς Φαλαγγιτῶν.

Ἐπίσης ὁ κ. Κωνσταντῖνος Πεζᾶς, ἐκ Καρύστου τῆς Εὐβοίας, ἐδῶλκεν ὅτι θὰ παρέχῃ πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. Καρύστου δραχ. 280 κατὰ μῆνα διὰ τὴν ἀγορὰν ἐκάστοτε μιάς στολῆς Φαλαγγίτου, ἡ ὁποία θὰ προσφέρεται εἰς τὸν ἐπιμελέστερον ἄπορον Φαλαγγίτην τῆς Ε. Ο. Ν. Καρύστου Εὐβοίας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγ. Ὄρους κ. Σωκράτης προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν. Χαλκιδικῆς δραχμὰς 25.000.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὄρους θερμώτατος θιασώτης τῆς Ε. Ο. Ν., πλειστάκις ἀπέδειξε δι' ἔργων καὶ διὰ λόγων τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ ὑπὲρ τῆς Νεολαίας.

Ἡ κ. Ὀλγα Ν. Ροζάκη προσέφερεν εἰς τὴν Ὑποδιοικήσιν Θηλέων Γυθείου δραχ. 200.

Ἐπίσης ὁ τηλεγραφητὴς κ. Χ. Οἰκονομάκος ἐδῶρκεν εἰς τὴν Τετραρχίαν Θηλέων Νεαπόλεως Βοιῶν γραφικὴν ὕλην δραχ. 500.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Κατὰ τὴν μετάβασιν εἰς Νάουσαν τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Θεσσαλονίκης πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Τμημάτων, ἐγένετο σύσκεψις εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ἑργοστασίων Λαυραῶ—Κύρτση καὶ Σία, Ζαχαροπούλου, Κεραμοποιεῖου Πετρίδη, Γρηγορίου Τσίτη, Κοκκίνου, Λαυραῶ καὶ Σία, Μπίλη καὶ Τσίτση καὶ Σχοινοποιεῖου Ναούσης.

Κατὰ τὴν ἐπισκεψιν οἱ κ.κ. ἐκπρόσωποι τῶν Ἑργοστασίων ἀνέφερον εἰς τὸν Περιφ. Διοικητὴν ὅτι κατόπιν κοινῆς ἐπιθυμίας ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν ἀπεφασίσθη ὅπως οἱ ἐργάται Ναούσης ἐργασθῶν μίαν ἡμέραν ἀργίας τὸ προῖον δὲ τῆς ἐργασίας τῶν νὰ διατεθῇ διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

Ἡ χειρονομία αὕτη τῶν ἐργατῶν οἱ ὁποῖοι σημειωτέον ἀνέχονται εἰς ἄνω τῶν 6.000 καταδεικνύει σαφῶς τὴν βαθυτάτην ἀπήχησιν τὴν ὁποίαν εἶδον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐργαζομένων καὶ ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ αἱ ἀρχαὶ αἱ ὁποῖαι ἐπνευσαν εἰς τὸν τόπον μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

ΣΠΑΡΤΗ.— Ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν ὑπῆρξε λίαν ἱκανοποιητικὴ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἀπαντες οἱ Σχηματισμοὶ παρουσίασαν ἐξαιρετικὴν κίνησιν.

Τακτικαὶ συγκεντρώσεις ἐγένοντο εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς ἐν αἷς ἔλαβον χώραν τὸ μὲν ἐκπαιδευτικαὶ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως, τὸ δὲ διάφοροι ὁμιλίας ἐπὶ διαφόρων θεμάτων καὶ συμφώνως τῷ προγράμματι τῆς Διοικήσεως. Κατ' αὐτὴν δὲ ἐπίσης τὴν ἐβδομάδα Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἐγένοντο ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν συζητήσεων ὑπὲρ τῆς Ὑργάνωσός μας δράσαντες κυριολεκτικῶς εἰς πράξεις ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας. Ἐπίσης διάφοροι ἐκδρομαὶ ἐγένοντο διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν ὑπὸ διαφόρων Σχηματισμῶν τῆς Ὑπαιθρου.

Καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ νομοῦ μας ἐξακολουθοῦν αἱ συγκεντρώσεις, ἰδίᾳ δὲ εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ὑπαιθρου. Ἐξαιρετικὴ ὡσαύτως κίνησις ὁμιλιῶν, ἐκδρομῶν, εορτῶν κτλ. παρατηρεῖται εἰς τοὺς τόπους παραθερισμοῦ, ἐνθα διάφοροι Φαλαγγίτισσαι προσκεκολλημέναι παρὰ τῆς Δ. Α. Σ. ἢ ἐκ τῆς Διοικήσεως Θηλέων Σπάρτης, ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν καὶ ἐργάζονται μετ' ἀξιεπαίνου δραστηριότητος.

Οὕτω εἰς τὸ χωρίον Ταϊτζίνα εἰς συγκέντρωσιν ἀπαντῶν τῶν μελῶν καὶ πλήθους παραθεριστῶν ὠμίλησεν ὁ δικηγόρος κ. Μητσάκης Χρόνης μὲ θέμα: «Ἡ καλλιέργεια τῆς ἑλῆας».

Εἰς ἐτέραν συγκέντρωσιν ὠμίλησεν ἡ ἀρχηγὸς τοῦ Σχηματισμοῦ μὲ θέμα: «Κοινοβουλευτισμὸς καὶ κοινοματισμός».

Ὁ αὐτὸς Σχηματισμὸς ὠργάνωσεν ὠραίαν ἐκδρομὴν στεφθεῖσαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

ΓΥΘΕΙΟΝ.— Ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τοῦ Γυθείου Ἀρρένων καὶ Θηλέων ὑπῆρξε κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀρκούντως ἱκανοποιητικὴ. Τακτικαὶ συγκεντρώσεις ἐγένοντο ἐν αἷς ἐγένοντο ὁμιλίας ἐπὶ διαφόρων θεμάτων συμφώνως τῷ προγράμματι τῆς Διοικήσεως. Ἀπὸ τὰς παραμονὰς τῆς 4ης Αὐγούστου κατηρτίσθησαν

χορωδία και ὀρχήστρα ἐκ Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν τοῦ Γυθείου, αἵτινες δίδουν συναυλίας διὰ τὴν ψυχὰν τῶν μελῶν. Οὕτω τέσσαρας ἡμέρας πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἔδωσαν συναυλίαν ἣτις ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς Ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τὸν λαμπρότερον ἑορτασμόν. Διὰ τὴν πρᾶξιν τῶν ταύτην ἐδέχθησαν τὰ συγχρητῆρια τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ κατοίκων τῆς πόλεως τῶν.

Ἐπίσης εἰς Γύθειον συνεχίζονται τὰ μαθήματα τοῦ Οὐλαμοῦ Νοσοκόμων καὶ Ἀνιχνευτῶν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ προθυμίας. Κατ' αὐτὰς μεγάλη κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν κολύμβησιν προκειμένου συντόμως νὰ τελεσθοῦν κολυμβητικοὶ ἀγῶνες.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ Γυθείου διδάσκονται καθ' ἑκάστην μαθήματα χειροτεχνίας.

Ὁλόκληρος ὁ Σχηματισμὸς ὠργάνωσεν ἐκδρομὴν θαλάσσιαν εἰς Τρίνησα καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀγιαννάκη διὰ βενζινοπλοίου παραχωρηθέντος δωρεάν ὑπὸ τοῦ κ. Β. Ροζάκη.

Εἰς ὀργανωθεῖσαν ἑορτὴν ἐκκληρώθη ἔν ἐργόχειρον δωρηθὲν ὑπὸ τῆς Διευθυντρίας τοῦ Γραφείου Τύπου Ἐλ. Τσόμπου, αἱ δὲ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ ἀσθενούντος ἀτόπου.

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Λακωνίας ἀπένευμεν ἔπαινον εἰς τὴν ἐνωμοτάρχην τοῦ Σχηματισμοῦ Σπάρτης Φαρμάκη Πόταν διότι, ἐκτελοῦσα προσωρινῶς καθήκοντα ἀρχηγοῦ Σχηματισμοῦ Ζουπαίνης καὶ ἀσθενήσασα βαρέως, δὲν ἐδίστασε παρὰ τὰς συστάσεις τῶν ἱατρῶν νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης τῆς ἵνα παραστῇ εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ τῆς, σκοπὸν ἔχουσιν τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἑορτῆς τῆς 4ης Αὐγούστου, τοῦ ἐξαιρετικοῦ τῆς τούτου ζήλου συντελέσαντος εἰς τὴν ἐπιδείνωσιν τῆς ἀσθενείας τῆς, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ κινδυνεύσῃ σοβαρῶς ἡ ζωὴ τῆς.

ΒΡΕΣΘΕΝΑ.— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα εἰς τὸ δάσος ἀπέχον περὶ τὰς τρεῖς ὥρας ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου, ἐνετοπίσθη καὶ κατεσβέσθη ὑπὸ τῶν προσδραμόντων Φαλαγγιτῶν τοῦ Σχηματισμοῦ τούτου ὡς καὶ πάντων τῶν κατοίκων. Οἱ Φαλαγγίται τοῦ Σχηματισμοῦ εἰργάσθησαν ἀόκνως διὰ τὴν ἐντόπισιν καὶ κατάσβεσιν τοῦ πυρός, ἣτις ἐπετεύχθη μετὰ πεντάωρον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεώς του. Διὰ τὴν πρᾶξιν τῶν ταύτην ἐδέχθησαν τὰ συγχρητῆρια πάντων τῶν κατοίκων, τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Δασαρχείου Σπάρτης.

ΑΝΑΒΡΥΤΗ.— Πρὸ ἡμερῶν μεγάλη πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα εἰς δάσος ἀπέχον περὶ τὰς τρεῖς ὥρας ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου, ἐνετοπίσθη καὶ κατεσβέσθη ὑπὸ τῶν προσδραμόντων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν τοῦ Σχηματισμοῦ Ἀναβρυτῆς καὶ Φαλαγγιτῶν τοῦ χωρίου Καλυθίων—Σοχᾶς. Οἱ Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὑποδιοικητὴν Λακεδαίμονος κ. Γεώργιον Τράγκαν εἰργάσθησαν ἐντονώτατα μὴ ἀποχωρήσαντες οὐδὲ τὴν νύκτα μετὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς φρουρῶντες τὴν πυρκαϊοῦ περιφέρειαν μετὰ ἀληθοῦς καὶ ἀμμήτου καρτερικότητος. Διὰ τὴν πρᾶξιν τῶν ταύτην ἡ Διοίκησις ἐδέχθη τὰ συγχρητῆρια τοῦ Δασαρχείου Σπάρτης, τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Ἀναβρυτῆς, Ἀστυνομικοῦ Σταθμάρχου Ἀναβρυτῆς ὡς καὶ εὐαρέσκαιαν τοῦ Νομάρχου Λακωνίας.

ΛΑΚΚΩΜΑΤΑ (Ταύγету).— Μετὰ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμόν ἐωρτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς ἐθνοσωτηρίου 4ης Αὐγούστου χάρις εἰς τὴν συμμετοχὴν τῆς Ε.Ο.Ν., μέλη τῆς ὁποίας παρεβέβησαν εἰς τὸ δάσος τῶν Λακκωμάτων. Οἱ Φαλαγγίται, ἀνήκοντες εἰς διαφόρους Σχηματισμούς, παρήλασαν πρὸ τῶν παραθεριστῶν συντεταγμένοι ἄδοντες ἐθνικὰ τραγούδια καὶ τοὺς ὕμνους. Τὸ ἑσπέρας ἐγένετο λαμπαδηφορία καὶ ἐπηκολούθησε ἐλληνικώτατο γλέντι.

ΚΑΡΒΕΛΑ.— Οἱ Φαλαγγίται τοῦ Σχηματισμοῦ τούτου πρὸ ἡμερῶν, διὰ προσωπικῆς τῶν ἐργασίας μετέφερον κεράμους διὰ τὴν ἐπισκευὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ χωρίου τῶν. Διὰ τὴν πρᾶξιν τῶν ταύτην ἐδέχθησαν τὰ συγχρητῆρια πάντων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου ὡς καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητός τῶν. Ἐπίσης πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ τούτου θεατρικὴ παράστασις μετὰ ἔργον πατριωτικόν, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν διὰ στολὰς τῶν μελῶν τῶν ἀπορωτέων τοῦ Σχηματισμοῦ.

ΧΑΝΙΑ.— Ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ τελετὴ τῆς ἐντάξεως τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ἐπισήμων ἐπηκολούθησε προσφώνησις τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Προσκόπους, εἰτα ἀνεγνώσθη Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Τοπικοῦ Ἐφόρου μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐξήλθεν ἡ σημαία τοῦ Σ.Ε.Π., διήλθε πρὸ τῶν παρατεταγμένων Τμημάτων, ἀπεδόθησαν αἱ κεκανονισμέναι τιμαὶ καὶ ὑπεστάλη ἐντός τοῦ κτιρίου.

Ἀκολούθως ὁ Τετράρχης τῆς Ε.Ο.Ν. Χανίων ἀνέγνωσε τὴν Ἡμερησίαν Διαταγὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν., μετ' ὃ ἐγένετο ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας τῆς Ε.Ο.Ν. καθ' ὃν χρόνον ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἀνέκρουε τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον καὶ τὸν Ὑμνον τῆς Νεολαίας.

Ἐν συνεχείᾳ τὰ Τμήματα παρήλασαν πρὸ τῶν ἐπισήμων καὶ ὑπεγράφησαν πρωτόκολλα παραλαβῆς καὶ παραδόσεως.

Μετὰ ταῦτα ὁ Τοπικὸς Ἐφορος κ. Κλάδος παρουσίασε τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς τοῦ Σ.Ε.Π. εἰς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν τῆς Ε.Ο.Ν., ὅστις ἀφοῦ διὰ χειρὰς εἰς ἐχαιρέτησε πάντας καὶ τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν μέχρι τοῦδε δρᾶσιν τῶν, τοὺς ἐκάλεσε νὰ συνεχίσουν προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας τῶν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐγένετο τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ τελετὴ τῆς ἐντάξεως τῶν Ἑλλήνων προσκόπων Ἡρακλείου.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ κ. Νομάρχης, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν προσκόπων. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπισημότητος ἐγένετο καὶ ἡ ἐνταξίς τῶν προσκόπων Λασηθίου.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Θηλέων Ρεθύμνης, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου τῆς, ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Γερακάρη, Νέριωνα καὶ Ἀμαρίου.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία ὠμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸν συγκεντρωθέν πληθὸς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΣΥΡΟΣ.— Στοργικώτατον ἀποδεικνύεται πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν Νεολαίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐστήριξεν ὅλας τῆς τὰς ἐλπίδας διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς νέας Ἑλλάδος.

Ὁ νεοαφίχθεις Νομάρχης Κυκλάδων κ. Βραχνός, ὡς Γενικὸς Ἐπίτοπος τῆς Ε.Ο.Ν. Κυκλάδων, ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὴν κ. Περιφ. Διοικητρίαν Κυκλάδων μετὰ τῶν ἐπιτελῶν τῆς καὶ τῶν λοιπῶν βαθμοφόρων, ζητήσας πληροφορίας διὰ τὸν Σχηματισμὸν Θηλέων Σύρου.

Ὁ κ. Νομάρχης ὑπεσχέθη νὰ τακτοποιήσῃ μερικὰ ἐκκρεμῇ ζητήματα τῆς περιφέρειας μας.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἔγινε συγκέντρωσις τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀξιωματικὸς κ. Κουβάς ὠμίλησε μετὰ θέμα: «Ὁὐσία χημικῶν πολέμου». Ἐπίσης ἡ Ὑποδιοικητρία τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνέπτυξε μετὰ πατριωτικὰ λόγια τὸ θέμα: «Ἡ 4η Αὐγούστου». Εἰς τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου μετὰ αὐθόρ-

μητον ἐνθουσιασμόν ἐνεφανίσθη ἐν σώματι ἡ Ε.Ο.Ν. καὶ παρηκολούθησεν ὅλην τὴν τελετὴν τῆς δοξολογίας. Τὸ ἀπόγευμα ἐχορεύθησαν ὑπὸ Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν ἐλληνικοὶ χοροὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ «Παλαδίου» καὶ τὸ βράδυ ἔγινεν ὑπὸ τῶν ἰδίων λαμπαδηφορία. Μετὰ ἐπιτυχίαν ἐπίσης διωργανώθη ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκδρομὴ εἰς Νεστόριον κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος πολλὰ ἐπιτίμα μέλη καὶ πολλοὶ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι. Ἡ ἐκδρομὴ ὑπῆρξε καθ' ὅλα ἐπιτυχῆς.

ΚΟΖΑΝΗ.— Κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον, τῇ μερίμνῃ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε.Ο.Ν. Κοζᾶνης, ἐλειτούργησαν κανονικώτατα εἰς τὰ δάση «Ἐξοχῆς» καὶ «Δρεπάνου» στρατόπεδα οὐλαμῶν βαθμοφόρων Ε.Ο.Ν. Κοζᾶνης. Εἰς αὐτὰ ἐφοίτησαν ἐπὶ 20ῆμερον 160 δημοδιδάσκαλοι, γραμματεῖς Κοινοτήτων καὶ διοικητὰ Σχηματισμῶν Ε.Ο.Ν. εἰς δύο σειράς.

Τὰ στρατόπεδα διώκησεν ὁ Φαλαγγάρχης Σιατίστης Μπέντας Κωνστ. Ἐδίδεξαν δὲ ὡς καθηγητὰ ἀξιωματικοὶ τῆς IX Μεραρχίας, προϊστάμενοι διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ἱατροὶ καὶ ἐπιτελεῖς τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Κοζᾶνης καὶ Θεσσαλονίκης.

Εἰς τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως συνταχθέν ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς συνεργασίας τῶν Στ. Μάλιου, Δ. Γλυκοφρύδη καὶ Κ. Μπέντα, συμπεριελήφθησαν μαθήματα σχετικὰ μετὰ τὴν ἰδεολογικὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν διαφώτισιν τῶν οὐλαμιτῶν, τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν, διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως προχείρου γυμναστηρίου, τὴν ὑγιεινὴν, τὴν γεωργίαν, κτηνοτροφίαν, τοπογραφίαν, ὀργάνωσιν ἐδάφους, γεφυροποιίαν, μέσα συνδέσμου, ἀεράμυαν, ἀναλύσεις κανονισμῶν Ε.Ο.Ν., ὀργάνωσιν σχηματισμῶν, ψυχγωγίαν καὶ τὴν ἡγεσίαν.

Ἡ ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία τῶν στρατοπέδων διωργανώθη ἀρτίως βάσει ἐιδικοῦ κανονισμοῦ λειτουργίας τοιούτων.

ΠΕΝΘΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΒΟΛΟΣ.— Ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Βόλου εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ ἕνα ἐκ τῶν ἐπιλέκτων μελῶν τῆς, τὴν 19ετίδα Ἀνδρίτσου Κυκίτσα, κηδευθεῖσαν τὸ Σάββατον 5ην Αὐγούστου. Τὴν κηδεῖαν τῆς παρηκολούθησεν ἡ Διοικητρία τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου μετ' ἄλλων ἀξιωματῶν καὶ 20 Φαλαγγιτιστῶν, αἵτινες καὶ ἀπέδωσαν τὰς κεκανονισμένας τιμὰς.

Ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς μεταστάσης κατετέθη στέφανος ἐκ μέρους τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου, κατὰ τὴν κατὰ τὴν τοῦ ὁποίου προσεφώνησε τὴν νεκράν ἡ Διοικητρία τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου ὡς ἐπίσης καὶ ἡ Φαλαγγίτισσα Ἰωάννου.

ΧΑΛΚΙΣ.— Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐπεσκέφθησαν τὸν Πειραιᾶ Φαλαγγίται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας, ὅπου καὶ ἐπεσκέφθησαν τὰ ἐργοστάσια τῆς Ἐταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων.

Οἱ ἐκδρομεῖς διηρέθησαν εἰς δύο ομάδας. Ἐκάστης τούτων ἠγείτο ἐιδικὸς χημικός, ὁ ὁποῖος καὶ ἐδίδε σχετικὰς μετὰ τὴν παραγωγὴν τῶν ἐργοστασίων πληροφορίας εἰς τοὺς Φαλαγγίτας. Τὴν μεσημέριαν ἡ Ἐταιρεία παρέθεσε γεῦμα εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς, εἰς τὸ ὁποῖον παρέκάθησαν οἱ χημικοὶ κ. κ. Κωνσταντίνου καὶ Μαρτάκης, ὁ γεωπόνος τῆς Ἐταιρείας κ. Γ. Ἀναστασιάδης καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκδρομῶν κ. Δημήτριος Τζωρτζής.

Τὴν 3ην ἀπογευματινὴν οἱ ἐκδρομεῖς ἀνεχώρησαν δι' Ἀθήνας ὑπὸ τὰς ἐπεφυμίας τῶν παρευρισκομένων ἐργατῶν καὶ ἐκεῖθεν ἐπέστρεψαν ἀργὰ τὴν νύκτα εἰς Χαλκίδα.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Εὐβοίας προέβη εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Τμημάτων τῆς Β. Εὐβοίας. Ἡ Διοικητρία ἀναχώρησεν τὴν πρωίαν τῆς Κυριακῆς ἐπεσκέφθη τὴν Ν. Λάμψακον, Βασιλικόν, ἐν συνεχείᾳ δὲ τὴν Ἐρέτρειαν, Βάθειαν, Ἀλυσίον, Αὐλωνάριον, Κονίστρειαν καὶ Κῦμην.

Εἰς Ἀλιβερίον καὶ Κῦμην, ἐν μέσῳ πρωτοφανῶν ἐκ-

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ.Α.Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὅχι διὰ τοῦ ἐκπαιδευτοῦ τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὀρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ξένον Μ. Θεσσαλονίκην.— Ἡ προκήρυξις ὀρίζει ἐπὶ λέξει: Εἰς τὸν διαγωνισμὸν δύνανται νὰ συμμετάσχωσι καὶ οἱ φοιτηταί τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Γκολέτσον Κ. Ἀργος.— Κακῶς. Ἡ προθεσμία ὑποβολῆς τῶν ἐργασιῶν λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου.

Κουρκοῦλας Κ. Πύργον Λακωνίας.— Δὲν νομίζομεν ὅτι ἔχετε δίκαιον.

Πλυτᾶν Ν. Μουντάδο Τήνου.— Σὰς ἀποστέλλομε προκήρυξι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Αὐγερινὸν Δ. Ἀγία Εὐφημία— Δρακᾶτα Κεφαλλήνης.— Ἀσφαλῶς.

Γκίκαν Δ. Κωνσταντινούπολιν.— Σὰς ἀπαντήσαμε δι' ἐπιστολῆς.

Καρατζᾶν Α. Ἐνταῦθα.— Δὲν ἔχομεν ἀντίρρηση.

Ἐρμίδη Χαρ. Θεσσαλονίκην.— Εἶναι τὸ παράπαν ἐλευθέρα.

(Ἐκ τοῦ III Γραφείου τῆς Δ.Α.Σ.)

δηλώσεων τῶν κατοίκων ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ Διοικητρία ὠμίλησε πρὸς τοὺς κατοίκους ἀναπτύσσας τὴν Ἑθνικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας.

Ἐν συνεχείᾳ συνειργάσθη μετὰ τῶν Προέδρων τῶν Κοινοτήτων καὶ ἐζήτησεν ἀπ' αὐτοῦς τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλην ἐνίσχυσιν.

Οἱ κ. κ. Κοινοτάρχαι ἐδήλωσαν ὅτι θὰ παράσχουν κάθε δυνατὴν ἐνίσχυσιν καὶ ὅτι θὰ αἰσθάνωνται τὸν ἑαυτὸν τῶν ὑπερήφανον συνεισφέροντες καὶ αὐτοὶ μετὰ μικρὰς τῶν δυνάμεως διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος.

ΠΑΝΑΓΙΑ (Θάσου).— Τὰ μέλη τοῦ Σχηματισμοῦ Παναγίας Θάσου πανηγυρίζουν διὰ τὴν ἀπόκτησιν στολῶν, μετὰ τὰς ὁποίας παρήλασαν ἐνώπιον τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν κατὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὴν 15ην Αὐγούστου ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καθ' ἣν πανηγυρίζει ἡ Κοινότης μας, οἱ Φαλαγγίται μετὰ στολὰς τῶν παρετάχθησαν πρὸ τοῦ ναοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας παρήλασαν αἱ τῶν ὁδῶν τῆς Κοιότητος ψάλλοντες ἐθνικὰ ᾠσματα καὶ τοὺς ὕμνους τῆς Νεολαίας.

ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΟΝ (Ἠλείας).— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος εἰς τὴν Κοινότητά μας ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν ἑορτὴ 4η Αὐγούστου. Τὴν 10ην πρωΐν ἑτελέσθη δοξολογία εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὅλη ἡ δύναμις τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Πρόεδρος τῆς Κοιότητος κ. Βασίλειος Ἀλεξόπουλος μετὰ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ὠμίλησεν ὁ ἱερεὺς Ἀνδρέας Παπαδόπουλος περὶ τῆς σημασίας τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον εἶχε παραθεῖσι δαπάναις τῆς ἡ Κοιότητος ἐπηκολούθησεν ἐλληνικὸ γλέντι καὶ χοροὶ μέχρι τῆς 11ης μ. μ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΚΔΟΣΗ 1998